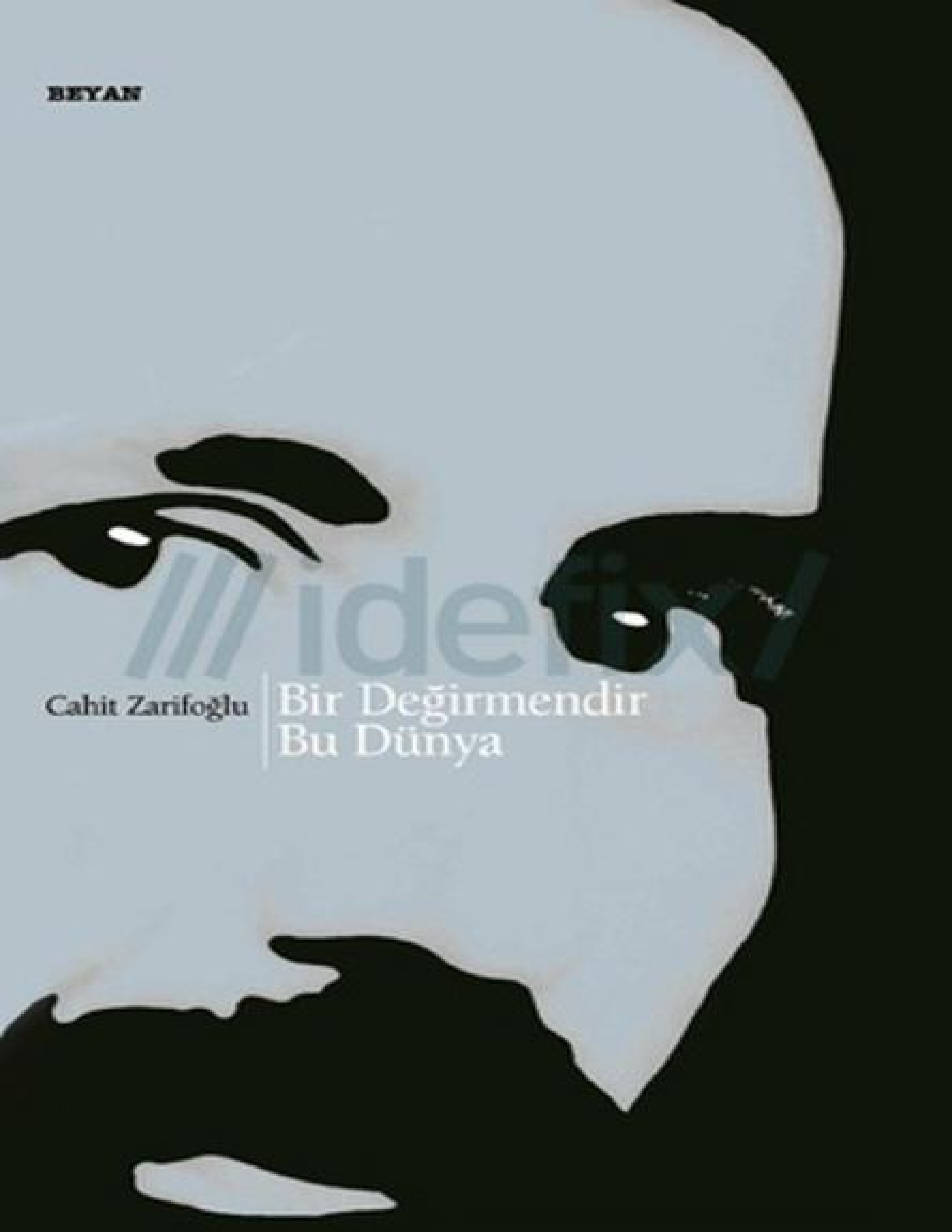

BEYAN
Cahit Zarifoğlu
Bir Değirmendir
Bu Dünya
idefix

Cahit Zarifoğlu

Bir Değirmendir

Bu Dünya

BEYAN

Beyan Yayınları
Ankara Cad. 21 • 34112 Cağaloğlu-İstanbul
Tel: +90.212. 512 76 97 - Tel-Faks: 526 50 10
www.beyanyayinlari.com • beyanyayinlari@gmail.com
www.facebook.com/beyanyayinlari
www.twitter.com/beyanyayinlari
Bir Değirmendir Bu Dünya, Beyan Yayınları’nın 304. kitabı olarak yayına hazırlandı; dizgi ve sayfa düzeni Osman Arpaçukuru, Kapak Yazıevi tarafından gerçekleştirildi ve Temmuz 2012’de İstanbul’da yayımlandı.
Sertifika No: 14723
6. BASKI

Cahit Zarifoğlu,

Kronolojik Biyografi

1.7.1940 : Ankara’da doğdu.

1947-1961 : İlkokul’a Siverek’te başladı. Kızılcahamam, Ankara, K. Maraş’ta

ilkokul, ortaokul ve liseyi okudu.

1959 : K. Maraş’ta bir ders yılı ilkokul öğretmen vekilliği yaptı.

1961 : İ. Ü. Alman Dili ve Edebiyatı Bölümü’ne kaydoldu.

1962 : Açı dergisini çıkardı (1 sayı).

1964 : Yol dergisinde musahhihlik yaptı.

1967 : Bâb-ı Âli’de Sabah gazetesinde teknik sekreterlik yaptı. Dil kur-

su için Almanya'ya gitti (2 ay).

1968 : Migros teşkilatında kısa bir süre tercümanlık yaptı.

1969 : Hakimiyet gazetesinde teknik sekreterlik yaptı.

1970 : Turing Otomobil Kurumu'nda muhasebe yardımcılığı yaptı.

1971 : İ. Ü. Alman Dili ve Edebiyatı Bölümü'nü bitirdi.

1972-1973 : İstanbul'da Özel Bilir Koleji'nde Almanca öğretmenliği yaptı.

Dil kursu için yeniden Almanya'ya gitti (2 ay).

1973-1975 : Askerlik hizmetini tamamladı.

1975 : MKEK Eğitim şubesinde memur oldu.

1976 : TRT Gn. Müdürlüğü'nde mütercim sekreter olarak görev aldı.

1976 : Mavera dergisinin kuruluş çalışmalarında yer aldı.

1983 : TRT-İstanbul Radyosu'na atandı.

1984 : Türkiye Yazarlar Birliği Çocuk Edebiyatı Ödülü'nü aldı.

1986 : Suffe Yıllığı tarafından yılın sanatçısı seçildi.

7.6.1987 : İstanbul'da öldü.

Eserleri:

(İlk yayınlanış tarihlerine göre)

Şiir: İşaret Çocukları, Yedi Güzel Adam, Menziller, Korku ve Yakarış.

Hikâye: İns.

Çocuk Hikâyeleri: Serçekuş, Katıraslan, Ağaçkakanlar, Yürekdede ile Padişah, Gülücük, Ağaç Okul (Çocuklara Afganistan Şiirleri), Küçük Şehzade, Motorlu Kuş, Kuşların Dili. (Tamamı toplu olarak: Çocuklarımızla Atlara Biniyorduk)

Roman: Savaş Ritimleri, Anne.

Günlük: Yaşamak.

Deneme: Bir Değirmendir Bu Dünya, Zengin Hayâller Peşinde.

Tiyatro: Sütçü İmam.

Hakkında Çıkan Eserler:

1) Mavera, Cahit Zarifoğlu Özel Sayısı, Sayı: 129, Eylül 1987.

2) Yedi İklim, Sayı 5-6, Temmuz-Ağustos 1987.

3) Okuntu, Cahit Zarifoğlu Özel Sayısı, Sayı: 10, 2003.

4) Yürek Safında Bir Şair, Âlim Kahraman, Kaknüs Yayınları, 2003.

Sunuş

Cahit Zarifoğlu deyince hiç kuşkusuz önce şair kimliği ön plana çıkar. Şairliği ve kendisinden sonra gelen kimi şairler üzerindeki etkisi konuşulup yazıldı. Okuyucularının yazma azmini kamçılayan şiirsel anlatımı üzerinde çokça duruldu.

Onun aksiyon yanına şairliğinin beslendiği bir damar olarak da bakabiliriz. Hayatının son dokuzon yılında meydana gelen Afganistan'ın işgali, İran İslâm Cumhuriyeti'nin kurulması, Hama'da bir gecede binlerce Müslümanın yok edilmesi, 12 Eylül sonrası Müslümanların içinde bulunduğu durum, dünyanın dört bir tarafındaki Müslümanların işler acısı hali onun şair duyarlılığının bunlara kayıtsız kalmadığını ve kalamayacağını gösterdi. Bir fert olarak bu olaylara kayıtsız kalmadığı gibi, çevresindeki insanları işin içine çekti ve onları da duygu ve düşüncelerine ortak etti.

Zarifoğlu'nun siyaset ve aksiyon yazılarından meydana gelen bu kitap, olayların gelişine göre Yeni Devir, Millî Gazete, Mavera başta olmak üzere dönemin gazete ve dergilerinde yayımlanan aktüel ve siyasî yazılarından ibaret metinlerdir. Çoğunu Ahmet Sağlam, Abdurrahman Cem gibi müstear isimlerle yayınlamıştır. Dolayısıyla dil işçiliği bakımından hikâyeleri ve Yaşamak'la kıyaslanmamalıdır. Buradaki günübirlik aktüel ve siyasî yazılar yoğunluklu olarak 1977 ilâ 1984 yılları arasında kaleme alınmıştır. Ayrıca şairin hayattayken yayımladığı Bir Değirmendir Bu Dünya'daki yazıların bir kısmı da burada bölümlerin konularına göre serpiştirilmiştir.

Zarifoğlu'nun bu yazılarında Müslüman duyarlılığının şairane ayrıntılarına daha bir şahit oluyoruz. İslâm dünyasının her tarafında her gün meydana gelen acıları, sızıları yüreğinde hissederek kendi deyişiyle bir ömür boyu "zengin hayâller peşinde" koşmuştur. Çağdaş dünyanın bunalımlarından kaçıp şiire sığınarak kendi iç dünyasının engin iklimlerinde soluklanırken, aynı zamanda dış dünyanın dağdağasından da uzakta kal(a)madı. "İte çakala karşı yârin kapısında" durarak boyuna at koşturdu. Atın yelelerinden yorgunluk terleri döküldüğü bir sırada yarış bitmemişti, ancak 'zarif tabiatlı şairimizin yarıştaki süresi dolmuştu.

Siyaset ve Aksiyon Yazıları, şiirlerinden, anı yazılarından ve hikâyelerinden tanıdığımız Zarifoğlu'nu başka bir açıdan tamamlamaktadır.

O herkesin entel takıldığı bir zamanda çevresindeki meraklı insanlara, dostlarına, okuyucularına ilmihal okumayı tavsiye ediyordu. Namazların tadili erkân üzere kılınmasını, gece namazlarına kalkılmasını, hanımlara iyi davranılmasını, çocukları adam yerine koyarak karşımıza almamızı, yollarda zikirle yürümemizi telkin ediyordu. Daha doğrusu Müslüman olarak iç dünyamızı zenginleştirmek, çağa donanımlı bir Müslüman olarak yetişmemiz için elinden geleni yapıyordu. Hem çocuklar için yapıyordu, hem de büyükler için.

Bu kitaptaki yazılara, kendi yatağında sessiz, sakin ve içten içe maveraî uğultularla akan bir nehrin zaman zaman coşup kabarması olarak da bakılabilir.

Hüseyin Durukan

Birinci Bölüm

Cihad ve Arınma

Labirentimiz

Bazan haziran sıcağı gibi çöker bir şey.

Bakış bozulur, eşya bulanıklaşır. Altından kalkamazsın. El yordamı da fayda vermez. Duvarlar cam kırıklarıyla dolu ve pütürlüdür.

Şeytan yakında bir yerde karargâh kurmuş ve bizimle savaşa başlamıştır. Çoğu zaman karşımızda neyin bulunduğunu kavrayamayız. Bir sınav labirentinde olduğumuzu da.

“Günlerden ne?” diye sorarız.

Kavranır bir ışık yakalamak umuduyla.

“Saat kaç?”

“Hava nasıl bugün?”

Oysa o anda içimizin gizemli güçleri katilimizi desteklemektedir. İhtirasımız olsaydı bari! Hayır o da uyuz bir kedi gibi bacaklarımızın arasına pusmuştur.

Şeytanî bir duygu önümüzde paralı askerlerini, kiralık katillerini, gerillalarını indirmektedir. Arkamızı verdiğimiz kaya duvar, siyaset laboratuarlarında üretilen mikroplar tarafından için için kemirilmiştir bile. Gerileyip, arkamızı sağlama aldık diye güvenip yaslandığımız anda belki de başımıza yıkılacaktır. O zaman katillerimiz mızraklarını kalbimize saplamadan önce kahkahalarla gülecekler. Ve Beyaz Saray’ın ve Kremlin’in bahçesindeki zafer kütüğüne bir çivi daha çakılacak. Bir kâbus bu.

Sanki sarılacağımız hiçbir ip kalmamış. Sanki boyanacağımız hiçbir boya yok. Sanki daha yakın, en yakın olabilme imkânı için vücudumuzun alacağı hiçbir şekil, sanki alnımızı koyacağımız bir alınlık temiz bir yeryüzü kalmamış.

Haziran sıcağı gibi çöküyor. Eşya ve mana bulanıklaşıyor.

Acaba ışık saçan bir adım atabilmek için alınyazımızda bir ihtimal var mı? Gözlerimize eski büyüklerin bakışlarından bir bakış demeti yansıyabilecek mi?

Mümkün müdür, labirentte yanılıp dönerken deneycisini zevklendirmeyen bir denek olalım..

Mümkün müdür labirentte dünyanın öğütüşünü kıskançlıkla ve dersler çıkararak öte dünyamıza sevaplar olarak götürelim..

Mümkün müdür labirentte ne kadar rezil olursak olalım, bakışımız bulanıklaşmış olsun, basiretimiz kapanmasın..

Mümkün müdür bildiklerimizi iyi bilelim ve bildiklerimizi, deneycimizin iğneli sopasına rağmen uygulayabilelim..

Evet, mümkün müdür?

Güneş birden bire kara bulutun ucundan, baskıya karşı bir başkaldırıyı hatırlatarak saçını çıkarıyor. Şimdi bakıyoruz ve tutunacağımız ipi, boyanacağımız boyayı ve alnımızı koyacağımız temiz yeryüzünü görüveriyoruz.

Ve selam diyoruz. Âleme, mahluka, yıldızlara, insanlara..

İşte kendi kişisel problemlerimizin haziran sıcağından bizi uzaklaştıran ve içinde kendi problemlerimizin halli de bulunan çözümler potası.

Bu, size neler çağrıştırdı bilemiyorum. Ben, bende olup bitenleri, kurt kapanlarıyla dolu labirentimi, kara bulutumu, saçını çıkarmasını beklediğim güneşimi, kendi değirmenimi enine boyuna anlattım gibiyim. Siz de kendi labirentinizde çıkmazlarda yanılıp dönerken bakarsınız karşı karşıya geliveririz. Selamlaşmamız, kucaklaşmamız, deneyimlerimizi birbirimize aktarmamız ve çıkışı birlikte bulup labirenti deneycinin başına indirmemiz için belki de güçbirliği yaparız. Bundan böyle, ne dersiniz?

Bir Değirmendir Bu Dünya

Adaşım Cahidî Ahmet Efendi'nin bir beyti var, şöyle:

Akil isen can gözün aç, tut kulak bu sözüme

Bir değirmendir bu dünya öğütür bir gün bizi

Elbistanlı Muzaffer Hoca'yla konuşuyoruz.

-Dünya bir evcik'tir. Esas ev ötede, diyor.

Bir ağabeyimiz, kendisine servetini çoğaltmasını ve saklamasını telkin eden bir rüya görüyor. Ve kendi kendine:

-Herhalde bir kıtlık, bir afet, bir yokluk meydana gelecek. Zor günler gelecek. Bunun için de böyle bir rüya gördüm. Bari bundan böyle hesabımı bileyim, israfta bulunmayayım, malıma sahip olayım da zor günlerde zorluk çekmeyeyim, diyor.

Ancak rüyasını ulu bir zata tabir ettirmenin daha isabetli olacağını düşünerek, böyle bir zata gidiyor ve rüyasını anlatıyor. O mübarek zat şöyle diyor:

-Güzel bir rüya görmüşsün. Elbette servete sahip olmak, onu çoğaltmak gereklidir. Serveti çoğaltmak demek ise onu tasadduk etmek, muhtaçları arayıp onlara dağıtmak ve sevdiklerine hediyeler vermektir...

Bu mübarek sözlerden de anlaşılmalı ki servet, insanı bir değirmen gibi öğüten bu evcik için değil, ötedeki esas ev için.

Selef-i salihîn Allah'a yakın olmakta birbirleriyle yarış ederlerdi. Cennet ve cehenneme ve bunların el'an yaratılmış olduğuna inanır ve ayet gereğince "cennete girmek için yarışırlar"dı.

Kalbinde "zerre miktar iman" olan kişi, Peygamber Efendimiz'in müjdesi ile, cehennemde kalmayacağını, öte dünyada, o büyük ve esas evde cennete dahil olacağını umabilir.

Evcik’te nasıl yaşanması gerektiğinin binlerce tarifinden bir tarif, bir yol, tek başına bir ışık, bir kurtarıcı olan hadisi şerif şöyle:

Buyuruyor Peygamberimiz sallallahu aleyhi ve sellem:

-Kalbinde zerre miktarı iman olanın cennete gireceği umu-lur.

Bu müjdeyi duyan sahabe sorar:

-Ya Resulallah, zerre miktar iman nedir?

-Bir Müslüman vakit namazlarından birini elinde olmadan kaçırır, bir sonraki namazın vakti girdikten sonra hatırlar da, bundan dolayı kalbine şiş saplanmış gibi olursa, onda zerre miktar iman vardır.

Evcik, güzel, doyumsuz, ama meşakkat ve görevler dolu.

Evcik sevimli bir kelime. Muzaffer hoca bu küçültme takısı ile onu sevimli gösteriyor, onun lanetlenmemesi konusundaki, gereği gibi sevilip değerlendirilmesi konusundaki görevleri hatırlatıyor. Ancak bir yandan da her şeyin iyisini ve büyüğünü isteyen insana (bize), evin de, malın da, sevabın da en çoğunu isteyeceğimizi düşünerek, evcik’le büyük ev’den söz etmeye bir yol açıyor, bize asıl menfaatin büyüğünü işaret ediyor. Gönlünüzü, enerjinizi, dikkatinizi, bu küçük kulübe ile bu evcik’le fazla eğleştirmeyin demek istiyor.

Zira bu evcik, bu sevimli ve tatlı şey insanları dişlileri arasına alıyor ve bağırıp çağırmalarına aldırmadan kanını kemiğine katarak öğütüp bir gün toprağa atıveriyor.

Tepki

Vurana vurursunuz. Vuramazsanız kaçarsınız. Kaçamazsanız eğer, yersiniz dayağı.

Fakat vurana vurmak imkânınız varken vurmuyor, üstelik kaçıp gitmiyor, üstelik de başınızı eğip darbeleri sinenize çekiyorsanız, size ne demeli?!

Körpe fidanı topraktan yolmak istediler, ama gelmedi. Eğmek istediler, eğilmedi. Keçiyi boynuzundan tutup sürüklemek istediler, ayak diredi. Atı ürkütmek istediler, çifte attı. Köpeğin önünden kemiğini almak istediler, saldırıp daladı. Nehri yolundan çevirmek istediler, yoluna devam etti.

Ama sen!

Sana vursalar, vururdun. Eğseler, eğrilmezdin. Sürseler, sürülmezdin. Soysalar, soyulmazdın. Çevirseler, çevrilmezdin. Öyleydin ki assalar, ölmezdin.

Ve Sen!

Bir getirene on verirdin. Komşu hakkı gözetirdin. Konu hak gözetmekse eğer imanlı imansız ayırmazdın. Evini rahatını döşeğini bırakır, çamlı dağları aşar, kızgın çölleri aşar, yaptığın işler güttüğün davalarla insan takatini aşardın.

İddia ediyorlar ki Arap harfleri zormuş, kimse öğrenemez okuyamazmış, latin harfleri okuyup yazmayı yaygınlaştırmış, insanların bilgi düzeyini yükseltmiş... Etrafıma bakıyorum. İddiaların hep aksini görüyorum. Okuma yazma bilenlerin sayısı şu elli yılda yüz kişide elli kişiye bile çıkarılamamış, üstelik okuyup yazanların hali pek acıklı. İçlerinde okuldaki mecburi kitapların dışında kendi iradesiyle kitap alıp okuyan parmakla sayılacak kadar az. Oysa benim dedem mesela basit bir marangozdu, iki zahire sandığı dolusu kitabı vardı, ağır ağır kitaplar, tefsirler, Gazaliler, Camiler, Mevlanalar...

Ne mi oldu bunlar? Okuma yazma bilmeyenlere miras kaldı? Okuyabilenler de okumadı. Zira toprağa gömdüler. Devletin memurları

baskın yapar, yakalar, vay bu harfleri mi okutur, okursunuz diye hapse atarlar diye toprağa sakladılar.

Nasıl olmuşsa bilmiyorum, vurmuşlar bize, biz vurmamışız,

Bu anlattığımız küçücük bir misaldi. Kaçabilir miydik bilmiyorum, kaçmamışız, gömmüşüz toprağa kitapları.

Acaba vurmak bitti mi?

Acaba vurdular vurdular bitti mi? Yoksa hâlâ vurmakta mıdırlar?

Televizyon bir şamardır. Hem de kendi hanemizde kendi elimizle suratımıza inen büyük bir şamar. Bize neler yasak, şunlar bunlar. İşte bu yasakları, bu haramları televizyonun bizim hanemizin içine kadar getirir her çeşidini, barını, umumhanesini, meyhanesini ve biz oturur Müslümanlığımızla, karımız kızımızla onu seyrederiz. Ve sonra deriz ki, nasıl oluyor da mukaddesâtımız elden giderken, bize vururlarken ses etmez, vurana vurmayız.

Düşünün bakalım televizyon karşısında muhallebi gibi gevşemiş bir Müslüman da değil cihad etmek, acaba kalkıp bir farzı ifa edecek kuvvet ve istek kalmış mıdır?

Allah Dostları

Onların en belirgin özelliği, bir meclise girdiklerinde, oradakilerin hemen Allah'ı hatırlamaları... Kısa bir süre sonra, gevezeliklerin, boş lafların terkedilip hep Allah'tan konuşulması...

Allah'ı anmadan dağılan meclisler şeytana yoldaş kabul edilmiş. İşte Allah dostları, girdikleri meclislerde, kendilerine bir şey sorulunca veya konuşmaları gerekince, o manevi havaya girilir, şeytan âciz ve sefil kalır.

Küfrün ve münafıklığın işaretleri de bu noktada aranmış. Onlar, Allah'tan bahis işittikleri zaman içlerine sıkıntı gelenler olarak tariflenmişlerdir.

Allah dostlarının sevgileri güvenilir ve değişmezdir. Kişiliklerinin özü, menfaat çırpınışlarıyla çalkalanıp durmadığı için değişmez ve kararlıdır. Ne zaman kapıları çalınsa, onlara gidilse veya onlarla karşılaşılsa, aradan aylar geçmiş de olsa, sanki hiç yerlerinden kımıldamamış, üzerlerinden hiç zaman geçmemiştir. Fakat kişi onların bu değişmezliği karşısında, geçen zaman içinde kendisinin dalgalanıp durduğunu, günahlara batıp çıktığını ve onca vakti boş yere geçirdiğini hayretle farkeder.

Onlar sabittir.

Ancak her birinin mizaclarıyla ilgili farklılıkları göze çarpar. Hikmet dolu bir farklılık bu. Zira değişik mizactaki kişileri çekip aynı merkeze yönlendirmeleri ancak bununla mümkün. Bu yüzden meseleye farklı biçimde sarılışları bir eksiklik ve sapma değil...

Allah'a, Peygamber'e ve onlara nisbetleri dolayısıyla Allah dostlarına duyulan inancın kaybolması, bunların sürekliliğine (geçerliliğine) duyulan güvenin kaybolmasından, bir tereddüt mevcut oldukça, Müslümanca var oluş duygusu tehlikeye düşmektedir. Bunun hemen arkasından gelen durum ise, başkalarının, Müslüman olmayanların veya Müslümanca düşünmeyenlerin boyunduruğuna girmektedir. Bu aşamadan sonra var olmak, o başkalarının ağzından çıkacaklara bağlıdır.

Şöyle bir yokluyorum insanları:

Acaba boyunduruktan çıkmaya, kendine ve asırlık değerlerine döneceğine dair söz verebiliyorlar mı?.. Allah dostalarını arıyorlar mı?.. Böylelerini tanıyıp, onlara, Hazreti Peygamber'e yaklaşmak için sarılıyorlar mı?..

Böyle bir şeye davranmak, buna cesaret etmek, ister istemez kişiyi çevresiyle çatıştıracaktır. Eğlencelerden, filmlerden, festivallerden, meyhanelerden uzaklaşınca içine düşülecek yalnızlığa tahammül edebilecekler mi?... Bazı kirli işlerinden olunca düşecekleri yoksulluğu göğüsleyebilecekler mi?...

Aslında bu noktada karşılaşılacak olan zorluklar maddi hususlarda ortaya çıkacak değildir. Tehlikeler ve zorluklar inancın karşısına çıkan bozulmuş telakkiler, dinin gerçekleşmesine engel olan düzenlemelerdir.

Yol Ayrımı

Mükemmelliğin hududu yoktur.

İnsan, hayvandan da aşağı seviyelerden başlayarak, insan-ı kâmil derecesine kadar, her duruma müstahaktır veya lâyıktır.

Mübtezel seviyelerde seğirten bir kişi, öyle bir parıltıyla şereflendirilir ki, insanı kâmil olur, yüce bir seviyede şeytanın iğvalarına yakalanan öyle bir kişi de bulunur ki, kendini bir anda rezilliğin içinde bulur.

Mü'min kişi yolunu seçmiştir. Doğru istikamete koyulmuştur. Ama işte bütün tehlikeler, şeytanın bütün mesaisi, nefsin bütün tuzakları bu yolun üzerindedir. Şeytan azmış insanları ne yapsın? Onun hedefi, doğru yolda temiz bir kalple İbâdete koyulmuş olanlardır. Bu nedenle mü'min, her an bir yol ayrımındadır, doğru ile yanlış, son nefese kadar sürecek bir sınamanın araçları olarak, her an adımının altında olacaktır.

Biz kendimizi hep doğru yoldan ayrılmamış kabul eder ve dünyanın bir imtihanhane olduğunu hep başkaları için düşünürüz.

Yolda karşılaştığımız bir dostla ayaküstü falan kişiyi gıybet ediveririz de, iş nutuk çekmeye gelince, gıybet konusundaki hadis-i şerifleri sıralamakta arkamızdan kimse yetişemez. Dinleyen bizi hiç gıybet etmez sanır.

Gözümüz namahremden hiç ayrılmaz ama anamıza, bacımıza, aman yabancıya teninizi göstermeyin, sonra çarşıda işlerimiz düzgün gitmez, evimizin bereketi azalır deriz, onlar da bizi başımızı yerden kaldırmaz sanırlar.

Bu misalleri binlere çıkarmak mümkün. Ama sözü uzatmadan, dünyanın neresinde olursa olsun, bütün Müslümanların, aylardan beri, bir soru kâğıdı başında oturdukları bir imtihana girelim. Dünyanın bazı bölgelerinde bazı Müslümanlar, İslâm'ı ve Müslümanları yok etmek isteyen bazı güçlere karşı, silahlı mücadele veriyorlar. Ve bizler görünüşte bu silahlı mücadelenin uzağındayız. İşte bizlere bir imtihan. İşte Allah'ın, kendisi için savaşanları şerefli kıldığı, ama onları kılları kıpırdamadan kendi haline

bırakan, onlara ulaşmak için hiçbir gayret göstermeyen ve onların yanında olmak için içlerinde bir arzu olsun beslemeyenleri zelil kıldığı bir imtihan.

Kolay mı mükemmel Müslüman olmak?!

Allah'a ve Peygamber'e inanırsın. Beş vakit namazını kılarsın. Evinin geçimi için helâlinden kazanmaya çalışır ve diyelim ki kazanırsın da. Ve ne yağlıya ne de sütlüye karışırsın ve düşünürsün ki şeytan senden uzak, nefsin uyuz bir köpek gibi ayaklarının altında ve Allah'ın rahmetine senden daha layık kimse yok.

Keşke gafletin bu kadar masum olsaydı. Durumun bundan ibaret olsaydı, devlet idaresinden kentlerin tanzim planına kadar teşkilatlanmış olan Batılın çarkları arasında bir kum tanesi kadar bile hükmün olmadığını bilmemiş olsaydın, siyasi bakımdan süratle bilinçlenmek zorunda olduğu henüz idrak etmemiş olsaydın ve bunu sana hiç kimse anlatmamış olsaydı, keşke Filipinler'de, Eritre'de, Filistin'de, Uganda'da, Suriye'de ve Afganistan'da Allah'ın nizamını ayakta tutmak için kanlarını akıtan Müslümanların varlığı ve onların senin omuzuna yüklediği sorumluluğu hiç duymamış olsaydın ve bunu sana hiç kimse duyurmamış olsaydı. O zaman, kimbilir belki o zaman, o şekilde düşünmekte belki mazur olurdun ve umulur ki kurtulurdun.

Ama Türkiyeli ol Amerikalı ol, Müslümansan eğer, sorumluluk ağızdan ağıza, kulaktan kulağa, herkesin ve senin de omuzlarına yükleniyor. Her an sınanıyorsun ve attığın her adımın önünde, hem Müslümanca yol, hem de onun zıddı bulunuyor.

Allah yolunda savaşanlar genel olarak şu iki şarta sahip oldular:

Ya kurulu sağlam bir devlete sahiptiler ve tevhid bayrağını daha ötelere dikmek için yurtlarını terkederek sefere çıktılar ya da zalim idareler altında yaşanmaz kılınan İslâm'ı kurtarmak üzere rahatlarını terkederek ayaklandılar, evlerinden, memleketlerinden vazgeçerek göç ettiler. Bu vazgeçişin özünde, tıpkı Hazreti Peygamber'in Mekke'den ayrılışı, Medine'ye Hicret edişi gibi, geri dönmek ve orada herşeyiyle İslâm'ı hâkim kılmak gayesi mevcuttur.

Filipinlerden Amerika'ya kadar, Hicret bütün Müslümanları belli bir idrak noktasına çekiyor. Bunun en basit, en asgarî şekli, herhangi bir Müslümanın kendi günübirlik ve bencil endişelerini bir tarafa bırakarak, dünyanın her

yanındaki Müslüman kardeşlerinden, özellikle Allah'ın rızasını tahsil ve İslâm'ı egemen kılmak için savaş veren Müslümanlardan haberdar olmasıdır. Bu en asgarî idrak seviyesinde bile, gülüp, konuşup, yeyip-içip hoşça yaşamaktan, zihnen de olsa bir feragat, bir kaçış mevcuttur.

Arınma

Kendimizi, düzenin bir ahlâk haline getirdiği siyasi mücadelenin atmosferinden ne kadar uzak tutmuş olursak olalım, o yine de bize bulaşmış olabilir.

Hele seçim zamanlarında bu tehlike daha da büyük.

Acaba, sadece İslâm'ın buyrukları doğrultusunda kalmaya azami dikkat ederken, yanıldığımız, haksızlık ettiğimiz, tâvizkâr davrandığımız, korkaklık ettiğimiz, ya da tecavüzkâr olduğumuz haller olmamış mıdır?

Oturalım ve düşünelim.

Gürültüden, dış etkenlerden, heyecanlardan kurtularak, bütün uzuvlarımızın sükunet bulmasını bekleyerek, tıpkı bir İbâdete hazırlanır gibi, salim bir kafa ve diri bir vicdanla düşünmeye çalışalım: Acaba haksızlık ettik mi? Acaba bir Müslümana yakışmayacak şekilde geriledik, korkaklık gösterdik ve sindik mi?

Müslümanız. Bunlardan korunmuş olmamız beklenir ve umulur.

Velev ki heyecanlı günlerin ateşi içinde, bilerek bilmeyerek yanlış adımlar atmış olalım. Başkaları hakkında duyduğumuz ve doğruluğundan emin olmadığımız bir şeyi, adam sırf başka bir partiden diye, başkalarına iletmekte ihtiyatsızca acele etmiş olalım. Siyasi tercih bakımından karşımızda diye, gaflet içinde diye, herhangi birini doğruluğundan emin olmadığımız bir noksanı ile suçlamış olalım. Velev ki, hududlarını düzenin çizdiği bir arenada, parti mücadelesini, İslâmî gayemize bir araç telakki ederken, yalnız Allah rızasını gözetirken, zaman zaman gaflete düşüp nefsimizin doyumu için de çalışmış olalım.

Düşünelim enine boyuna ve derinlemesine?

Nefsimizi acımadan sığaya çekelim. Sıgaya çekilmeden bir sığaya çekelim.

Kendi hatalarımızı bulmakta sebat gösterelim, inatçı olalım, meydanları nefse bırakmayalım, pişmanlıkta geç kalmayalım, hatalardan hazer

eylemenin rahmetinden yararlanalım ve tevbe edelim ve arınalım.

Bizzat kendi şahsımız üzerinde bu tür bir kontrol tesis edemezsek, yirminci yüzyılın, insanoğlunu Tanrı'sından uzaklaştıran genel etkisi altında büsbütün savunmasız kalırız. İşte "gaflet" dediğimiz hal!

Nuri Pakdil Edebiyat Dergisi'nin Ekim 1979 sayısında: "Daha da vahimi, insanlarda gittikçe daha da belirginleşen kişiliksizlik. Sürüleşmek." diyor ve ilave ediyor: "Kişiliksizliği yaygınlaştırmak gibi bir işlevi de oldu yirminci yüzyılın. Çünkü insanoğlu en çok bu yüzyılda aşağılandı, savunmasız bırakıldı".

Komünizm'e ve Kapitalizm'e inanan insanların meydana getirdiği topluluk, ancak bir sürüdür. Ama Müslümanlardan meydana gelen topluluğun adı cemaattir, ümmettir. Bu vasfımızı kaybetmemek hususunda azami dikkat, bizzat kendi şahsımız üzerinde murakabe, maddeperest çağın, dünyanın her tarafına ulaşmış etkilerinden uzak kalmamız için tek yoldur. Buna, özellikle düşmanın silahını düşmana karşı kullandığımız zamanlarda azami şekilde dikkat etmek gerekiyor.

İbâdet

İbâdetin amacı, sık sık ve yoğun şekilde Allah’ın hatırlanması.

Mü’minler Kur’an’ın emri gereği “Allah’ı anmak için namaz kılar”. Bundan çıkarılacak en tabii mana, bu anışın dilin ucuyla değil, kalbin iştiraki ile olmasıdır. Yani kalp iştirak etmiyorsa, vücut görünüşte namazda olmasına rağmen, “namaz kıl” emri ifa edilmiş olmamaktadır. Namaz, kalbin iştiraki nisbetinde namaz olmaktadır.

Bütün İbâdetler bu mana etrafında bir değere sahip.

İbâdetin dışındaki bütün fiiller ise, onlarda, Allah’ın hatırda tutulması şartı ile İbâdet mesabesinde..

Her dem Allah’ın hatırda tutulması ise kulun cehdi ile mümkün.

İslâm’ı öğrenmek, ilim tahsil etmek, emredilen İbâdetlerin hikmetlerini araştırmak, duaları anlamlarını bilerek zikretmek yollardan bir yol ve sağlam bir yol.

Tasavvuf ise demirin tavında dövülmesi..

Kötü hasletlerden iyi hasletlere geçmek (Sefer ender vatan), zahir de halkla batında Hak’la beraber olmak (Halvet ender encümen), her nefeste uyanık ve gafletsiz bulunmak (Hoşi derdem) ve fikrin dağılmaması için daima ayağın önüne bakmak (nazar ender kadem) müride, kalbinde daima Allah duygusunu hazır tutmayı öğreten terbiye metodları..

Kalp ve fikir Allah’a yönelecek ki zikir de O olsun.

Fikir neyse zikir o.

Mevlâna Halid Divan’ında şöyle diyor:

-Fani dünyaya meyleden kara bahtlı bir kimse, kendi bahtsızlığına kan ağlasa daha iyidir.[1]

Kul, “doğana benzeyen nefsin korkusundan, saksağan kuşu” gibi Allah’a veya aynı amaçla O’nun sevgililerine kaçacak. Her şeyleriyle Hazret-i

Peygamber’e benzemeye çalışan, onun yaptıklarını yapmaya çalışanların himayesine sığınacak.

“Necmeddin-i Kübrâ bir gün müridleriyle oturuyordu. O anda bir doğan kuşu, havada bir serçeyi müthiş kovalamaya başladı. Şeyhin bakışı da birdenbire kovalanan serçenin üzerine düştü. Serçe hemen dönerek doğanı yakalayıp şeyhin önüne koydu.”

Kalbin Allah duygusu, düşüncesi ile dolu olması, tefekkürün gelişmesine ve dolayısıyla kulun Allah’ın büyüklüğünü daha çok idrak etmesine ve imanının artmasına vesile…

Tefekkür sahipleri yere, göğe bakarak hikmetli düşüncelere dalarlar. Bunun sonucu olarak Hazret-i Peygamber’in şu duasındaki hikmetten nasiplenmeyi umarlar:

“Ya Rabbi! Hakkındaki hayretimi artır.”

Allah’ı anmaktan başka bir amacı olmayan İbâdetin Allah korkusu ve sevgisiyle, Allah’a yönelmeyle ifa edilmesi ondan fayda ummanın ilk ve temel şartı.

Kuddûsî Baba Divan’ında şöyle diyor:

Her ne kim kişi severse ol ana ma‘bûd olur

Âşıkın ma‘bûdu Mevlâ kendüsi mes‘ûd olur

Mâsivâya meyl eden Hak’dan cüdâ olur hemîn

Defter-i uşşâkda anın ismi nâ-mevcûd olur

Namazda Olmak

Vakit namazını beklerken, imamın beş on kişilik bir cemaate, küçük bir halka oluşturup bir şeyler anlattığına şahit oldum. Birkaç dakika da ben dinledim. Yolculuk esnasında uğradığım küçük bir semt camisi idi. İmamın söylediği bir cümle hiç aklımdan çıkmaz. Şöyleydi:

-Namazda iken, namazda olun.

Batılı bir araştırmacı "sevmek" ve "mutlu olmak" üzerine uzun araştırmalar yapmış. Çıkış noktası, varmak istediği hedef çok başka. Şu fani dünyada hani nasıl daha çok eğleşiriz, patırtısız yaşarız, yıpranmadan ve zevk duyarak vakit geçiririz gibi konular etrafında dönüp duruyor. Kendi mantığı içersinde çok tutarlı, akıllı bir araştırma. Yer yer enteresan doğrular, tatlı gerçekler de yakalamış.

Bunlardan birine temas etmek istiyorum: Aklımda kaldığı kadarı ile şöyle diyor:

Yaptığınız işe, içinde bulunduğunuz duruma kendinizi verin. Sadece mesleğinize değil fakat, mesela evinizde müzik dinlerken de böyle yapın. Söz gelimi yazı yazarken, bir yandan da müzik dolabınızda bir plak dönüp durmasın. Müzik dinlerken yalnız müzik dinleyin. Biriyle konuşurken, ne kadar ilgilenmediğiniz bir konu olursa olsun bütün benliğinizle dinleyin ve ilgilenin. Bunları birdenbire başaramazsınız. Kendinizi bu konuda eğitmeniz gerekli. Zamanla bir müziği, bir insanı, bir çocuğu kendinizi vererek dinlemeyi öğreneceksiniz. Seyretmeyi, her şeyi güzel görmeyi değil, fakat görmeyi, tadmayı ve bir sürü teferruattan ibaret olan hayatın her şeyinden zevk almayı, dolayısıyla mutlu olmayı öğreneceksiniz. Mutluluk, içinde bulunulan durumlar ne olursa olsun, isterse acı şeyler olsun, onları duymak, yaşamak demektir. Böylece zinde kaldığınızı göreceksiniz. Böylece zihniniz pörsümeyecektir.

Yukarda da belirttiğim gibi, mutluluk üzerine araştırma yapan ve bazı sonuçlara varan bu Batılı yazarın çıkış noktasında ve varmak istediklerinde "Allah rızasını tahsil" gibi bir amaç mevcut değil. Fakat söyledikleri önemli. Biz bu araştırmacının söylediklerini "Allah rızasını tahsil" için

sahip olunması gereken bir niyetle okuduk. Böyle olunca da onu böyle bir amaç için değerlendirmek mümkün, tabii ve gerekli oluyor.

Yazarın, kişinin içinde bulunduğu anda yaptıklarına yoğunlaşması için tavsiyeler, Rahmetli Fethi Gemuhluoğlu Ağabeyin herkese söylediği şu paradoksal cümle ile de ifade edilebilir. Şöyle derdi: “Eliniz işte, gözünüz oynaşta olsun.”

Fethi Ağabey bununla, her ne şart altında olursa olsun, zahirde ne yapılıyor olursa olsun, kişi Allah’la olmalı, gönlü orada olmalı, demek isterdi.

Böylece Batılı yazarın maddi bir çerçeve içersinde değerlendirdiği yoğunlaşma, bu dünyaya dönük bir zevk ve hayat neş’esi arzusu, İslâm’da dünyayı da, uhrevi hayatı da, öte dünyayı da kapsayan, alabildiğine geniş ve derin bir mahiyet alıyor. Zira yukarıdaki tarifte anlatılan, elin işte gözün oynaşta olması, içinde bulunulan andaki gerçeğin, yapılan işin ihmal edilmesi, değerlendirilmemesi anlamını taşımıyor. Tersine ona da, gönlün hep irtibat içinde olduğu yüce yaratıcının duygusu ile zengin bir değer biçiliyor ve yüceltilmiş oluyor.

Dışarıdan ne yapıyor görünürse görünsün, kişinin gönlünün hep Allah’la olması, onu bütün davranışlarında ölçülü yapacak, küçük önemsiz görünen işlerinde bile ona bir İbâdet sevabı kazandıracaktır.

Namazdayken aklı fikri namazın dışında olan insan kaybetti. Namazda iken namazda olmaz, gönlü yaratıcıda olmak, hem o namazı, hem de o kişiyi yüceltti, makbul kıldı.

Siyer Okumanın Önemi (Ya da Rabıta)

Uluslararası bir yarışmaya katılacak bir jimnastik ekibi için aylar öncesinden başlatılan çalışmalara çağrılan 100 jimnastikçi, aynı imkânlara, aynı sağlığa, aynı çalışma ve kazanma hırsına sahip görünüyorlardı. Ancak kamp sonrasında, ekibe bunlardan 10 tanesi seçildi. İstenen hareketleri bu 10 kişi yapabiliyor, diğerleri istenen başarı düzeyini gösteremiyorlardı.

Fizik şartları bakımından aynı seviyede görünen bu yarışmacılar arasındaki temel farklılık neydi? Yetenek dediğimiz şey nasıl bir şey?

Jimnastikte, gerekli bedensel özelliklerle birlikte, yapılacak hareketin mükemmel olabilmesi için, ilkin o hareketin, kişinin "zihninde teşekkül etmesi" gerekmektedir. Bu teşekkül ediş, bu görüntü ne kadar mükemmel olursa, hareket de o derece mükemmel şekilde yapılabilmektedir.

Yığınlar için de durum bundan farklı değil,

İnsanlar, zihinlerinde kimleri canlandırıyor, zihinlerinde kimler örnek insan olarak teşekkül ediyorsa, onlara benzemeye çalışacaklardır. Bu örneğin belirmesi için de kişinin o örnekle sık sık karşılaşması, onun zihne taşınması gerekmektedir. Toplumun kişiye model olarak benimsettiği kişiler veya kişinin sık sık ve etkin şekilde karşılaştığı modeller hangileri.. Özellikle yetişme çağındaki insan kimlere hayranlık duyuyor, kimlere benzemeye çalışıyor? Film yıldızları, önemli iş adamları, başarılı yöneticiler, televizyon veya radyo sunucuları ve politikacılar.. Oysa bunlar şişirilen bir takım hayâllere boş tahminler sağlayan, manevi özelliklerden yoksun kişilerdir. Bu kişilerin bizzat kendileri değil, ama basın organları tarafından kabartılan kişilikleri, hayatları ruhsal değerlerden uzaktır. Zihinde teşekkül eden modeller bunlar olunca, yetişme çağındaki insanların değersiz amaçlar peşinde koşuşlarına bakarak onları küçümsemek, horlamak yararsız olacaktır. Kendilerine sunulan örneklere benzemekten başka ne yapabilirler?!

Mısırlı yazar Necip el-Kiylanî'nin Türkistan Geceleri adlı romanında, Batı Türkistan'dan sonra Doğu Türkistan'ın, komünist Çin tarafından nasıl işgal edilip parçalandığı anlatılıyor. İlk aşamada işgal edilen bu Müslüman

topraklarda, Çinliler, bazı yasal zorbalıklarla Müslüman Türkistan halkını planlı bir şekilde benliğinden koparmaya çalışırlar. Buralara Çinli göçmenler getirilecek ve bir Çinli, Müslüman bir kıza talip olduğu zaman, yeni yasa gereği, Müslüman buna “evet” diyecek. Bu yasanın uygulamaya konması ile Müslümanlar isyan ederek silaha sarılırlar. Dağlara çekilirler ve verdikleri savaşlarla Çinlileri perişan eder, önemli miktarda silah, cephane vesaire ganimet alırlar. Zafere ulaşmalarına da pek az kalmıştır. Savaşın başlangıcında Müslümanlarla ortak hareket etmeyi teklif eden ancak “kötü niyetleri” bilindiği için reddedilen Ruslar, bu defa Çinlilerle anlaşarak Doğu Türkistan’a girerler. Böylece iki komünist ülkenin kıskacına giren Müslümanlar zor durumda kalır. Yerleşim merkezlerindeki halk birlik halindeki Rusların ve Çinlilerin kontrolüne girer. Direnen Müslüman güçlerin ise şehirlerle irtibatı azalır. İşte bu aşamada çarpışan Müslümanların düşmanı ikiden / Ruslar ve Çinliler / üçe çıkar. Ruslar yoğun bir propagandaya girişir, konferanslar, el ilanları, duvar ilanları, gazetelerle, Müslüman insanların, özellikle yetişme çağındaki gençlerin kafalarındaki “modeli” değiştirmeye başlarlar. Irk ve namuslarını, topraklarını ve dinlerini Rus ve Çinli katillere karşı, (400 milyona karşı, sadece 18 milyonla) ve yetersiz silahlarla korumaya çalışan ve bunu sadece Allah nezdinde suçlu duruma düşmemek için, Allah’ın emirlerine uymak kastıyla, şehid olmayı göze alarak yürüten insanlar, bu defa, olayları sınıf çatışması şeklinde yorumlamaya başlayan, kafalarındaki Peygamber modeli silinip, yerine Marksist liderler ikame edilen kendi evlatlarına karşı da yürütmek zorunda kalırlar.

İnsanımıza kimleri model olarak sunuyoruz?

Bunların Peygamber Efendimiz’e nisbetleri nedir?

İslâmiyet, Peygamber Efendimiz’in hayatından başka bir şey değildir. Ona benzemek, o ne yaptıysa yapmak, o ne emretti ise onu yapmak ve yasaklarından uzak durmak. Bunu gerçekleştirmek için ise Peygamberimiz’in zihinlerde teşekkül etmesi ve bu görüntünün tek taklit merkezi olarak devamlı olması, tek denetleyicisi olarak kaybolmaması... Bize sürekli olarak onu göstermiyorlarsa, biz sürekli olarak onunla olalım. Onu anlatan makbul siyer kitapları okumak ve yaygınlaştırmak, yapılacakların, diğer modellerden kaçmanın en kestirme yolu..

Anlayarak Okumak

Bir baba, duaları ve Kur'an-ı Kerim'i öğretmeye başladığı 6 yaşındaki çocuğuna, öğrettiklerinin anlamlarını da belletmek gerektiğini düşündü. Yalnız Kur'an okumayı değil, o harfleri tanıdıkça yazabilmeyi de öğretmeliydi. Ama en önemlisi öğrendiklerinin anlamıydı. Bu sebeple kendi bilebildiği kadarıyla, çocuğun da anlayabileceği şekilde öğrettiklerinin anlamlarını da açıklamaya çalıştı.

"OKU" emri, anlamını bilmeden okumak olmamalıydı. Anlamı kavranmadan okunacak bir şey hayata uygulanamaz, yaşanamazdı.

İlkin, her şeye başlarken söylenmesi gereken besmeleyi anlattı. Çocuğun, birkaç yıldır minicik ağzı ile söyleye geldiği bu kelimenin anlamını duyunca nasıl şaşırdığını, neden bu kadar zaman geçtikten sonra böyle bir açıklamaya gerek duyulduğuna hayret ettiğini ve biraz da şüpheyle baktığını gördü.

"Rabbiyessir..." diye başlayan duayı anlattı. Ona artık Fatiha suresini öğretiyor, İhlas suresini ezberletmeye çalışıyordu. Şehâdet Kelimesi ve Amentü üzerinde de çalışıyorlardı.

Baba, çocuğuna öğrettiklerinin anlamını belletmeye yeni başladı. Bunu kendine hatırlattığı, kalbine bu ilhamı verdiği için Allah'a hamdolsun.

Toplumumuz asırlardır Kur'an-ı Kerim'i ve duaları, manalarını bilmeden, anlamadan okuyor. Toplumun büyük kesimini kastediyoruz. Zira anlamak ve ona göre okumak, en azından Arapçayı öğrenmekle mümkün. Bu öğrenimi görmek ise kolay değil. Oysa Müslümanın namaz kılabilmesi, Müslümanca yaşayabilmesi için Kur'an'ı öğrenmesi gerekli. Bu sebeple pratik bir yol seçilerek, Kur'an okumanın yaygınlaştırılması amacıyla, Arapça öğretmek, yazmak yerine, sadece harfleri tanımak ve Kitabımızı okuyabilmek öğretilmiş. Halkımızın çok büyük bir bölümü asırlardan beri Kur'an-ı Kerim'i okuyabilmekte, ondan ezberlediklerini gerektiği yerde, özellikle namazda kullanmakta ve anlamadan da olsa Kur'an'dan feyz almakta ve istifade etmektedir. Kur'an-ı Kerim'i açıp seyretmenin, satırlarda gözleri gezdirmenin bile bir İbâdet mesabesinde olduğu

düşünülürse, bu anlattıklarımızın önemi, küçümsenmemesi gerektiği anlaşılır. Ancak bu durumun üstünde, ilerisinde olan durum ise, Kur’an’ın anlayarak okunması, duaların anlamlarının bilinmesidir.

Dedelerimiz Kur’an-ı Kerim’i anlamadan öğrenmeleri ve evlerde çocuklarına en tabii bir şekilde öğretmeleri, bir zaruret sonucu ortaya çıktı. Yeni nesiller sahip oldukları imkânlarla (bir bakıma bütün imkânsızlıklara rağmen) Arapça öğrenmeye, hiç olmazsa meal okumaya, Türkçe aktarılan tefsirleri okumaya ve eksiklerini gidermeye çalışıyorlar.

Kur’an-ı Kerim’in Arapça öğretilmeden sadece okunmasının öğretilmesini, anlamının bilinmeden öğrenilip okumasını anlamak mümkündür ve her şeye rağmen makul bir yoldur. Ancak yarım asırdan beri halka, İngilizce, Fransızca, İtalyanca veya İspanyolca şarkıların, yine yabancı dillerde operaların niçin dinletildiğini anlamak mümkün değildir.

Bunun yabancılaşmaya, kendinden kopmaya etkilerini bir yana bırakalım. Çocukların ve gençlerin, muhtevasını, ne söylendiğini anlamadan dinledikleri müziklerin, onların içlerinde açtığı oyukların, çukurların derinliğini ölçebilmekte miyiz?

Siyasetten modaya kadar bunun olumsuz etkilerini görmekteyiz. Güftelerini anlamadan dinlenen müziklerle edinilen bir “kabul” alışkanlığı, batının, eleştirisiz olarak, anlamaya çalışmadan kabulünü ve taklidini de beraberinde getirmiyor mu?

Neler Okumalı?

Müslümanlar olarak bir takım gayelerimiz var.

İslâmî esasların yürürlükte olmadığı bir devlette yaşıyoruz. Çocuklarımıza mekteplerinde şiddetle reddettiğimiz düşünceler ve zevkler aşılanıyor. Muhalif ya da düşman bildiğimiz biri tarafından söylendiği takdirde, cinleri tepemize çıkaracak nitelikteki şeyleri, evlerimize yerleştirdiğimiz televizyon, kendi hanemizde bize ve çocuklarımıza defalarca söylüyor ve bizi bu düşman düşünce ve fiillere karşı yumuşatıyor, dirençsiz hale getiriyor.

İslâmî olmayış bakımından daha ne gibi olumsuzluklar içerisindeyiz, tümünü tek tek saymaya ömrümüz yetmez.

Bütün olumsuzluklar içerisinde Müslümanlar olarak bir takım gayelerimiz var diyoruz. Bu olumsuzlukları hayatımızdan çıkarmak istiyoruz. İstiyoruz ki, başta kendimiz, neticede bütün Müslümanlar, İslâm neyi emrediyorsa onu yapalım, neyi yasaklıyorsa ondan uzak duralım.

İslâm düşmanları, cemiyeti bugünkü şahsiyetsiz, içkici, faiz sever, laik ve başıbozuk hale getirmek için nasıl uzun yıllar gayret sarfetmişlerse, onları susturmak, insanları bu hainlerin elinden kurtarmak için de aynı derecede, belki de daha fazla gayret göstermek gerekli.

Müslümanların siyasî alanda bilinçlenmelerini arzu ediyoruz.

Demokrasi nedir, Batıcılık nedir, Batı nedir, Batıcı nedir, Emperyalizm nedir, bunların ve benzerlerinin, hemen hemen dünyadaki bütün Müslümanların boğazına nasıl ve kimler Saldırmışlardır? İşte bütün bunların, en kaba hatlarıyla da olsa, bilinmesini istiyoruz. Bunlar bilinmelidir ki, siyasî bir tercih, bir hareket söz konusu olduğu zaman, Müslümanların, yanılmadan neyin yanında yer alacaklarını kestirmeleri mümkün olsun.

Bu şuur verildiği takdirde, tertemiz Müslümanlar oldukları halde, kapitalist, faizci, Kemalist ve laik zihniyetli, gayr-i İslâmî bir gidişatın

temsilcisi parti ve örgütlerin arkasından gidenler, hatalarını idrak edip doğruya yönelebilirler.

Diğer yandan Müslümanların İslâmî konuları okuyup, öğrenip, kendi yakınlarına özellikle çocuklarına öğretmelerini istiyoruz. Bir davanın askerliğini yapmak için o davayı enine boyuna bilmek gerekir.

İslâm'ı iyi bilmek, onu yaşamak için, onu yaşatmak için, onu tebliğ etmek için, onu savunmak için ve nihayet onun uğruna ölmek için gerekli bize.

İnsanımız "Namaz Hocası" okur. Mevzuları daha teferruatlı ele alan, "İlmihal"ler okur. Bizler için muhakkak ki en başta okunması gereken ve ölünceye kadar tekrar tekrar okunması gereken kitaplar ilmihallerdir.

Ve insanımız İhya okur, Kimya-yı Saadet okur, Nimet-i İs-lâm, Ahmediyye, Reşâhat okur. Velhasıl güzel, pek güzel şeyler okur. Okur ama, yukarıda sözünü ettiğimiz şekilde bilinçli olmadığı için, bu okuduklarından elde ettiği kazançları bir afet gibi silip süpüren televizyonun başından da ayrılmaz, bu okuduklarından elde ettiği kazançların üzerine kara ve habis bir gölge gibi çullanan Tercüman, Milliyet, Hürriyet, Günaydın gibi mukaddesat düşmanı veya tahripçisi yayınları da okur.

Bir Küçük Teklif

Müslüman olarak içinde yaşadığımız rejim belimizi ikiye büküyor. Yarım asırdan fazla bir zamandır sırtımızda çirkin bir kambur taşıyoruz. Yükümüz ağır, sorumluluk duygumuz ise zayıf. Kamburun farkında olmayanlar milyonlarca. Yardımlaşma hissimiz güdükleşmiş. Afganistan'da, Suriye'de, Filipinler'de Müslümanlar mı katlediliyor, yoksa Mecusiler mi umurumuzda değil. Gafletin kuyusu içinde, ilmimizin, ehliyetimizin, memuriyetimizin vasfına bakmadan, üzerimize vazife olmayan mevzuların tartışmasına dalmışız. Maişet derdi ise baş meselemiz. Kurban Bayramında "borcumuz var, bize düşmez" diye kurban kesmedik. Acaba ne borcumuz vardı? Ekmek parası bulamıyorduk da ona mı borçlandık, yoksa yenilediğimiz koltuk takımına 50 bin, buzdolabına 20 bin, mukaddesat düşmanı programları izleten televizyona 20 bin, çamaşır makinesine 25 bin, toplam 215 bin liranın (bugün tabii ki milyonların) taksitlerini ödemekteyiz de borcumuz o mu? Yarım asırdır sırtımızda İslâm dışı bir düzenin kamburunu taşıyoruz. Düşmanlarımız ise bu kamburun üzerinde hora tepiyor.

Efendiler kendimize gelelim!

İşe evimizden başlayarak kendimize gelelim. İşte küçük formülümüz. Geniş bir İlmihal kitabı temin et, sindire sindire oku! Karını, bacını, çocuklarını karşına diz, her gece muntazaman oku ve anlat! Ailecek İslâm'ı öğren! Öğreniyor muyuz acaba diye kontrol et! Öğrenilenleri tatbik et, tatbik ettir!

O zaman gör bakalım evinde televizyon barınabiliyor mu? Üzerine vazife olmayan İslâmî konularda cahilane tartışmalara girebiliyor musun? Dünyanın dört bir tarafında din kardeşlerin şehid olurken, sen tıka basa yemek yeyip, lanetli televizyonun karşısına kurulup geğirebiliyor musun?

Efendiler!

İlmihal okuyun. Evlerinizi Müslümanlığın öğrenildiği, konuşulduğu ve yaşandığı Müslümanhaneler haline getirin. Bu akşam evinize dönünce etrafınıza Müslüman gözüyle bir bakın, acaba İslâm'a aykırı neler var?

Eşyalarınıza, eşinizin, çoluk çocuğunuzun kılığına kıyafetine, eline yüzüne, ağızlarından çıkana, oturup kalkmalarına bir nazar edin. Bakın düzeltilecek ne çok şey var. Ama ilkin öğrenmek gerek düzeltmek için. Okuma yazma öğrendiniz, Liseler, Üniversiteler bitirdiniz, kendinizi allâme bilirsiniz ama belki Müslümanca taharetlenmeden bile haberiniz yok.

Kendinizi ve evinizi tepede tırnağa İslâm'a göre yeniden tertip etmediğiniz sürece, İslâm tek millettir, diye düşünmenin anlamı kalmaz.

Tek bir milletiz, tek bir gövdeyiz de neden Afganistan'da, Filistin'de, Filipinler'de ciğerimizi deştikleri halde acısını duymuyoruz, hiç düşündünüz mü?

Sözü kısa keselim. Sırtımızdaki kamburu silkelemek için, gövdemizin her bir yanında açılan yaraların, Filipinlerin, Afganistanların acısını duymak için, düşmanın bileğini kesmek için, çok şey değil, sadece bir ilmihal kitabı bulup okuyun, öğrenin ve evcek uygulayın diyoruz. Bunun adeta bir mucize olduğunu göreceksiniz.

Kişi kimi ve neyi seviyorsa, gönlünün sultanı o.

Büyükler bize ebedi olana gönül vermeyi öğütlediler. "Seni mezara koyunca dönüp gidenleri değil, orada da yanında kalacak olan iyi amelleri dost edinmeni,

Nefsinin behimi arzularını yenmeye çalışıp Allah'ın azametinden korkarak, ona itaat ederek cenneti ummayı,

Elindeki sermayeyi koruyup kasalarda sakladığın gibi, kıymetli kabul ettiğin bütün varlığını, "Sizin elinizde olan her şey tükenecek, ancak Allah katında olan bakidir" ayetiyle amel edip Allah'a emanet edip onun rızası uğrunda harcamayı, malı mansıbı değil takvayı seçmeyi,

Haset hastalığını atıp Allah'ın taksimine razı olmayı, kimseye düşmanlık beslememeyi,

Gerçek düşman olarak şeytanı bilip başka kimseye adavette bulunmamayı,

Allahu Teala'nın, rızkına kefil olduğunu bilip, kendi isteklerine bakmayıp, Allah'ın sende olan hakkı ile meşgul olmayı,

Senin gibi bir yaratık olan servete, ticaretine, sıhhatine güvenmeyip, yalnız Hazreti Allah'a tevekkül edip ona bağlanmayı, bunun da sana yeteceğini" söylediler.

Gönlünü bu sayılanlara bakarak kime vereceğini anladın.

Aşkını nasıl dile getireceğin ise yine bu sayılanların kendisiyle ortada.

Bakıyoruz da gönlümüze, kırık.

Sevgimiz kime neye belli değil, bölük pörçük.

Yazdığımız aşk mektupları sefil. Arzuhalcilerin kapısında bekleşir gibi, şöhrete, servete, güvenceye, eşyaya, dünyaya götürecek vasıtaların şefaati için bekleşip durmaktayız.

Ulvi ve süfli âlemdeki her şeyden var içimizde.

Fakat akıl arınıyor. Onunla, hayır ve şerri birbirinden ayırmak üzere mükellef kılındık. Ve kalp marifet ve hakikatin aynası olmak yolunda. Vesvese veren şeytan rezil, kaçıyor. Sırtlan gibi tebelleş olan nefis yorulup bîtâb düşüyor.

Çiçekler de Sevgi İster

Bazı eller vardır ki ektikleri çiçekler tutar, bazılarınınki tutmaz. Derler ki çiçekler de sevgi ister. Çiçeği bir dekor olsun için ekenlerin çiçekleri tutmazmış da, onları, bizzat onlar için sevgi ile ekenlerin çiçekleri tutarmış.

Ben menekşelerin yapraklarını birkaç aylık bir çocuğun pembe yanaklarını okşar gibi okşayanlar gördüm. Evlerinin bütün çiçekleri güzel, kendilerini sevdirmek için istekliydiler.

Çiçeği sevmek, ona iyi bir bakımı da beraberinde getirir şüphesiz. Ama böyle bir sevgi olmadan da titiz bir bakım mümkün. Çiçekler o zaman da belki güzel, gürbüz ve sevimli olacaklardır. Ancak "çiçekler de sevgi ister" diyenler herhalde başka şeyler kastediyorlar. Bir güzel niyetten ve bu niyetle sarfedilen bir emekten söz ediyorlar. Evlatlarını dış görünüşleri itibarıyla pırıl pırıl yetiştiren ecnebi aileler gördüm.

Ama ana ile onlar, veya baba ile onlar arasında sanki buzdan ince bir levha vardı ve duydukları ilgi ne kadar içten olursa olsun bu buz levhada ısısını kaybederek yayılıyordu.

Sevgisiz ve besmelesiz ekilen bu tohumlar gerçi tutuyorlar, güneş, süt, yumurta, vitamin, su ve sabunla semiriyor ve temizleniyorlar, ancak ki içlerinde buz gibi labirentler, karanlık koridorlar, kompleksler, aşırılıklar ve hepsinden önemlisi de, yeteri kadar tatmin edilmemiş sevgi ve şefkat isteklerinin girdapları, onları bütün hayatları boyunca izliyor ve çekip çeviriyor.

Herhangi bir Batılı getirin aklınıza.

Bir artist, bir politikacı, evet daha çok da bir politikacı.

Siyah giysileri, smokini, tertemiz yüzü, olgun bakışları, ciddiyeti ile karşınızda duruyor. Üstelik çok da güçlü. Gözünüzün içine bakan adamları, emrini bekleyen kuklaları, yardakçıları ve de cellatları. Gözünüzün önüne bir Markos gelsin, Müslümanların celladı. Bir Begin'i getirin. Bir Esad vardı, Şah vardı, Brejnev vardı.

Onları sık sık televizyon ekranlarında izliyordunuz. Silahsızlanma meselesinden bahseden ve dünyaya barış getirmek istediklerini, bunun için de ABD ile karşılıklı anlayış içersinde olunmak gerektiğini söyleyen kelli felli bir Brejnev, pekala bu söylediklerinin adamı gibi görünebiliyor. Dış görüşünü, giysileri, iyi bakımlı bir çiçekten farksız. Ama icraatlarına bakarak, onun içine sevgi, merhamet ve insanlık sokulmadan yetiştirildiğini anlamak kolay. Afganistanlı sivillerin üzerine tonlarca zehirli bomba bu adamın emri ile atıldı. Şimdi aynı bombaların atılmasını, yerine geçen başka biri emrediyor.

Ziraatta, çiçeklerin, ağaçların, ekinlerin yetişmesinde sevginin rolü, diye bir bahis var mıdır diye sorsanız herhalde gülerler size. Yağmurdan, sudan, ne kuru, ne çamur kıvamında bir topraktan, gübreden bahsederler. Ama insan için böyle değil.

Tutup bütün barbarlıklarını, bunların altına kanlı imzalarını atanların sevgisiz yetiştirildikleriyle izah etmeye kalkmak, dünya görüşlerini, sosyolojik yapıları, ekonomik çarkları görmemezlikten gelmek şeklinde tenkit edilebilir. Ama bütün bunların yapıcısı, ham maddesi insan değil mi?

Bir ile vali olarak tayin edilmek üzere olan biri, evlatlarına sevgi göstermediği için bu görevden uzak tutuldu. Halka acımaz diye eline valilik beratı verilmedi.

Yine o devirlerde, Hazreti Ömer, çölde aç çocuklarını, kazanda taş kaynatarak avutmaya çalışan kadını görünce ağladı.

Hazreti Peygamber, namazda iken, bir çocuğun ağladığını duysa, onun ıstırabını dindirmek için namazı hafif tutardı. Böylece İslâm’da sevgi ve merhamet hissi, aile içi bir duygu alışverişi olmaktan başlayarak, dünyaya, insanlara, hayvanlara ve bütün yaratılanlara bakışın temeli, çıkış noktası oldu...

Geniş Hayâl Gücü

Çocuklara bazen şöyle diyorum:

Hayâlperest olmayın. Hep sükut-ı hayâle uğrarsınız. Ayağınız yer tutmaz. Gerçeklerden kaçar kaçar hayâllerinize sığınır, hayâl kurduğunuz sürece de doyar, tatmin olur, ama başarmanız gereken küçücük işleri bile altedemezsiniz.

İki delikanlı, üniversite sınavlarına girmek için gelmişler. Yazılarını okudukları ağabeylerinin bir de çehrelerini merak etmişler. Onun üzerine tanıştık. Okul vaziyetlerini sordum. İkisinin de lise sondan takıntıları varmış.

Akıl almaz bir şey! Böyle takıntılar yapıp seneler kaybetmiş hiç kimseyi tanımamışım gibi dehşete kapıldım. Pırıl pırıl bakışlarıyla zekalarını yansıtıp durmaları olmasa ne şaşıracağım, ne de dehşete kapılacağım. Onlara da dedim:

Hayâlperest misiniz? Bütün başarıları hayâllerinizde gerçekleştiriyor gerçek hayatta on mislini rahatlıkla elde edebileceğiniz bilgileri edinemiyor ve bu zavallı duruma mı düşüyorsunuz? Yoksa başka şeyler mi var?

Ah evet, elbette başka şeyler vardır. Bir takım geçim sorunları, aile içi problemler şunlar bunlar. Ama ben baş sebeblerden birini başka bir şeyde görüyorum ve onlara da şu şekilde anlatmaya çalıştım.

-Hayâlperest olmayın. Ayağınız yer tutmaz, sallanırsınız. Fakat hayâliniz geniş olsun. Geniş düşünün. Büyük düşünün. Size gösterilen hedefleri zihninizle aşın.

Nedir gösterilen hedefler?

Mesela diploma. Mesela yaklaşan bir imtihanın başarılması. Falan dersin bellenmesi, hazmedilmesi, belki de hazmedilmesinden çok o dersten iyi not alınması. Kötü, küçük, yozlaştırıcı hedefler bunlar. Böyle kıtıpiyoz hedefler olduğu için de daracık odalarda at yarışı yaptırılan jokeyler (biniciler) gibi koşamamak, hırslanmak, buhrana kapılmak, bıkmak ve yorulmak var.

Hedefleri yakınınızdan kaldırıp uzaklara koyun. Büyüterek uzağa koyun.

Arapça mı öğreniyorsunuz, ders kitaplarının ve yetersiz ders saatlerinin ve öğretme metodlarının ötesine taşın. Böyle bir dersi, Arapça konusunda büyük bir hedefe bakmakla aşabilirsiniz. Onu, anadiliniz gibi öğrenmeyi hedeflemekle. İşte bu geniş hayâlli olmaktır. Ama hayâlperestlik değil.

Arapçayı ana diliniz gibi öğrenmeyi hedefleyip ona doğru çok daha fazlasına kâfi gelecek yeteneğinizi ve hafızasını ve şimdi bol bol elinizin altında olan zamanınızı koşturmaya başlarsanız, önünüzdeki bir iki imtihan ve onunla ilgili diploma aradan çıkar da haberiniz bile olmaz.

Bazılarına on parmak daktilo yazmayı öğrenin diyorum da burun kıvırıyorlar.

Onlara araba sürmesini öğrenin dediğim zaman ise bir bisikletlerinin bile olmadığını ve fakirliklerini, ekmek helva parası bile bulamadıklarını düşünerek kahkahalarla gülüyorlar. Oysa bir delikanlı vardı, dolmuşlarda gidip gelirken hayâl kuracağına, şoförün el ve ayaklarını izleyerek ve bir iki kitap karıştırarak daha elini direksiyona sürmediği halde teorik olarak araba kullanmasını biliyordu ve zamanı gelince bir saat ders alarak ehliyet ve sonra da araba sahibi oldu. Çünkü istiyordu. Bu, anlatmak istediğimin basit, adi bir örneği.

Müslümanın bir tek saniye boş zaman geçirmeye hakkı bulunmadığı bir zamanda kendinize nasıl bir değer biçiyor, maddi ve manevi gücünüzle nasıl bir hedefe bakıyorsunuz?

Yani kısacası diploma değil, diplomalar almakta acze düşmeye, şu bu dersten takıntılı olmaya, minicik hedeflerin önünde bocalayıp durmaya utanmıyor musunuz?..

Zengin Hayâller İçersinde

Masa başı fikriyatı yapmak, her gün üzerine bir tabaka daha yayılan toplum katmanlarını sezgilerle kavramaya ve kavratmaya çalışmak, sorumluluğumuzu azbuz artırmıyor.

Hayâlimizde geliştirdiğimiz bir “doğu”, bizi, bir gelecek büyüsüne sürüklüyor. Burada ufuklar karanlık ve fakat güneş yakın mı yakın.

Kat’i. Destanlar yazdıracak bir doğuşla, kimse katılmasa bile karanlık ufukları yaracak. O zaman bütün yıldızlar sessiz ve sönük.

Biliyorum ki böyle bir güneş doğacaksa bunun sahibi, onun hayâlcileri değil. Onu hak edecek ne yaptılar?

Böyle bir güneş doğarsa, onu, tenimize değecek kadar yaklaştırıp bizi kavurabilirler. Silahımızı bize tutarlar. Çocuğu doğar doğmaz elinden alınan ve yirmi yıl sonra onu, aşağılayıcı bir küçümseme tavrı ile karşısında bulan anne gibi.

O kabulün ve dokuz ay süren çarpıntıların ve yükün boşunalığını haykıran bir karşılaşma. Zemberek böyle boşalmamış olsaydı. Analığın ve oğulluğun tabiatına uyan bir baş, yılların acı sızısını, yanaklar birbirine dokunarak dindirebilselerdi.

Fakat öyle olmadı.

Oğul, geleneksel giysileri içindeki anaya:

Keşke senden doğmasaydım, anam sen olmasaydın, diyerek baktı. Ve bunu kelimelere dökmesi gerekmeden apaçık anlattı ve ana, bunu, sadece kendi ile değil, fakat onun arkasındaki gücün bütün egemenliğini de duyarak anladı.

Hayâlimin ayağı yere değmiyor henüz.

Onun gerçekleşmesine dayanacak, onun yükünü kaldıracak topraklarım yok. Sözle ve kılıçla düzeltmeye başladığım an kendimi kıracak, kendimi doğrayacağım.

Geçmişime duyduğum güven sahte, geleceğime duyduğum ümit haksız. Çünkü geçmişle sadece avundum, o devirlerin kurucuları, bizzat gelecekler ve gerekeni yapacaklar gibi akıl dışı bir kurgu kazandı hayâllerim. İş; onların kalıpları içindeki engin dinamiği, sarayın penceresinden baktıkları zaman, bir ovaymış gibi bütününü gördükleri dünyayı görüp, ona elini atmak. Bu el batıya ve orta doğuya ve doğuya, insan ilişkilerinin kaynaşmadığı topraklara bile basacak ve nereden bakılsa kehribar taşlı gümüş yüzükten tanınacaktı.

Bu, durmanın değil, hava gibi mevcut olmanın ve boşluk bırakmadan doldurmanın ifadesidir. Hayvanlar, acizler, gayri Müslimler, seyyahlar ve yolcular ve göçmen kuşlarca da tadılan, beslenilen bir mevcudiyet. Ne yazık ki entrikalar ve öçler, putperestlikler ve sapıklıklar da onu yiyerek büyür. Yine de hiç biri birkaç Müslümanı bir tenhaya kıstırıp boğazlayabilsin, mümkün değil.

Ama sadece birkaç hafta önce binlercesini sırtlarından, yanlarından ve göğüslerinden kurşunlayarak üst üste öldürdüler. Kaç gece, koyun gibi gırtlaklarından kesilen çocuk ve kadınların fışkıran kanları yatağımıza ve soframıza kadar sıçradı?

Ayağını yere koy ve ilkin elle tutabileceğimiz küçücük bir başarı kazan. Onları birleştirelim. İkinci günküleri de.. Böylece bir gün, hayâlimiz doğduğunda hepimizi silip süpürmesin.

Güneşte Bir Gece

Kim iddia edebilir ki ilk duyduğumda, bunun, günlük güneşlik bir günde, merceğin önüne filtre koyarak gece çekimi yapmaya yarayan bir filmcilik tekniği olduğunu.

Ama elbette salt Güneşte Gece deyimine bakarak hatırlamadım, flu olarak, Saadet Asrı ile çağımız arasına giren filtreleri. Çağrışımlar o teknik anlatılınca başladı.

Nasıl afallıyor beyin: Kameranın ucuna bir filtre takıyorsun, romantik bir gece manzarası çıkıyor karşına. Hatta istersen kamerayı bir de tut güneşe, ayın ondördü diye yansıt perdelere.

Keşke Saadet Asrı ile çağımız arasına giren filtreler böyle basit ve çözümlemesi kolay bir teknik olsaydı: Meseleyi anlayınca, ayın o mat ışıklarında, az bir gayretle güneşin hatıralarını kolayca bulacak, ışık demetlerini bileğimize dolayarak kayalara çarpa çarpa arındıracaktık. Sonra da tek tek tutturacaktık solgun güneşimize. Heyhat, bazen büyük büyük gayretlerimizin sonunda bile ulaşır gibi olduğumuz aydınlığın güneşi, bakıyoruz ki güneş gibi yontulmuş bir başka filtre. Yutturma bir güneş.

Bakın yörenize!

Ne onlar? Çeşit çeşit filtreler.

De ki fitneler. Hizipler.

Herkesin elinde birkaç tane.

İster tokuştur, ister değiş tokuş yap.

Fakat her şeye rağmen filtrelerin çalışmadığı bir alan olmalı.

Hicreti ve Medine’deki ilk devleti düşünüyorum. Hani devamı? Hanedan geleneği, saraylar, emirle ümmet arasına kat kat surlar, demir kapılar, derken şunlar bunlar. Güneş orada kararmış, perde üzerine perde atılmış. Yok bir numûnesi.

Ya bilge kişi, ya hani bilgi.

Sandıklarda. Dedemin nice kitapları ahırın koyu rutubetini eme eme ufalandı sandıklarda.

Ama yine de, bir mahallede birkaç kişi değil, her yerde istediğin kadar kişi, elini attıkça bulabilir, bilgi dolu kitapları.

Din kitapları. Kimilerinde bazı konular eksik ilmihal kitapları. Cilt cilt tefsirler. Okuyan okuyana. Ama neden filtreler kalkmıyor aradan. Tefsirler bile icabında bir fitne vesilesi olabiliyor.

Sayarsak daha da var. Güneş yok olmuş değil. Sadece önü kapalı. Işınları tek tek kara geliyor günümüze, gözümüze. Ama dedik ki “filtrelerin çalışmadığı”, o ilk Saadet Zamanı’ndaki gibi kararmadan gelen bir kol, bir ışık balyası olmalı.

Kalble ilgili bir sırrımız var, olmalı. Bakılamadığı için karartılan, yumuşatılıp ılıklaştırılan, romantikleştirilen veya beşerîleştirilen yalazlara kanmayan, onlara başını çevirip bakmayan bir yol takipçisi bulunmalı. Aksi takdirde ebediyen yitmiş olacak. O damar, o öz, şurada bir yerlerde ve gözüm, bana şahdamarımdan yakın bir hissin yolcusunda.

İslâm’da Ordu ve Sosyal Hayat

İslâm’da ordu ile halkın iç içe olduğu bilinmektedir. Medine’de kurulan ilk İslâm devleti, ilk mescit, ilk üniversite ile birlikte ilk ordu da teşekkül eder. Ancak bu ordu bir anlamda sürekli, bir anlamda da değildir. O zamanki savaşlara, Müslümanların hemen hemen tümü katılmaktadır. Yani bütün Müslümanlar askerdir.

Âyet ve hadislerle takvaya, alçakgönüllülüğe, iyiliklere koşmaya, kötülüklerden korunmaya çalışan Müslüman, aynı ölçüde Allah yolunda savaşmaya, İslâm topraklarının sınırlarını korumaya, nöbet tutmaya ve savaşta sebat etmeye ve gerilememeye davet edilir. Bunun adı ise cihaddır.

Cihadın bir alanı, İslâm düşmanlarıyla savaşmayı, diğer alanı ise nefsin basit istekleriyle mücadele etmeyi kapsar. Birinde, İslâm toplumu düşman toplumlar karşısında muzaffer kılmak, diğerinde bireyi, iç düşmanları karşısında yenilgiden kurtarmak söz konusudur. Bu iki amaç, uzun yıllar boyunca, teşkilatlı bir şekilde aynı çatı altında gerçekleştirilmiştir.

Fethedilen topraklar İslâm idaresine alınıp ordu geri çekilince, meydana gelebilecek isyanlar, baskılar karşısında tedbirli olmak amacıyla sınırlara gözetleme kuleleri yapılır. Ribat adı verilen bu kuleler, zamanla, baskınları, ateş yakmak ve sair usullerle gerideki birliklere bildiren basit alarm merkezleri olmaktan çıkar, büyür, teşkilatlanır. Çevrenin yol emniyetini sağlamaya, yolcuları barındırmaya, çevre halkına Müslümanlığı tanıtarak yaymaya... başlar. Böylece başlangıçta askerî amaçla teşekkül eden Ribatlar, cihadın iki kolunu birden bünyesinde yeşerterek, bir yandan düşman karşısında, icabında çevredeki bütün Müslümanların aylarca bütün ihtiyaçlarını karşılayarak yaşayabilecekleri bir sığınak olurken, öte yandan da kütüphanesi, mescit ve medresesi ve tasavvuf eğitimi ile, Müslümanın nefsiyle olan büyük cihadının gerçekleştiği merkezlere dönüşür. Fetihlerin daha ilerdeki topraklara uzanmasıyla da, ikinci amaç birinci plâna geçer, buralar büyük cihadın merkezleri olur. Ama başka bir anlamda da daima Allah yolunda savaşa kılıçla savaşa, şehidliğe hazır dervişler yetiştirir.

Şimdi de 1952’lerdeki Kore Savaşlarıyla ilgili anılarında, o zamanki Kore Tugayı imamı Zübeyir Koç’un anlattıklarına bakalım:

“-Askerde İslâmî duygular âdeta kaynamaya, içlerinin derinliklerinden dışa doğru akmaya başlamıştı. Büyük bir istekle namaz kılıyorduk. Oraya hangi siyasî amaçlarla yollanmış olurlarsa olsunlar, askerde cihad düşüncesinden, Allah yolunda şehid olmaktan başka bir düşünce yoktu. Bu sebeple kahramanlıklar gösteriyor ve fevkalade zor durumlarda bile düşman karşısında, diğer “dost” birliklerinin hayret ettikleri ve bir türlü izah edemedikleri bir şekilde sebat gösteriyor ve direniyorlardı.

Kore’de İslâmiyet’in yayılışı da o sırada askerlerdeki bu İslâmî özden başladı. Diğer birliklerin çevresinde olduğu gibi, bizim birliğimizin çevresinde de, yemek artıkları toplamak üzere, harpte anasız babasız kalmış veya yoksul düşmüş çocuklar bekleşiyorlardı. Aynı düşmanla çarpıştığımız o Hıristiyan birliklerde durum değişmediği halde, bizim birliğimizde kısa zamanda bu çocukları bizzat himaye etmek temayülü belirdi. Bunlar mescidin ve revirin bir bölümüne alındı. Artıklarla değil, bizim yediklerimizle doyurulmaya ve üstlerine-başlarına bakılmaya başlandı. Ancak ne onlara, ne de başkalarına İslâm’ı benimsemeleri için herhangi bir propaganda ve tazyik söz konusu değildi. Birliğimiz oradan ayrılırken de, savaş şartlarına rağmen bu çocuklar terkedilmedi. Bizimle birlikte geldiler. Kısa zamanda sayıları da çoğaldı. Onlar için kendiliğinden bazı programlar uygulanmaya başlandı. Yani yiyip içip başıboş dolanmadılar. Bir okul meydana geldi. Bizimle olmaktan dolayı kısa zamanda Türkçe konuşmaya başladılar. Bizi sevdiler ve bizi taklid ettiler. Çevredeki diğer Korelilere, yetişkinlere de bu davranışımız rehberlik etti. Onların gönlünü bize, dolayısıyla İslâm’a ısındırdı. Ve böylece Kore’de İslâm’ın ilk tohumları ekilmiş, ilk fideleri yetiştirilmiş oldu.”

Birinci kısım anlattıklarımızla, ikinci bölümde (aklımızda kaldığı kadarla) özetlediğimiz hatıralar arasındaki yapı benzerliği, yoruma ihtiyaç kalmayacak şekilde ortadadır.

Terkedilmiş olmalarına, silinmiş görünmelerine rağmen, Müslümanla birlikte sürüp giden İslâmî hasletlerin, bütün alanlarda yeniden filizlenip hayat bulmasını temin edecek tedbirler ve uygulamalar, diğer bütün tedbir ve uygulamalara karşı büyük fark yapabilecek bir iç dinamiğe sahiptir. İslâmî ferasetin Kore Savaşındaki anlatılan küçük uygulaması, bunun parlak bir örneğidir.

Her Gözün Görmediği Rütbeler

Mus‘ab bin Umeyr radıyallahu anh hazretleri Müslümanlığı seçmeden önce Mekke’nin zengin bir ailesindendi. Hem kendisi yakışıklı bir erkek, hem de zenginliği dolayısıyla güzel giyinen, görenleri gıbta ettiren bir insandı.

Müslümanlığı seçince ailesi onu reddetti. Büyük bir sefalete dûçâr oldu. Efendimiz onu Medine’ye dini talim ettirmesi için yolladı. Orada bir çok insanın, kabile reislerinin ve onlara tabi olanların İslâm’ı seçmelerine vesile oldu.

Peygamber Efendimiz Sallallahu Aleyhi ve Sellem, Medine’ye hicretlerinde, onu beline bir koyun postu sarılmış olarak gördü. Yanında bulunanlar, onun Mekke’deki halini düşünerek mahzun oldular. Efendimiz şöyle buyurdu:

“-Eğer dünya malı hakkında benim bildiklerimi bilseydiniz üzülmezdiniz.” Bunun üzerine herkes Mus‘ab bin Umeyr hazretlerine gıbta ile baktı.

Eskiler dünya malına rağbet etmediler. Ateşmiş gibi ondan kaçtılar. Yeteri kadar sahip olduktan sonra, fazlasının hesabını verememekten korktular. Yeteri kadarına sahip olma konusunda da titiz davrandılar, helal sınırının da hep biraz gerisinde kalmaya gayret ettiler. Ve daima şu ölçüyü elden kaçırmadılar:

“-Gözünüz yukarıda olmasın. Sonra haset eder, kıskanır, nankörlük edersiniz. Aşağıya bakın da halinize şükür edenlerden olun.” (Hadis, Mealen)

Büyükler ellerinde imkân olsa da olmasa da böyle davrandı.

En başta Peygamber Efendimiz:

Saraylar onun ayağının altında kaldı. Onlara bir çul parçası kadar olsun değer vermedi.

İnsanların görünüşlerine bakarak onlarda üstünlük bulmaya çalışanlar hep kaybetti. Yanıldı. Hüsrana uğradı.

Allah katında makbul olanı görecek göz kimde var? Çula çırpıya bakarak insana değer biçenlerin elinde ne kaldı?

-Hazreti Ömer’e gelen Kayseri Rum elçisi de ilkin bocalamıştı.

-Halifeyi görmek istiyorum, deyince onu bir ağacın altına götürdüler. Hazreti Ömer abanisini mübarek başlarına örtmüş, fakir elbiseleri içinde uyuyorlardı. Gözleri İslâm Devlet Başkanının sarayını arayan elçi hayretler içinde kaldı. Hazreti Ömer’e bakarken, kalbinde ona karşı hem sevgi, hem de korku duyuyordu. Duyduğu sevgiyi izah edebiliyordu, ama kendi kendine, “Bu korku da ne? Ne bir saray, ne bir ihtişam, ne muhafızlar, ne de henüz bana hitap eden, icabında azarlayan bir ses, bir tehdit.”

Elçi, Hazreti Ömer’de tecelli eden Azameti İlâhî karşısında, o uyanıncaya kadar ellerini bağlayarak bekledi.

Yarım saat kadar sonra uyanan Hazreti Ömer, elçiye bir nazar buyurdular. Elçinin kalbi bu nazarla yumuşadı, halifeye ve İslâm’a ısındı da Müslüman oldu. O zaman sarayı olmayan, muhafızları, şaşaası, ihtişamı olmayan bu insanın makamını gördü ve teslim oldu. Onun nasıl bir manevi sarayda oturduğunu gören elçinin gözünde, dünya saltanatı yıkıldı, Rum Kayzerinin aslında ne kadar zavallı bir mertebede olduğunu anladı.

Dünyamızda bu ölçüleri elden kaçırmadan yaşamanın ne kadar zorlaştığına bakarak halimize acımamak elde değil. Kendi çocukluk arkadaşlarımıza bile esvablarına, cüzdanlarının şişkinliğine, memuriyetlerindeki derecelerine bakarak değer biçmekten kendimizi alamıyoruz, kaldı ki başkalarının...

Konuşmak ve Zanlar

Hiçbir sebeb yokken ona gelişigüzel içimi dökmeye başladım. Tuhafı şu oldu ki, o da aynı durumdaydı. Artık hangimiz konuşacağız diye birbirimizden fırsat kolluyorduk. Bir saat veya fazla sürdü. Öyle bir an geldi ki, ağızlarımızı birbirine çarptığımızı, söylediklerimizin bu çarpmalardan çıkan sesler olduğunu sanmaya başladım. O zaman birden sustum. O da bocaladı ve sustu. Sanki söyleyecek bir şeyimiz kalmamıştı. Demek ki birbirimizin ağzından lafı kapmamızdı, yekdiğerini tahrik eden.

İnsan dostlarıyla konuşmaya daldığı bir zamanda kendini yoklamalı ve sormalı:

-Neden bahsediyoruz, bunların dünyaya veya âhirete bir yararı var mı?

O zaman firene basmalı. Hafifçe toslamak ve neşeli havayı dağıtmak pahasına. Ve sözü bilerek, isteyerek yararlı bir mecraya akıtmalı. Bir ayet, bir hadis, bir İbâdet hatırlanmalı ve başkalarına da hatırlatmalı. Ta ki zaman öldürmek yerine zamanı diriltmek, onu en olumlu biçimde kullanmak bir alışkanlık haline gelsin.

Büyüklerin birçok nasihatlerinde şöyle yer alır:

-Diline hâkim ol.

-Mâlâya'ni konuşma.

-Su-i zanda bulunma. Çenesizlik ve su-i zan şeytanın insana duhulünden bir kapıdır. Çaresi az konuşmak, hüsn-i zanda bulunmaktır.

-Laf götürme, sende kalsın. Başkalarının ayıbını araştırma, öğrenir başkalarına da dersin.

Bir veliye, aleyhinde konuşanlardan haber verdiler.

-Onlar bizim sevabımızı çoğaltırlar, diye cevap verdi.

Konuşma arzusunun hırsının en şiddetli olduğu anlar cedellerdir, münakaşalardır.

Hadis-i şeriflerinde Efendimiz münakaşayı menetti. Haksıza susmasını emretti. Sevap kazanır, dedi. Haklı olsa bile susmasını, münakaşaya son veren olmasını emretti. Sevabının iki kat olacağını söyledi.

Gıybet ve dedikodu, başkaları hakkında su-i zan, cedel, münakaşa, her dili ortaya süren, onunla semiren ve kızışan yasaklar. Şeytanın otlağı, sıcak yuvası, keyif evi.

Diline bir düğüm at ve otur. Dinle. Gıybet ve dedikodu, münakaşa ve cedel, su-i zanlarla dolu söz varsa ya durma ayrıl, ya da engelle.

Susmakla konuşmak arasında nasıl ince çizgiler hassasiyetler var. Bakarsın konuşmak şeytandan, bakarsın susmak.

Ey gönlüm, ben bunların tümünü sana söyledim.

Ama dil yine eksik etti. Başkaları kendilerine bilip, seni arif belledi.

Düşmanlarımız ve Biz

Onlar dünyanın neresinde Müslüman varsa, ister devlet, ister ülke, ister fert, ister topluluk, onlara sırt çevirdiler, biz ise elimizi uzattık.

Kıbrıs'da defalarca kan gövdeyi götürürken, onların kılları kıpırdamamışken, biz, düşmana daha ilk kıpırdanışında şamarı indirdik! (Ama zaferin siyasî ganimetini, aç bir leş kargası gibi sömürmeye kalkan, bugün Kıbrıs'ı Yunan'a teslim etmeye razı bâtıl CHP iktidarı oldu).

Ortadoğu'da Müslümanların can evinde bir çıban başı olan İsrail'i onlar, CHP ve AP idarecileri olarak, resmen tanımakta, batı ülkeleriyle adeta yarıştılar. Biz ise Yahudi'nin ayağını İslâm topraklarından söküp atmaya ve Kudüs'ü kurtamaya tâlibiz.

Onlar, uluslararası meselelerin oylanmasında, reyimizi hangi doğrultuda kullanacağımızı Amerika'nın ve Avrupa ülkelerinin ağzının içine bakarak tesbit ederler. Biz ise, reyimizi, İslâm'ın emirleri doğrultusunda, şerefle, kendi Müslüman idrakimizle, hür olarak kullanmak kararındayız.

Onlar, Türkiye'yi Avrupa ve Amerika'nın mal pazarı halinde tutmak ve bunda kat'î adımı atmak için bizi, milyonlarca Müslümanı birden Hıristiyan kampanyanın içine çivilemek istiyorlar.

Biz ise İslâm Ülkeleri Ekonomik Topluluğu ile, Hıristiyan batının sultasından kurtulmak, onlara karşı kuvvetli bir cephe oluşturmak gayesindeyiz.

Onlar Türkiye'nin sömürge halinin devamını ve pekiştirilmesini istiyorlar, bizse bir Müslüman ülke olmanın haysiyet ve şerefini savunuyoruz.

Onlar Nato askerî paktında, batı ülkelerinin Rusya'ya karşı bir ileri karakolu olmamızdan yanalar, biz ise Hıristiyanlara jandarmalık yapmak değil, Müslüman ülkelerle kendi savunmamızın neferi olmak arzusundayız.

Onlar bâtılı seviyorlar, biz Hakkı seviyoruz.

Onlar serbest seks eğitiminin, kadın-erkek eşitliği adı altında hayvanî bir yaşayışın, alkol ve dansın, flörtün taraftarlığını yapıyorlar, biz ise, İslâmî

edeb ve hicab içersinde, çalışan, İbâdet eden, hakkı gözeten insanlar olarak, hem dünyalarını hem de âhiretlerini imar eden insanların dünyasını kurmak istiyoruz.

Onlar fakiri daha fakir, zengini daha zengin,

Onlar toplumu daha ahlaksız, genç kızları daha iffetsiz, gençleri daha cani ruhlu ve maneviyatsız,

Onlar tüm toplumu daha dinsiz yapmak yolundalar.

Biz ise, bunlara engel olabilecek tek nizam olan İslâm'ın hâkimiyetinin sağlanacağı, berrak, temiz, saf ve saadet dolu bir hayatın inşasına çalışıyoruz.

İşte bütün bunların devlet idaresinde, siyasî sahada semerelerini, işaretlerini görmek günündeyiz.

Siyasî olarak gelişmemiz, sayımızın artması, inananların maneviyatlarının kuvvetlenmesi bakımından, düşmanlarımızın kahrolması ve bizden daha çok korkmaları bakımından da büyük önem taşıyor.

Bu nedenle, Müslümanlara diyoruz ki, hiçbir sapma ve tereddüt göstermeden, korkmadan, bâtıllara ve bâtılın uşakları ve temsilcileri olan CHP ve AP ve sair partilere sırt çevirerek mutlaka sandık başına git ve reyini cihad duygusu içinde, Allah'ın rızasını gözeterek kullan!

Bir Müslümanın Türkiye İzlenimleri

Başlığı yazarken "bir yabancı" deyimini kullanmak istemediğim için bu garip başlık ortaya çıktı. Bu yazımızın merkezini sonradan Müslüman olmuş İsviçreli Muhammed'in bizler hakkındaki izlenimleri oluşturuyor. Bunlar daha çok genel değerlendirmelerdi. Bizdeki İslâmî yaşayışı "gevşek" buluyor ve eleştiriyordu.

Yine bu genel değerlendirmeleri içersinde Türkiye'deki Müslümanların çok misafirperver olduğu, gezdiği her yerde ilgi gördüğü ve "bağra basıldığı" yer alıyordu.

Grup halinde Türkiye'yi dolaşan bu "kardeş"lerin başlarından nahoş şeyler de geçmemiş değil. Onları da dinledik.

Şöyle anlatıyor:

-Kendileriyle sokakta veya herhangi bir yerde karşılaştığım takdirde yine misafirperverliğin azamisini göreceğimden şüphe etmediğim insanlardan, çok fena muameleler de gördük.

Bize mevcut olmayan, tekerleri ve şoförü olmayan, bir yerden bir yere hiç gitmemiş, hiç insan taşımamış otobüs için, Urfa'dan Tokat'a götürecek diye bilet sattılar. Binlerce liramızı iç ettiler. Hem de Urfa'da. Orada ne güzel anlarımız oldu: O balıkları gördünüz mü hiç, yaklaşınca arı kovanına kaynar gibi kaynıyor ve suyu çalkalayarak size uzatıyor, önünüzde toplaşıyorlar.

İşte o Urfa'da, birçoklarından ilgilerin en tatlısını gördüğümüz Urfa'da bize, bir otobüs terminalinde Tokat'a gitmek için bilet isteyince bilet kestiler. Dediler ki ilkin Urfa'dan Adana'ya gideceksiniz, zira direkt Tokat'a otobüsümüz yok, Adana'daki terminalimizde aktarma olacak, bir iki saat içinde Tokat'a hareket edeceksiniz. Ve biz denileni yaptık. Urfa'dan, o güzel ilgiler gördüğümüz insanların şehrinden, onlara içimiz güven ve minnet dolu olarak otobüse bindik. Adana'ya geldiğimizde ne otobüs vardı, ne de bize muhatap olacak birileri.. Polise gitmek zorunda kaldık ama bir sonuç alamadık. Dönüp tekrar Urfa'ya gitmek ise akıl kârı değildi. Sineye çektik ama çok fenamıza gitti. Şimdi bir şey satın alırken,

bir yere gitmek gerekirken falan, Müslümanların bulunduğu, her şeyimizi tereddüt etmeden emniyet edeceğimiz bir ülkede, elimizde olmadan herkese şüphe ile bakıyoruz. Çok fena etti bu otobüsçüler. Bir büyüyü, bir hayâli bozdular adeta.

Yorum yapmadık, sadece yazdık.

Bilmem ilave edeceğiniz bir şey var mı?

Otobüs terminallerindeki çığırtkanları biliyorsunuz? İstanbul'a gitmek istersiniz de size bir Van bileti kesebilirler. Yani sizi razı ederek üstelik. Yaklaşışları, alıp götürüşleri, eğer iyice safsanız kandırışları, ikna edişleri bir âlemdir.

Nasıl da işlerini biliyorlar.

Nasıl da sarraflaşmışlar.

Bir bakıyorsunuz,

-Muhterem bayan diye ileriye atılıyor. Bir bakıyorsunuz:

-Bacım ne tarafa?, diye. Bir bakıyorsunuz,

-Ağalar Muş'a hemen.

Ve bir bakıyorsunuz, başında, kalpağı andıran kalın takkesi, sakalları apak, muntazam adımlarıyla, vakar içinde bir bey amca terminalin ana kapısına yaklaşıyor. Çığırtkan sanki deminki adam değil. İlkin bel kemiğini doğrultup, sonra tevazu ile ikiye katlıyor ve yaklaşıyor.

-Hacı amca, Allah nasip ederse ne tarafa yolculuk?

Kim bilir Hacı Amcaya n'oldu? Evden nereye niyetle çıkmıştı yola, şimdiyse kim bilir nerede..

Sonradan Müslüman olan biri İngiliz, diğeri İsviçreli ve ikisi de eski isimlerini atarak Muhammed adını almış insanlardan söz etmiştim. Yeni doğmuş bir bebek gibi olan İslâmî safiyetlerinden, heyecanlarından, diriliklerinden anlatmıştım. Aralarında geçen bir konuşmayı nakletmek istiyorum. Kısaca şöyleydi: Konya'da, Mevlâna hazretlerini ziyaret ettikten sonra türbenin bahçesinde bir taşın üzerine oturmuş aralarında Türkçe

konuşmaktadırlar. Müslümanların bütün dünyada düştükleri acıklı durumu dile getirmektedirler. Etraflarına bakmakta ve bozulmanın vardığı boyutları görerek üzülmekte ve dertleşmekteler. Nihayet biri ötekinin omuzuna elini atarak teselli dolu bir sesle:

-Üzülme dostum, demiştir, üzülme, inşâAllah buralar da bir gün Müslüman olacaktır.

İşte onlardan biri, İsviçreli olanı, zaten diğerini tanımak bahtiyarlığını tatmadım, birkaç gün önce yine buralardaydı. Bürodan telefon ettiklerinde heyecanla gittim. Tam öğle suları. Büroya girdiğimde mescitte onları namaz kılarken buldum. Muhammed İmam.

Farz namazın yetişebildiğim son rekatı, son secdeleri idi. Secdede o kadar durdu ki, acaba ona bir şey mi oldu diye içimden geçti.

Yanımda iri yarı, sakallı, hayâlimizdeki Barbaros'u çok andıran, dua ederken avuçlarını boynu hizasında ve birbirine yakın olarak göğe açık tutan, heybetli, dev gibi bir genç adam. Onun arkadaşlarından biri bu. Duadayız. Biri daha var. Neticede musafaha ediliyor, tanışıyoruz. Muhammed bu defa yalnız değil. Yanında üç İsviçreliyle gelmiş. Bunlardan biri sözünü ettiğim dev. Elleri nasırlı. Adı İdris. Diğeri sakallı, orta boylu, ışıl ışıl yüzlü, adı -tabii yeni adı- Abdurrahman. Bir diğeri ise henüz iman etmemiş ama Muhammed'in anlatışı ile, etmek üzere olan Mikail, elinde Kur'an-ı Kerim'in Almancası, her an onu okuyor.

En çok sevindiğimiz şey, bizi heyecanlandıran şey, bize umutlar yağdıran şey, İdris, Abdurrahman ve Mikail'in, Batı'da sonradan Müslüman olanların hemen hepsinden farklı olan şu özelliği: Üçü de işçi. İdris'le Mikail taş ustası. Elleri onun için nasırlı. Mermer ve taş yontuyorlar. Muhammed anlatırken, onların mezar taşı yaptıklarını söyledi, tebessümlerimize vesile olarak. Ama hemen ilave etti:

-İnşaallah çok mihrap yapacaklar.

Niyetim uzun uzun bunları anlatmak değil. Bu yazıya başlarken, düşüncem sadece onların nasıl tadil-i erkân üzere namaz kıldıklarını ve bunun bizim üzerimizde nasıl etkili olduğunu, bu "hallerinin nasıl bizlere de sirayet ettiğini" anlatmaktı.

Belirttiğim gibi secdede insanı şaşırtacak kadar çok duruyorlar. İkinci secdede birinciden de çok duruyorlar. (Ya da bana öyle geldi). Onlarla bir arada iken, kendi alıştığımız üzere, belki süratli değil, ama onlarla kıyaslanınca hızlı şekilde kılıp bitirmeye hepimiz hayâ ettik ve onların “hali bize sirayet etti”.

Gördük ki namazları ve her şeyi gereği gibi ifa etmek konusunda bilgilerimiz hiç de onlardan az değil, hatta çok.

Ama üzüm üzüme baka baka karardı.

Gevşeklik gösterenler çoğaldı da başkaları da onlara uydu.

Fakat iyi bir örnek, iyi örnekler, güzel hatırlatıcılar ortaya çıkınca iş değişti de gevşeyenler kendilerini topladı, utandı, nâdim oldu, bilgilerini hatırlayarak yeniden doğruya yöneldi.

Onlar, bu hatırlatıcılar, görünüşte sadece tarihî eserleri, Türkiye’yi, türbeleri, camileri görmeye çıkan bu insanlar bir çokları için, “Secde et, yakın ol” ayetinin, “Kulun Allah’a en yakın olduğu, secde halidir” ve “Kim ki namazını adabına riayet ederek hakkıyla kılarsa mükâfatı da bol olur” hadisi şeriflerinin hatırlanmasına, öğrenilmesine ve faziletlerinin aranmasına vesile oldular… Güzel halleri başkalarına da sirayet etti. Güzel arkadaş edinmenin önemi bir kez daha ve elle tutulur sonuçlarıyla gözler önüne serildi.. Şimdi de Mikail’i anlatmak istiyorum:

Yaşı yirmilerde. Elinde Kur’an-ı Kerim’in Almanca çevirisi, devamlı okuyor. Bir yere girince “selâmünaleyküm” diyor, çıkarken de yine aynı selamı veriyor.

Birlikte yemek yedik. Yemek esnasında da sonunda da, diğerleri gibi parmağını dudaklarında ıslatıp kırıntıları toplayıp ağzına atıyor. Tabağını son bir ekmek parçası ile yeni yıkanmış gibi sıyırıyor. Çünkü diğerleri de öyle yapıyor. Ve yemekten sonra dua edilirken o da avuçlarını kaldırıyor.

Eğer henüz şehâdet getirmediğini bilmiyorsanız, bu hallerine bakarak Müslüman sanıyorsunuz. Nitekim bir çokları öyle sandı. Ama henüz değil. Herkes namaza kalkınca o henüz kalkmıyor.

İstanbul’u, Konya’yı, Urfa’yı, Antakya’yı gezmişler. Türbeleri, camileri ziyaret etmişler.

Her yerde Müslüman kardeşlerinden doyamadıkları ve hep hatırlayıp anlattıkları ve ancak mü'minin mü'mine göstereceği derin ve sıcak ilgileri görmüşler. Yabancı olmaları bu ilgileri kat kat çoğaltmış. Hep misafir etmişler. Tanıştıkları bütün Müslümanlar onları ağırlamak, evlerinde misafir etmek için adeta birbirleriyle yarışmışlar.

İdris, Muhammed ve Abdurrahman da henüz yeni sayılacak Müslümanlar olmalarına rağmen gördükleri bu ilgileri kavramışlar. Muhammed hariç diğerleri ilk defa bir Müslüman ülkedeler.

Fakat Mikail farklı. Diğerlerine Müslümanların neden bu kadar cömert ve misafirperver olduğunu sormuş. Müslüman olalı henüz üç dört ay gibi kısa bir zaman geçmesine rağmen, iri yarı, heybetli görünüşlü İdris'in verdiği cevap şu:

-Çünkü Müslümanların iman ettikleri Allah çok cömert ve misafirperver.

Rasim Özdenören, İdris'e sordu:

-Herhalde İncil'i de okudun?

-Evet, okudum.

-İncil de edebiyat yönü olan bir kitap. Hangisi daha etkileyici?

-Kur'an.

-Niçin?

-Çünkü Kur'an, doğru söylüyor.

Yeni Müslüman olanlarla tanışmanızı isterdim. Onlarla namaz kılın, oturun sohbet edin. Göreceksiniz sahabe kokusu var onlarda.

Henüz birkaç ay arkalarında olan iman etmemiş eski hallerinden erişilmez mesafelerle ayrılmışlar. Onları şehâdet kelimesini dilleriyle de ikrar ettikleri dakikada görseydik eminim ki yine aynı duyguyu yaşayacaktık.

Namazda, yolculukta, plan yapmakta, para harcamakta imamları Muhammed kendilerine güzel bir rehber bulmuşlar... Muhammed kalın fakat hafif bir sesle, derinlerde bir yerlerde inilder gibi gümbürdeyerek Kur'an okuyor, namaz kıldırırken. Çok biliyor ve yanındakilerle, Mikail

dâhil, yavaş yavaş ama muntazaman öğretiyor. Onların otobüsle yolculuk ederken de durmadan öğrendiklerini, Muhammed'in hep anlattığını ve diğerlerinin hep öğrendiklerini ve sorduklarını tahmin etmek güç değil. Nitekim büroda yere oturdular ve boş bir zamanı, Muhammed'den Türkçe öğrenerek geçirdiler. Muhammed öğretiyor, diğer ikisi diz çökmüş ellerini dizlerine koymuş olarak, adeta Kur'an dinler gibi öğreniyorlardı. İslâm'ın emrettiği gibi öğrenmek konusunda içlerinde diri ateşler tutuşmuş bu insanları hayranlıkla seyrettik, sevdik, Allah'a "Ya Rabbi, bizi bunlarla haşreyle" diye dua ettik.

Yalın Bir Bakış, Çıplak Bir Gerçek

İngiltere'de büyük bir kütüphanenin "yazma eserler" bölümünde çalışıyordu. Doğma büyüme halis muhlis bir İngiliz. Güzel kaderi sonucu yolu İslâm'a çıktı, sevdi, ısındı, kabullendi, kalbi ile tasdik, diliyle ikrar eyledi ve Hıristiyanlık adını bırakarak Muhammed adını aldı. İşi gereği sık sık Türkiye'ye gelmesi gerekiyormuş. İstanbul'da, Konya'da, Erzurum'da ve diğer şehirlerde, kütüphanelerde yılın belirli aylarında çalışıyor, Türkiye'deki Müslümanlarla haşır neşir oluyor (belki de olamıyor) ve memleketine dönüyor.

Bir başkası İsviçre'de babadan kalma bir ticaret işini devam ettiriyordu. Kazancı iyiydi, ancak, o iş, o ticaretten mahiyetini bilmediği bir tedirginlik duymaktaydı. Güzel kaderi sonucu günün birinde İslâm'ı tanıdı. Onu sevdi, ona ısındı, kabullendi, kalbiyle tasdik, diliyle ikrar eyledi ve Hıristiyanlık adını bırakarak, en güzel adı, Muhammed adını aldı. Gönlünde hacca gitmek isteği belirince teşebbüse geçti. Ama vize alamadı. Bazıları, bazı Arap dostları belki, ona, Müslüman olduğunu ispat etmek kaydı ile Arap ülkelerinden vize alabileceğini söylediler. Mısır'a gitti. Ama orada da alamadı. Hacca gitmek isteyen Müslümanların çektikleri garip çilelerin bir başkasını çekmeye devam edecek anlaşılan. Ama hep hacca gitmek niyet ve girişimi içersinde olacak.

Mısır'a giderken tanıştık onunla. Bize İsviçre'deki Müslüman Türkler'den ve burada tanıdığı Müslümanlardan yani genellikle eskiden beri (yani doğuştan) Müslüman olan Müslümanlardan söz etti. Söylediklerinden burada uzun uzun bahsedebilmek isterdim. Sadece birkaç cümlesini vereyim. Ve sonra ilk paragrafta sözünü ettiğim Muhammed'le onun, bu iki Muhammed'in doldurduğu bir sahneyi gözlerinizin önünde canlandırmaya çalışayım.

-İslâm'ı bilmiyorsunuz, dedi. Sorduk niçin diye ve o anlattı. O zaman anladım ki bilmiyor değil yapmıyorduk. Bildiklerimizi uygulamıyorduk. Camide saf olmasını bilmiyorsunuz, dedi ve kendisinin birkaç yıldır öğrendiği, bizimse doğma büyüme bildiğimiz "saf"ı anlattı. Omuzların nasıl

birbirine kenetlenmesi gerektiğini, bu konudaki hadis-i şerifleri ve sahabenin nasıl saf olduğunu. Ve ilave etti.

-Camide birine bu amaçla omuzunun dayadığım zaman benden kaçıyor! Ankara'da, Bursa'da, İstanbul'da hep aynı şeyle karşılaştım. (Sözün burasında Rasim Özdenören söze girdi.

-Bir gün dedi, camide, isteyerek değil, kendiliğinden, nedense, tıpkı Muhammed'in anlattığı gibi, omuz omuza, sıkı sıkıya saf tuttuk cemaatle. Tam namaza durulacakken cemaatten birisi "Ne yahu, dedi, şu kadar boş yer varken böyle sıkışıyoruz". Bunun üzerine iki kişi arkadaki safa geçti. Bizim saf ise aralanarak şeytana yol açtı.)

Muhammed'in bütün anlattıkları Müslümanlar arasındaki çözülüşün esaslarını teşkil eden, görünüşte basit uygulama eksiklikleri. Bunları bir bir saydıktan sonra:

-Bu halinizle Müslümanca bir hayata topluca kavuşmak istiyorsanız daha yüzyıllarca beklersiniz, dedi.

İşte bu iki Muhammed, biri hacca gitmek çareleri ararken, diğeri yazma eserlerle ilgili çalışmalar yaparken Konya'da buluşuverirler. Mevlâna hazretlerini ziyaret ettiler. Şimdi avluda bir taşın üzerinde yan yana oturuyor ve şaşılacak süratle öğrendikleri dille, Türkçe konuşuyorlar. Yüzlerinde, Konya'yı bir turizm merkezi haline getirenlerin ebediyen anlayamayacakları bir hüzün var. İngiltereli Muhammed, elini, teselli eder gibi İsviçreli Muhammed'in omuzuna koyarak:

Kardeşim, diyor, inşallah bir gün buralar da Müslüman olacaktır.

Oruç Ancak İnsanlar İçin

Ramazan gelip de, İbâdete pek ilgisiz olanların bile oruca ve namaza sıkıca sarıldığı, vakit namazlarında safların beş-on katına çıktığı günlerde, yollarda alenen ve arsızca oruç yiyenlere rastladığım zaman, kulakları çınlasın, hep Rahmi Hoca'yı anarım. Onun bazı sözlerini hatırlarım, öfkem yatışır. İlahi armağanı, nasibi ve saadeti düşünürüm. Kalbime bir yumuşaklık gelir, insanların tümüne iyilik dilemek, merhametle iyilik dilemek arzuları gelir.

Kim bilir nerelerdedir, şimdi Rahmi Hoca!

Kur'an'ın emrettiği hakikatleri, Diyanet İşleri Başkanlığı'na bağlı bir devlet memuru olup cami kürsülerinden cemaate açıkça söyleyebilen onun gibi kaç kişi var? Cihadı, takvayı, zulmü, küfrü, devleti, imanı, sorumluluğu günümüzün şartları ve hadiseleriyle ele alarak söyleyebilen kaç kişi var? Müslümanın nasıl olması gerektiğini söyleyebilen kaç imamımız, kaç müftümüz var? Rahmi Hoca kürsüsünden bir defasında şöyle haykırıyordu:

"-Hocam çok ileri gidiyorsun, dikkat et, seni oradan oraya sürerler diyorlar bana. Söylesinler bakalım nereye sürecekler? Söyleyin nereye sürecekler? Allah'ın Rahmetinin erişmeyeceği bir yer mi biliyorlar?"

Bu ne güzel korkusuzluk.

CHP iktidara gelir gelmez, kendisine kalıtım yoluyla kurucu atalarından geçmiş İslâm düşmanlığı gereği, davar boğazlar gibi mescid kapatmaya başlar. Bazı resmî dairelerde her nasılsa kapatılmamış mescidler vardır. Bakıyorsunuz bunlara, cemaatleri yarıdan ziyade azalmış. Hadi diyorsunuz bunların bir kısmı, kendilerini eski idarecilere beğendirmek için, namazı istismar eden münafıklardı. Ya peki namazı Allah rızası için kılanlara n'oldu dersiniz. Namazı, takip edilmek, tekdir edilmek, sürülmek endişeleriyle, bir takım rızık endişeleriyle bırakmadılarsa, söyleyin niçin bıraktılar? Sırf Müslümandır diye sürülmenin, eza çekmenin şerefinden ve ecrinden mi kaçarlar?

Rahmi Hoca bu Ramazanda bir camide konuşabiliyor mu acaba? CHP hükümeti devlet dairelerindeki mescidlerin derhal kapatılması için seri

genelgeler yayınlarken, kapatılan mescidlerdeki İslâmî eserler ardiyelere konurken, çirkin ve zavallı bir suskunluk içinde kılları bile kıpırdamayan Diyanet İşleri Başkanı ve avânesi Rahmi Hoca'yı aktif vaizlik görevinden alarak, mahut "İrşat heyeti"ne atadılar. Yani ağaların keyfi gelinceye kadar ağzını açmadan bir köşede oturmaya tayin ettiler.

Ama Rahmi Hoca bu! Biliyorum, o yüzlerine hakikati söylediği yüzlerce kafanın karşısındadır. Daha doğrusu hakikati duymak isteyenler kulaklarını götürüp onun ağzının önüne koymaktadırlar.

Yazımızın başına dönmek istiyorum.

Geçmiş Ramazanlardan birinde, bir camide Rahmi Hoca vaaz ederken bir ara şunları söylemişti:

-Çocuk evlerindeki kediyi pataklamaya başlamış. Baba "Oğlum" demiş "kediyi niçin dövüyorsun?" Çocuk "Babacığım, hepimiz oruç tutarken, kedi demin oruç yiyordu, o sebeble cezalandırıyorum" demiş. Baba çocuğun başını okşayarak hoşnutluğunu belli etmiş, çocuğun hassasiyetini ve dikkatini tebrik etmiş ve şunları söylemiş: "Yavrum, kediyi bırak, zira hayvanlar oruç tutmaz".

Cemaatte gülüşmeler oldu. Ama birkaç saniye sürdü bu. Aslında hepimiz, yüzlerce insan iliklerimize kadar ürperdik. Hidayet, nasib ve nasibsizlik hadiseleri karşısında büyük aczimizi idrak ettik. Kuru öfkeyi bıraktık, tefekkür ettik. Merhamet, yumuşaklık ve tebliğ arzuları duyduk."

Genç Adam, Hacca Niyetlen!

Hacca gitmenin şartı “gücün yetmesidir”. Bir idare kendi halkının Hacca gidebilme gücünü, suni engellerle işe yaramaz hale getiriyor, o gücü güçsüzlüğe çeviriyorsa, bir tek teşhis vardır: O idare İslâm’a karşıdır.

1980 yılı itibarıyla bir yıl içinde sadece Bulgaristan üzerinden yurt dışına çıkan vatandaş sayısı 1.000.000 (bir milyon)’dur. Bunların kaçı sahte kimliklidir, kaçı kanun kaçağıdır, gümrüklerde, şurda burda, girişte çıkışta neler olur? Bu adamlar ne götürür, ne getirirler? Bunları madem rahatça tahmin edebiliyorsunuz, yazın bir tarafa. Uçakla dünyanın dört bir yanına onbinlerce insan çıkar Türkiye’den, bunları da yazın bir tarafa. Sadece yaz aylarında, sayısız seyahat şirketi, gemilerle turistik Akdeniz turlarına binlerce vatandaş götürür Türkiye’den. Bunları da bazı parasal değerlere çevirerek yazın bir tarafa ve bunların yanında, bir avuç Müslüman, Hacca niyet ettikleri andan itibaren, hangi manialları aşmak zorundadır, uğrayın bir müftülüğe, alın listesini ve yazdıklarınızla bir karşılaştırın. Ve bir kere daha karar verin: Bu idare İslâm düşmanı mıdır, değil midir?

Büyük kazançlarının büyük bölümünü yurt dışına kaçıran gayri müslimler hariç, artist-martist takımı hariç, Mafia hariç, komprador takım hariç, sosyete manyakları hariç, şu sade vatandaş için yasalar gerçekten dışarı çıkışta bazı engeller, sınırlamalar koymuştur. Fakat Hacca gidiş özellikle zorlaştırılmıştır. Hac için çıkış yapanların, sair amaçlarla özellikle Avrupa’ya gidenlerin yirmide biri olması, kumar, lüks harcamalar vesaire gibi israflarının olmaması da göz önüne alınırsa, Hacca gidişin zorlaştırılmasında, döviz sıkıntısının değil, bizzat Hac etmeyi engellemek niyetinin rol oynadığı ortaya çıkar. Cumhuriyet’in kuruluşundan bu yana, CHP’li, DP’li ve AP’li iktidarların, birbirinin tıpa tıp aynısı niyetlerle Hacca gidişi zor şartlara bağlamalarının esas iki amacı vardır: İlki Hacca gidenlerin sayısını asgaride tutmak. İkincisi, Genç Müslümanların Hacca gidişini engellemek. İktidarlar her dönemde şartları, genç Müslümanların organize olup Hacca gitmeyi akıllarına getiremeyecekleri kadar ağır tutmaktadır. Şartlar ne olursa olsun, genç Müslümanların onbinlercesi birden, şu partiden bu dernekten diye ayırım yapmadan, Hac kervanına katılmalıdır. Bütün engellemeler aşılarak icab ediyorsa yıkılarak.

İşin aslı şu ki Müslümanlar, bir sermaye harcayarak değil, tersine küçücük tasarruflarını kullanarak pasaport, sınır, döviz, tek tip elbise gibi suni engelleri aşmak zorunda kalmaları, dosdoğru Kâbe’ye yönelmek ve oraya gidebilmek arzusu ve kararındadırlar. O saat geldiğinde Hacca muhalif idare ile uyum içinde çalışan Diyanet İşleri Başkanlığı da dahil, Hac yolunu tıkayan şu binbir engelin sahiplerine, elbette bazı sorular sorulacaktır.

Hac Yoluna Barikat Kurulmaz

İslâm’ın Hac şartı, “Eğer gücün yeterse” şeklinde başka bir şarta bağlıdır ve maddî bir yeterliliği ifade etmektedir.

Bunun esas ölçüsü nedir? Buna mukabil bu yeterliliği, bugünkü ölçüsü hangi sınırlara şişirilmektedir, bu ne derece İslâm düşmanlığı şeklinde tezahür etmektedir ve buna kimler alet edilmektedir veya daha doğrusu kimler buna gönüllü olarak alet olmaktadırlar, Haccın zorlaştırılmasına teşne olmaktadırlar?

Edirne’den kalkıp kara yoluyla Hacca gidecek bir Müslümanın geçeceği bütün topraklardaki insanlar Müslümandır. Haccı herhangi bir Müslümana zorlaştırma amacını taşımamaktadırlar. Pekâlâ, ahalisi böyle iken, idare edenlere ne oluyor ki Hacca niyet edenlere kök söktürüyorlar? Uluslar olarak arada putperest, Mûsevi ya da her hangi bir kâfir engel sözüm ona yoktur. Bir Müslüman, günde beş kez yöneldiği Kâbe’sini, dünya gözüyle görmek ki Kâbe’yi hiçbir şey yapmadan seyretmek bile İbâdet kabul edilmiştir, Allah’ın farz kıldığı bir İbâdeti eda etmek üzere yola koyulmak istiyor, yurt içinde bir yerden bir yere gider gibi Hacca gitmek istiyor, en tabii hakkı olarak ve de gidemiyor. Bir Müslüman yurdunda geçinebildiği kadar paranın bir parça fazlasını cebine koyarak, elbette bir sermaye harcayarak değil sadece bir aylık gelirinin bilemedin iki katını cebine koyarak, dilediği otobüsle, dilerse de yaya olarak Hacca niçin gidemez akıl alır şey midir? Bu acı mantıksızlığın sorumlusu kim? Hac yolunu tıkamaya nasıl cüret ediyorlar? Sair yurt dışına çıkışlarının adı, mahiyeti ne olursa olsun, onlarda ne gibi kolaylıklar veya zorluklar bulunsa bulunsun, bunlar Müslüman bir insanın Allah’ın farz kıldığı bir hareketi yaparken atacağı adımın önüne nasıl konur? Sair bütün yurt dışına çıkışlarda mutlaka İslâm dışı bir niyet, bilemedin İslâm dışı bir sebep vardır. Bunları amaçları, yılda milyonları bulan sayılar da hiç mi hiç ırgalamıyor. Hacca gidişe konan kayıtlamaları bunlara verilen alabildiğine hürriyetlerle kıyaslayacak, domuzdan kıl koparmaya çalışan bir halet-i ruhiye ile konuşacak değiliz. Şunu söylüyoruz: Müslümana hac farz kılınmıştır. Müslüman hacca niyetlenir, hazırlığını yapar ve kalkar gider.

Hepsi bir yana, hacca gidişin, “hacca gücü yetmek” şartının, devalüasyon gibi, direksiyonu Batının elinde olan ekonomik dalaverelere bağlı tutulması akılsızlıktır.

Müslüman ülkelerin gafletini, acınacak perişan hallerini sergileyen bir utanç tablosudur.

Kim düşünecek bunu?

Kim sahip çıkacak bu meseleye? Yıllardır başımıza olmadık çoraplar ören Cumhuriyet hükümetleri mi? Hayır efendiler, bırakın bunları! Kendi davanıza kendiniz sahip çıkın.

Sorun birbirinize, kim sahip çıkacak bu ve buna benzer meselelerimize diye.

Bugünkü (Yıl 1980) şartlar altında 18 bilemedin 20 bin liradan fazla gerektirmesi ve dolayısıyla en azından yarım milyon Türkiyeli Müslümanın Hacca gidebilmesi gereken bir zamanda, bu meblağı, İslâm düşmanlığının ve Hacca muhalefetin resmî bir ispatı olarak Laik Hac Organizatörü Diyanet İşleri Başkanlığı’na ödenen 60 bin lira da dahil 80 ya da 90 bin liraya çıkaran ve çeşitli engeller ve baskılarla Hacca gideceklerin sayısını üç beş bine indiren, özellikle genç Müslümanlara Hac yolunu tıkayan zihniyetle kim kavga edecek? Müslümanın hakkını kim arayacak?

İslâm düşmanlarına, Hac barikatçılarına, onların ayıplarına peştamallık yapan, kılıflık yapan, onların lanetli niyetlerini seyreden Diyanet İşleri’nin yakasından kim yapışacak? Hesapların hepsi rûz-ı mahşere mi bırakılacak?

Tekrarlıyorum!

Özellikle genç Müslümanlar, onbinlercesi birden, tüm dünya Müslümanlarının pak temsilcileriyle kucaklaşmak, bütün renk ve ırk farklılıklarının mengenesini kırmak, bölgesel küçük oyunların ve hesapların kıskacından kurtulmak, kısaca tam bir İslâmî şuura ermek için hacca gitmek niyetinde ve zorundadır.

Kafileler halinde o yola koyulacağız ve bütün barikatları yıkacağız.

Şimdi bütün Müslümanların konusu budur. Şimdi yalnız Hacca gitmek konuşuluyor. Dipdiri bir Eritreli, capcanlı bir İranlı, gergin ve pırıl pırıl

alnıyla bir Afganlı, tıpkı onlar gibi bir Morolu, bir Nijeryalı, bir Endonezyalı ile, arada hiçbir yanıltıcı, çarpıtıcı vasıta olmadan kucaklaşacak ve tüm dünya Müslümanlarının meselesini konuşacak bir tek belde var: MEKKE

O halde doğruca oraya!

Mutlaka oraya!

Maksat Aynılaşmak ve Kaynaşmak Ama...

Mukaddes beldede renk, dil, milliyet ayrımı yoktur. Orada ihrama girilir ve bütün zahirî özelliklerden arınılır.

O beyaz örtünün içinde asalet, zenginlik, fakirlik, renk, milliyet ve unvan kaybolur. Maksat da budur.

Orada bu terbiyeyi alan Müslüman, kendi memleketinde ne fakirliğinden dolayı horlanmalıdır, ne zenginliğinden dolayı üstün tutulmalıdır. Orada sadece bir tek özellik ayakta kalacaktır: İnsanların Müslümanlığı.

Ve orada yalnız Müslümanın meselesi konuşulacaktır.

Orada yalnızca Müslüman dikkati çekecektir.

Orada zenciler görürsün, ama bilemezsin Ugandalı mı, Nijeryalı mı, Amerikalı mı?..

Böylesine belirsiz, böylesine aynı beyaz örtünün içinde kaybolmuş ününden, unvanından, milliyetinden soyunmuş.

Hah, işte bundan sonra Müslümana bir cehd, bir gayret düşüyor.

Onları, bir bakmaya belli olmayanları tanımak, onlarla dost olmak, onlarla bölgelerinin ve bütün dünya Müslümanlarının meselesini konuşmak, dertleşmek.

Bu en alt seviyede de olacaktır, en üst seviyede de.

Biliyorsunuz üst seviyede yapılmıyor. Hac bir şura, bir istişare, bir derlenip toparlanmaya çevrilemiyor. O ruhu çoktan yitirmiş durumda. Ama Hac Hac'dır ve haccetmek gereklidir.

Bu ayrı bir konu, ayrı bir dert.

Türkiye'den hacca gidişlerin son yıllarda nasıl bir takım kayıtlara bağlandığı malum.

Suudi Arabistan'a giriş çıkışın nasıl barikatlarla zorlaştırıldığı ortada.

Genç insanın imkân bulduğu an bu ülkeye gidebilmesi imkânsız.

Altında muhakkak kötü niyet aranmaktadır.

Oraya gidecek, kaçak olarak çalışacak, şu bu...

Fakat asıl birinci bölümde üzerinde durduğumuz meseleye getirmek istiyorum sözü.

Türk hacıları “pasaklı görünümler” içerisindedir gerekçesiyle onlara birkaç yıldan beri bir tür “hac üniforması” giydiriliyor.

Halkımız o kadar sefil, hac aşkıyla o kadar kuzudur ki, hacca gitmek için silindir şapka giy desen giyecek nerdeyse.

Yahu hiçbir insan hacca giderken en iyi elbiselerini giymez mi?

Giymez olur mu? ...

Her yörenin kendine has bir giyim tarzı var. O giyim tarzının da yenisi var eskisi var. Çeşitli bölgelerden insanlar eskiden hacca giderken en derli toplu kıyafetlerini bürünürler ve yola çıkarlar.

İmkânı neyse, bu konudaki geleneği göreneği neyse ona göre giyiniyor, ne var bunda aşağılık duygusuna kapılacak.

Üstelik baloya, defileye çıkmıyor bu adamlar, Allah’ın emri gereğince bir İbâdetini ifaya gidiyor.

Sen tut bunlara üniforma giydir.

Görenler hemen diyecekler:

-Türkiye geliyor.

Bu da yetmedi. Hani orada kimliğimizden, Müslümanlık hariç, her türlü lüksümüzden, sıfatlarımızdan sıyrılmış olarak hacca gidecektik. Başka kıtalardan gelen Müslümanlarla aynı olmaya, bir olmaya, kaynaşmaya gidecektik. Hayır sen tut bir de bu insanların göğüslerine milli boksörler, güreşçiler gibi ay yıldızlı işaretler koy. Oraya gelmiş her insan Müslümandır. Zaten kutsal topraklara kâfirlerin girmesi yasak. Şimdi Sovyetler Birliği’nden gelen Müslümanlar da orak çekiçli işaretlerini göğüslerine takarlarsa, Amerika’dan gelenler 49 yıldızlı Amerikan bayrağı,

biraz sonra işin içine flamalar da karışır ve koca İslâm ümmeti nasıl milliyetçilik gayretleriyle param parça olmuşlarsa, maazallah orada birbirine karışmaktan korkan, kaçan topluluklar olurlar.

Nerde Merve Nerde Safa?

Umreye gidip gelen bir dostum şöyle anlatıyor: Safa ile Merve tepeleri arasında say etmek gerekince sütunlu bir koridora girdik.

Burayı ikiye bölmüşler. Gidenler, gelenler.

Gittik geldik.

Adım başında polisler duruyor ve gidiş gelişi denetliyorlar. Kimse ters yola girmesin diye.

Dümdüz bir yol.

Adeta lüks bir yol.

İstediğim kadar kendimi vermek istedim. Yoğunlaşmak, burada say etmenin o ilk ve mukaddes anlamını duymaya çalıştım, ama başaramadım.

Bazılarına dedim ki:

-Bari yürüyen banklar döşeselerdi yere de hiç yürümeseydik.

Bunu dinleyen biri atıldı:

-O zaman yürümeye de gerek kalmazdı bu mantıkla, koyardın takkeni bandın üzerine, o gidip gelirdi.

Ah, elbette bu konunun en ufak bir şakaya, nükteye tahammülü yoktur.

Fakat durumu eleştirenler muhakkak haklı.

Resimlerde görüyoruz, gidip gelenler de anlatıyor. Merve tepesi ile Safa tepesi diye bir şey bırakılmamış ortada.

O ilk sırayı hatırlayın. Hazret-i İbrahim'in hanımının oğlu İsmail'le yapayalnız kaldıkları, çölün ortasında, kızgın güneşin altında geçirdikleri saatleri hatırlayın. Susuzluktan kuruyup giden oğluna bir yardım, bir damla su bulmak için, yakındaki iki tepe arasında kendi bitkinliğini unutarak koşup duran anneyi hatırlayın. Birini görebilirim umuduyla bir bu tepeye bir ötekine koşuyordu. İşte o iki tepe bunlar, Safa ile Merve.

Gönül, bu iki tepe arasındaki gidip gelmelerin aslına, bu manaya uygun olarak cereyan etmesini, aynen o anı hatırlatmasını istediği içindir ki yapılanları eleştiriyor.

Yalın ayak, güneşin ve kumun yakıcılığını hissederek ve daha doğrusu aynen Peygamber Efendimizin zamanındaki Safa ve Merve'yi yaşamak arzusuyla konuşuyor dil. Yoksa yapılan şu işi veya bunu eleştirmek değil amaç.

-Şuraya bari yürüyen bandlar döşeseydiniz, diyen arkadaş da sadece bunu dile getirmek istedi.

Yozlaştırılanlar sadece bunlar mı? Bakın alınlar neyin üzerine secde ediyor. Yumuşacık halılarla döşeli, içinde insanların adeta konuşmaktan ürktükleri ve adeta bir kilise sessizliğine bürünmüş camiler.

Allah Resulü zamanında secdelerde alınla toprak arasına mümkün olduğu kadar bir şey konmuyordu. Secdeler toprağa yapılıyordu. İnsanın aslı olan ve bir gün yine oraya gideceği toprağa. Dünyanın faniliği öte dünyanın ebediliğini anlatıp duran topraktan uzaklaşmak için elden ne gelirse yapılmış adeta.

Safa ile Merve arasının dümdüz, üstü kapalı, yerlere mermer döşeli güneşten ve çöl kumundan soyutlanmış mekanı da bundan başka bir şey değil! Ya tavaf bundan farklı mı?

Altından soğutulduğu söylenen mermerlerle döşeli bir meydan. Gerçek tavafla, say ile, İbâdetlerle aramıza, kısaca Allah'la aramıza ne kadar çok şey koymaktayız.

Fakat her şeye rağmen, Allah kısmet eder de oralara gidebilirsem, bunların hiçbirini aklıma getirmeden, Anadolu'nun saf bir köyünden gitme, tertemiz, pazarlıksız bir köylü gibi, aşkla ve şevkle, aklıma hiçbir eleştirinin musallat olmasına fırsat vermeden, çırılçıplak yanan bir çölde gibi say ve tavaf edeceğim. Böyle düşünmek gerek.

Maraş Müdafaasından Bir Sütçü İmam Kesiti

Osmanlı Devleti'ni ortadan kaldırmayı akıllarına koyan birleşmiş Batılı ülkeler aralarındaki seri anlaşmalarla, "Hasta a-dam" ilan ettikleri devleti paylaşmaya başladıklarında, 3 Ekim 1918'de imzalanan Mondros mütarekesinin yedinci maddesini bol bol istismar ettiler.

Bu madde şöyle: "Müttefikler emniyetlerini tehdit eden bir durum zuhurunda herhangi bir sevkü'l-ceyş (strateji) noktasını işgal hakkını haiz olacaklardır".

Bu maddeye dayanarak, "emniyetlerini tehlikede gören" müttefikler işgal sahalarını genişletmeye karar verdiklerinde, bu sahanın içersine Maraş da giriyordu. Maraş ilkin İngilizler, daha sonra, müttefikler arasında varılan anlaşma gereğince Fransızlar tarafından işgal edildi.

İşgal söylentileri üzerine, herhangi bir çatışmaya sebebiyet vermemek, askeri ve teçhizatı kurtarmak üzere Maraş'taki askerî birlikler geri çekildi. Kışlada Teğmen Cemal bir kıta askerle yapayalnız kaldı.

Şehir o tarihte 50 bin nüfusa sahipti. Bunun 14 binini Ermeniler teşkil ediyordu.

Müttefikler Osmanlı topraklarına doğrudan doğruya yerleşip buralarda bir İngiliz veya bir Fransız hâkimiyeti tesis etmenin zorluğunu hatta imkânsızlığını bilerek, daha sonraları bütün Osmanlı topraklarında uygulayacakları gibi, küçük devletçiklerden birini Güney Anadolu'da bir Kürt Devleti şeklinde, bir diğerini ise Klikya'da bir Ermeni devleti şeklinde kurmak istiyorlardı.

İşte İngilizler bu amaçla 23 Şubat 1919'da Max Doryan Komutasında Maraş'ı işgale başladıklarında, Ermeniler haftalardır sürdürdükleri hazırlıklarıyla ortaya çıkıp onları karşıladılar.

Transanta rahiplerinin bandosu, İngiliz birliğindeki askerlerin boynuna atılan yüzlerce Ermeni kızını coşturarak marşlar çalıyor, Ermeni delikanlılar sloganlar atıyorlardı: "Yaşasın İngilizler, yaşasın Fransızlar, Kahrolsun Sultan."

Ve şehir, korkunç bir kin, bir sükûtu hayâl ve kahır içindeki Maraşlının çaresiz bakışları altında işgal edilir.

Şehirde Amerikan koleji ve misyonerleri vardır. Bunların Osmanlı Devleti içerisinde, nasıl en ücra şehirlerimize kadar, okul açmak, fiilen Hıristiyanlaştırma faaliyetleri yürütmek izni ve cesareti buldukları bir konu. İşte bu Amerikalı misyonerlerin batı basınına ulaştırdıkları sayısız düzmece raporlara göre “Türk Osmanlı topraklarında bütün Ermenileri sürmek ve peyderpey ortadan kaldırmak planları içindedir” ve bu yüzden de Hıristiyan kuvvetler onların hayatlarını korumaya gelmişlerdir.

Böylece işgal ile birlikte yalnız Osmanlı topraklarından değil, sair ülkelerden de Ermeni militanlar şehre akmaya başladılar.

Bunların ilk giriştikleri işlerin başında, yıllardan beri Müslümanlığı seçmiş olan Ermenileri tesbit edip, bunları toplamak oldu. Onlara Müslümanlığı terkedip dönmelerini, yakında kurulacak Ermeni devletinin birer üyesi olmalarını teklif ediyorlardı. Bir kısmı kabul ediyor, bir kısmı kabul etmiş görünüyordu. Direnenlere ise işkence ediliyordu.

Diğer yandan itidali bir görünüm altında sinsi planlarını uygulamak kararında olan İngilizler, Ermenilerin, bir an önce bir şeyler yapılmasını istemeleri karşısında bocalamaktaydılar. Şehirdeki bütün Müslümanlar Ermenilerin tasallutu altındadır. Olur olmaz şekilde; halkın mallarına bir iki yabancı şahitle el koyan Ermenileri durduramayan İngiliz komutan, ister istemez onların yanında yer almakta ve Müslümanları sindirmek istemektedir.

Bu arada yerli Ermeniler, aralarında şu veya bu şekilde sürtüşme bulunan Türkleri katletmektedirler. Bunların hemen tümü karşılıksız kalır, Türkler oyuna gelmemeye, olaylara şikâyetlerle çare bulmaya çalışırlar. Ancak bunlar sonuçsuz kalır. Şikâyetçi olup gerek gasb edilen malını kurtarmak, gerekse akıtılan kanların adlî makamlarda hesabının görülmesini istemek için müracaat edenler, İngiliz ve Ermeniler tarafından ayrıca işkenceye tâbi tutulur, en azından feci şekilde dövülürler.

Bu arada olaylar İngiliz komutana ters aksettirilmekte, Türklerin Ermenilere huzur vermediği rapor edilmektedir.

Tansiyon gittikçe yükselir. Açık haksızlıklar aslında bir kışkırtma amacı taşımaktadır.

Nihayet bu plânın bir gereği olarak, bilâhare Maraş'a gelen İngiliz işgal kuvvetleri komutanı Max Doryan şehir ileri gelenlerini bir tezkere ile kışlaya çağırıp göz dağı verir: "-Gerek Osmanlı hükümeti ve gerekse halk tarafından Ermenilere reva görülen eziyetlere acilen son verilecektir. Aksi takdirde zecrî tedbirler alınacaktır".

Bu ültimatomu dinleyen Müftü Tekerekzâde Mehmet Tevfik, Dayızâde Mehmet Emin, Eytam Müdürü Refet, Karaküçükzâde Hacı Mehmet, Seyyidî Hanzâde Osman, Leblebicizâde Hafız Ali, Emir Abdülcelîzâde Şeyh Ali Sezaî efendilerin, "Ermenilere sekiz asırdır zulmedilmediği, şimdi de herhangi bir şey yapılmadığı, tam tersine Ermenilerin katliamlar ve gasplar yaptıkları, Müslümanları olay çıkması için tazyik ettikleri" şeklindeki itirazları dinlenmez bile.

Olaylar bu şekilde devam edip dururken, anlaşmış devletler yeni yeni toplantılar yapmakta, Osmanlı topraklarını cömertçe aralarında bölüşmekteler. Tam bu sırada varılan yeni bir anlaşma gereğince, Maraş ve havalisi Fransızlara bırakılarak, İngilizlerin Musul bölgesine el koymaları kararlaştırılır...

Bu kararın duyulması yeni bir heyecan dalgası uyandırdı. İngiliz belâsından kurtulacaklarına sevinemeyen Müslümanlar bu kez de Ermeni meselesinde çok daha cüretkâr hedefler tesbit etmiş olan Fransızlarla baş başa kalacaklarından endişeye kapılırlar.

Fakat endişeye kapılanlar sadece Maraşlı Müslümanlar değildi. Asıl Ermenileri büyük bir telaş kaplamıştı. Zira Fransızların Maraş'a intikalinden önce, İngilizlerin çekilmesi söz konusu idi. Bu durumda Ermenilerin tümü, Fransızlar gelinceye kadar sağ bırakılmayacaklarını düşünüyorlardı. Bu sebeple Ermeni ileri gelenleri derhal Adana'ya giderek, Fransızların Maraş'a intikalinden önce İngilizlerin şehri terk etmemeleri konusunda garanti aldılar.

Fransızların gittikleri yerlerde nasıl mezalim yaptıklarını bilen Maraşlıların gerek Sultan'a gerek İngiliz Mareşali Allenbi'ye çektiği şu telgraflar tabiatıyla bir işe yaramaz.

15 Ekim 1919’da Ulu Cami’de Doktor Mustafa’nın tertip ettiği bir mitingle Ermeni zulümleri dile getirildi. Olaylar tek tek anlatıldı.

Bunlar olurken Maraşlılar milli bir direnme konusunda yavaş yavaş bir şeyler yapmak gerektiğine inanmaya başlamışlardı. Ordu yoktu, kendi başlarının çaresine bakmak zorundaydılar.

Ancak düşmanı zamansız kuşkulandırmamak gerekiyordu. Bu sebeple halka itidal tavsiye ediliyor, gerekenlerin hep birlikte yapılması gerektiği duyuruluyordu. Yurt çapında yapılan gösteriler hiçbir işe yaramıyordu ve Fransızlar kendilerine ayırdıkları bölgeleri yavaş yavaş işgale başladılar.

Maraş eşrafından Kadıoğulları, Doktor Mustafa, Eczacı Lütfi, Kocabaşoğlu Ömer, Emirmahmutoğlu Hasip ve Sarıkâtipoğlu Mehmet, silah ve cephane temini için civar illere ve kasabalara giderler ama elleri boş dönerler.

Bu arada İngilizler bir an önce yeni yerlerine intikal etmekte zaman kaybettiklerini söylerken, Fransızlar bölgeye hakim olmalarına yetmesi mümkün olmayan kuvvetlerini, yeni yeni teşkil ettikleri özel Ermeni Lejyonlarıyla takviye etmeye çalışmaktadırlar.

Böylece Ermeni Alayları kuruldu. Nihayet Fransızlar kuvvetlerinin İngilizlerinkinin sayısına erişmesiyle harekete geçtiler. Fransız birliklerinde sadece dörtte bir oranında Fransız askeri vardı. Geri kalanların bir bölümünü Fransız sömürgesi Cezayir’den getirilmiş Müslüman askerler, fakat çoğunluğunu yeni Ermeni birlikleri teşkil ediyordu. Böylece hem Fransız planı hem de Fransız birliklerinin yarıdan fazlasının Ermenilerden meydana gelmiş olması sebebiyle, ipler bir bakıma tam anlamı ile Ermeni ideallerinin eline geçmiş oluyor ve bir Ermeni devleti fikri daha şiddetli şekilde gündeme geliyordu.

Ekimin sonlarına doğru Ermeni komitalar, Osmaniye’den çekilen bir telgrafla şapkaları havaya attılar: Fransızlar 29 Ekim 1919’da Maraş’a intikal ediyordu.

Olağanüstü bir gayretle hazırlanan Ermeniler, çoktan beri şeklini şemâlini tesbit ettikleri Ermeni bayraklarından yüzlerce dikmeye başladılar ve o gün yine başta Transanta rahiplerinin çılgın bandosu, yüzlerce dekolte Ermeni kızı ve genci, ellerinde bayraklarıyla şehir altındaki ovaya kadar döküldüler.

Yüzyıllardan beri engin himaye ve hoşgörüsü altında, dinlerine, isimlerine, gelenek ve göreneklerine ve kılık kıyafetlerine sahip olarak yaşadıkları Osmanlı Türklerinin; bu yüzlerce yıllık hâmillerinin gözlerinin içine baka baka:

"Yaşasın Fransızlar, yaşasın Ermeniler, kahrolsun Sultan" diye bağıra bağıra Fransızları karşıladılar.

Şehrin alt kısmında karşıladıkları Fransızlarla şehri boydan boya kat ederek kışlaya çıkarken, asırlardır yalnız iyiliklerini gördükleri Müslüman komşularının yüzüne bakmaktan utanmadan şu dörtlüğü haykırıyorlardı:

Ay doğdu gün doğdu

Fransızlar yedi lokumu

Burası Ermenistan oldu

Müslümanlar yedi b......

Ve hemen ertesi gün, Milli Mücadele olarak adlandırılan hadiselerin, bu yazının kaleme alınış amacı olan ilk kurşun Maraş'ta atılır:

Olay "Sütçü İmam Olayı" olarak tarihe geçecektir:

30 Ekim Perşembe günü Fransızlara takviye kuvvetlerinin geleceğini öğrenen Ermeniler daha da azarlar. "Maraş Kilikya Ermeni Devletinin" ilan edildiğini haykırmaya başlarlar. Tam bir sarhoşluk içerisinde sağa sola saldırır, önüne gelen Müslümana hakaret ederler.

Müslümanlardan bir grup, Mutasarrıf Ata Bey'e müracaat ederek, bu taşkınlıklara bir son verilmesini rica ederler. Mutasarrıf şaşkın bir vaziyettedir. Yapacak bir şey bulamadığı için, olayların çıkmasını müracaatçı Müslümanları tutuklayarak engellemeye çalışır. Bu ise Ermenileri büsbütün cesaretlendirir. Takviye birliğini oluşturan 400 Ermeni askerî birliğini Ermeni büsbütün cesaretlendirir. Takviye birliğini oluşturan 400 Ermeni askeri 100 Fransız ve 500 Cezayir askeri büyük taşkınlıklarla karşılanır.

Ermeniler daha o gün işgal askerleriyle birlikte şehri teftişe çıkarlar. Bunların Ermeni lejyonundan olup, Fransız komutanı, "Siz Müslümanları

bilmezsiniz, askerlerin yanında biz de devriye çıkalım, şehri ve halkı tanırız” diye ikna etmişlerdir.

Bunlar Fransız askerlerle birlikte şehri gezerken, hükümet konağı önünde nöbetçi Müslüman askere umumhaneyi sormak gibi, canlarının istediklerine sille tokat girişmek gibi ve nihayet Uzunoluk hamamından çıkan Müslüman kadınlara sataşmak gibi işlere girişirler.

İşte Sütçü İmam Olayı olarak tarihe geçen ilk kurşun o olayda şöyle sıkılır:

Ermeniler, hamamdan çıkıp evlerine doğru gitmek isteyen kadınları durdurup, tarihi kayıtlara göre; “Burası artık Türklerin değil, Fransız memleketinde peçeli gezilmez” diyerek “peçelerini kaldırıp zorla ilişmek isterler.” Olaylara yakındaki bir kahveden Müslümanlar müdahale ederler. Fransız üniforması giymiş olan Ermenilere nasihatler edilip yollarına gitmeleri söylenir ama onlar ısrar ederler, kadınları bırakmazlar, müdahale edenlere dipçiklerle vururlar, çatışma çıkınca da Çakmakçı Sait ve Gaffar Osman dipçik ve kurşunla yaralanır.

Bunları izlemekte olan Sütçü İmam ismiyle bilinen cami müezzini evinden getirdiği Karadağ marka, patladığında büyük gürültü çıkaran tabancasıyla kadınlara musallat olan Ermeni’yi vurur.

Ermeniler, vurulan Ermeni’yi hastahaneye götürürken yine aşırı taşkınlıklara girişir, daha o gün sağa sola ateş ederek masum insanları yaralar ve bunlardan Zülfikar Çavuşoğlu Hüseyin’i şehid ederler.

Ertesi gün mütecaviz Ermeni ölür. Bu olayı hemen kullanmak kararı veren Fransız ve Ermeniler, cesedi günlerce bir manga askerle kilisede bekleterek, kilise çanlarını üç gün boyunca çalarak genel bir tedhiş hareketine başlarlar. Niyetleri Müslümanları sindirmektir.

Memleketin bayrağından, ismine kadar her şeyini değiştirmede ve onu mevcut veya kurulacak başka bir devletin, elbette bir Hıristiyan devletin boyunduruğuna sokma konusunda fevkalade şuur sahibi mütecaviz Ermeni, bir kahraman gibi gömülür.

Bu olay bahane edilerek halkın elindeki silahlar toplanmaya başlayacak; (bu arada kurtarıcı diye karşılanan İngilizler uğurlayıcı bir tek Ermeni

olmadan Maraş'tan ayrılırlar), gizlenen Sütçü İmam'ın dayısının oğlu Tüyeklioğlu Kadir, burnu ve kulakları kesilip, işkence edilerek öldürülecek; Nasıroğlu Mehmet'in palayla kafası uçurulacak; aynı gece bir muhacir şehid edilecek; ezan okurken Ermeniler bir araya gelip "Eşşek anırıyor" diye bağırıp nümayişler yapacaklar; rastladıkları Müslümanların dinlerine sövecekler, kışlaya götürüp işkence edecekler; Müslümanları öldürüp kadınlarını alacaklarını bağıra bağıra, sarhoş halde sokaklarda dolaşacaklar; kışladaki silahları Türk elbisesi giyerek soyacaklar; vaziyeti farkedenleri yaralayacak, Mustafa oğlu Ökkeş'i öldürecekler; Müslümanlıktan dönmediği için işkenceyle öldürdükleri Karakücüklerin gelininden sonra, üzüntüsünden ölen Hacı Mehmet'in cenaze merasimi yapılırken, "defnedilmesine", "Bize borcu vardı, ödenmeden gömdürmeyiz" diyerek, akıl almaz bir tecavüz örneği daha sergileyecekler; şehre bol miktarda silah ve cephane yığarak katliamlar planlayacaklardır... Ama, bunların tümü Sütçü İmam'ın Müslüman ruhundan şekillenip fırlayan o ilk kurşunun sağladığı, aynı anlamdaki direniş, örgütlenme ve silahlı mücadele ile yok edilecek; Fransızlar ağır kayıplar vererek 12 Şubat 1922'de şehirden kaçmak zorunda kalacaklardır. Kendilerini kurtarıcı olarak karşılayan Ermenilere haber bile vermeden... Ve ana birliklerine sağ salim kavuşmak için yanlarında birçok Müslüman rehin alarak...

İki yılı aşkın bir süre devam eden işgal sırasında, zulüm ve işkenceyle ve Ermenilerin gün gün artan küstahlıkları ve tahrikleriyle yükselen tansiyonun sonunda 21 Ocak 1922'de Fransızlar halka son ve kesin bir gözdağı vermek ister. 22 gün ve gece devam eden ve Maraşlı'nın kendi iradesi, azmi, İslâmî dinamizmi ile ve Allah'dan başka hiçbir dayanağı olmadan sürdürdüğü harp başlamış olur.

İkinci Bölüm

Modern Zamanlar

Somun Lükstü

Niye yetmiyor bu kadar para geçinmek için insanlara?

Biliyorum, şaşaladınız, dediniz ki, ne geçiyor ki elimize?

Doğru; bir şey geçtiği yok.

Eğer eski yıllar, çok eski yıllarda olsaydık, hepimiz bolluk içinde yüzecektik. Ama o bolluk içinde yüzebilmenin de bir şartı, bir bedeli vardı. Şartları, araçları vardı.

Çocukluğumda çarşı ekmeği lükstü bizim için. Haftada bir kere, bazı sabahlar kahvaltı yapılırdı evde ve onun için alınırdı. Bize bu ekmek kurabiye gibi gelirdi ve katıksız bile yesek zevk alırdık.

Somun yoktu ama ev ekmeği vardı. Bugün çarşı ekmeğine bir ayda verilen para ile belki de 6 ay, belki de bir sene boyunca o ekmekten yapmak ve doya doya yemek mümkün.

Kimsenin bilmediği, asırlar öncesinin bir alışkanlığından söz ediyor değilim. Elbette şu anda Anadolu'nun birçok yerinde, köylerinde bu alışkanlık sürüp gidiyor. Bu tasarruf, bu akıllılık sürüp gidiyor. Bizse ekmekleri küçültmeye, ambalajlamaya, kutulara, torbalara koymaya, yeni maliyetlerle onu pahalılaştırmaya çalışıyoruz.

Evlerde kuyular vardı, sürekli akan sular vardı.

Onların altına konan derin siniler, üstüne kapatılmış bakır kaplar vardı. Yiyecekler burada veya kuyuda günlerce, haftalarca bozulmadan durabilirdi.

Fakat şimdi buzdolapları var.

Her köye elektrik ve yol yapacağız. Böylece her köye medeniyeti götürecek, onlara da buzdolapları satacağız.

Buzdolabı kullanmaya başlayan köylü, elektrik kullanmaya başlayan köylü ve birbirlerine bakarak diğer elektrikli ev aletlerini kapışırcasına, birbirlerine caka satarak almaya başlayan köylü,

-Yahu diyecek bir zamanlar ne kadar tasasız ve mesuttuk, n’oldu bize? Ulan niye geçinemiyoruz, eskiden ne güzel geçiniyorduk..

Yaaa! Yakında buzdolabı girmeyen köyümüz kalmayacak.

Onları yabanilikten, vahşilikten kurtaracağız.

Onları gayrı medeni alışkanlıklardan arındıracağız. Onların yere asker usulü oturup, aynı kaba kaşık sallamalarına engel olacağız, elbette eğite eğite, göstere göstere.

Onları masalarda oturup, her biri kendi porselen tabağından yemeye, tuvalet kâğıdı kullanmaya, yırtmaçlı etek giymeye, kadınları ve erkekleri tarlalarda, şöyle insan gibi, Avrupa köylüleri gibi, şehirli elbisesi ile çalışmaya. Amerikanvari tulumlar giymeye alıştıracağız.

Medeniyet girecek oralara ki, çağdaş medeniyetler seviyesine ulaşalım.

Her neyse, ben şahsen medeniyetten bizar hale geldim.

Annemin yaptığı ev ekmeklerinin hayâliyle yaşıyorum. Ekmek tablasında en az bir aylık bir stok halinde bekleyen, istediğim zaman bir sofra bezinin üzerine koyup su serperek yumuşatılan, katlanan, içine peynir, dolma, hatta pilav, her türlü yemek, yiyecek dürüm yapılabilen o ev ekmeğini özlüyorum. Şimdi para yetiremediğim için değil. Yetmiyor ama yetmediği için değil. Böylesine harcanan paralardan mesul olduğum için, bir gün hesabı sorulacağı için.

Yazları gidilen yaylaları, bağları özlüyorum. Oradan yaz sonu çuval çuval indirilen kışlık kuru yemişleri özlüyorum. Yazdan her şeyin kurusunun hazırlanmasını ve bütün bunların çok ucuza mâl olmasını özlüyorum. Bunun için konserveden nefret ediyorum.

Medeniyetin başımıza ördüğü çorabı çekiyorum çekiyorum çıkmıyor. Var mı içinizde bir formülünü bilen.

Maişet derdi hepimizin baş meselesi. Kurban Bayramı’nda “borcumuz var, bize düşmez” diye kurban kesmiyoruz. Acaba ne borcumuz vardı? Ekmek parası bulamıyorduk da ona mı borçlandık? Yoksa koltuk takımına, buzdolabına, mukaddesat düşmanı programları izleten televizyona, çamaşır makinesine yatıracağımız taksitlerimiz mi var? On yıllardır sırtımızda İslâm dışı bir düzenin kamburunu taşıyoruz. Düşmanlarımız ise bizim bu mutsuzluğumuzun üzerinde hora tepiyor. Artık kendimize gelelim. İşe evimizden başlayarak kendimize gelelim.

Ekonomi ve İnsan

Her türlü etkinliğin yüksek İslâmî kurallara göre değil, ekonomik amaçlara boyun eğdiği bir dünyada ne yapılabilir?

Ekonomi zincirleme ilişkilerle, ulusal düzenlemelere imkân vermeyen bir işleyiş içinde bütünleşiyor ve güçlünün elinde zorlu bir silah oluyor. Bu egemenliğin eline düşen insanın "iç hayatı" da ekonominin düzenlenmesine tâbi unsurlardan biri haline geliyor.

Acaba insanın ekonomi için değil, ekonominin insan için çalışacağı bir süreç başlayacak mıdır? Bunu temin edecek görüş hangi şartlarla, hangi metodlarla dünyaya egemen olabilecektir?

Bu maddî düzen böyle sürüp gidecek midir? Anlayışların tersine dönmesi için acaba daha ne kadar beklenecektir?

Avrupa'da kadınların şöyle bir konuda alarm verdiğine dair küçük bir haber okudum: Erkekler evlenmek konusunda son derece isteksiz hale gelmişler. Kadınları bu telaşlandırıyormuş. Erkekler artık evlenmeye istek duymuyorlarmış. Zira psikologların açıkladığına göre uzun yıllardan beri uygulana gelen geniş seks hürriyeti, erkekleri evlilik müessesesine karşı ilgisiz hale getirmiş. Sadece evliliğe karşı değil. Böyle olsaydı, cinsel ihtiyaçların çarpık ve adi bir şekilde giderildiği akla gelebilirdi. Erkekler asıl kadına karşı ilgisiz hale geliyormuş.

Düşünülürse bunun temelinde kadınların da maddeleştirildiği gerçeği bulunacaktır. Buradan hareket ederek, insanın, hangi düşünce sisteminde yaşarsa yaşasın bazı değerlerin maddeleştirilmesine er veya geç tepki göstereceği düşüncesine varacağız.

Ekonominin insanın iç hayatını düzenlemesinin şaşılmaması gereken sonuçları olarak, kadın maddeleştirilmiş, evlilik maddî bir işleyiş kazanmış, çocuklara karşı insanda doğuştan mevcud duygular bir görev ve giderek çıkar ilişkisine dönüşmüştür.

Evlilikte ortaya çıkan ve ana-baba ve çocuklardan oluşan birliğin ne kadar özel, ne kadar sade fakat kuvvetli duygularla var olduğu mâlum. Bu birliğin

kişiliğini maddî düzenlemelerle kazanması, ailenin içinde bulunduğu kültüre bakmaksızın, toplumun da katılaşmasına ve ferdin günün birinde bir “doğuş” halinde, aslına dönme istekleriyle çırpınmasına sebep olacaktır. Batı için bunun ufak tefek işaretleri ortaya çıkmış görünüyor. Ancak bu asla dönüş çırpınmalarının sıhhatli bir seyir takib edeceğini düşünmek hayâl olabilir. Zira maddeci kalıplarla şekillenen batı insanı, olumsuzdan duyduğu rahatsızlıkları telafi için ya aşırı duygusallığa, fanteziye, bütün değerleri toptan inkâra (Bohemlik, hippilik, uyuşturucuların verdiği hayâl âlemi) saplanmakta, ya da kesin sükutu (intiharı) arayıp bulmaktadır.

Gazâli'den

Namazda görülen hataları düzeltmek bir vazifedir. Sertlikle değil, lisan-ı münasiple ikaz edilmelidir. İmam'dan önce başını kaldıranı ikaz, safları düzeltmek vb. gibi.

Efendimiz:

"Cahile öğretmediği için âlime veyl olsun, vay âlimin haline" buyuruyor.

İbni Mesud:

-"Namazda kusur ettiğini gördüğü halde onu ikaz etmeyen, günaha ortaktır" buyurmuştur.

Bilam bin Sa'd:

-"Hatalar gizli kaldıkça zararı yalnız sahibine, fakat açığa çıkıp düzeltilmediği vakit belası umumadır." buyuruyor.

Hadis:

-"Bilal safları düzeltir ve (geride kalan) ökçelere kamçıyla vururdu."

Hazret-i Ömer radıyallahu anh şöyle dedi:

-"Arkadaşlarınızı namazda arayın. Bulamayınca ziyaretlerine gidin. Hasta ise geçmiş olsun deyin. Sağlam iseler (Namaza gelmedikleri için) darılın."

Cemaati ihmal doğru değil.

Hatta bazıları, cemaate ancak ölüler gelemez, diyerek, camiye gelmeyenlerin kapısına tabut götürürlerdi.

Gazali hazretlerinin İhya'sından aldığımız bu satırlar, nicedir yabancısı olduğumuz bambaşka bir dünyayı tasvir ediyor.

Köyleri bilemiyorum. Herkesin birbirini tanıdığı ufak yerleşim bölgelerinde belki durum farklıdır. Belki namaza gelmeyen tanıdıklarını, acaba neyi var diye yoklayanlar vardır. Hasta ise geçmiş olsun diyen,

değillerse, uykuya, sıcak yatağa doyamıyorlar ise, onlara darılan insanlar belki, hani diyorum ya belki vardır. Ve acaba var mıdır?

Büyük şehirlerde arkadaşlarının her biri bir başka semtte.

Apartmanlarda arkadaşlık diye bir olay yok.

Mahallede bir bölük yaşlı insanın dışında cemaat da yok.

20-30 daireli bir binada bayram namazına gidenler bile bir iki kişiden fazla değil.

Demek ki cemaat diye bir şey yok. Cemaat olmayınca kimde neyi, hangi hatayı görecek ve onu hangi istekle düzeltmeye çalışacaksın. Hepsinden önce seni kim düzeltecek?

Büyük bir iş hanının alt katında, merdiven altında bir bölümü tahta ile çevirerek yapılmış küçük bir namaz kılma yerinde, büyük şehrin İbâdete engel her türlü başıboş akışı içinde bir akşam namazı kıldım. Çıkınca yanıma biri yaklaştı. Özür dileyerek söze başladı:

-Dostum dedi, kâmet getirmeden namaz kıldın. Ve bana kâmetin gereğini anlattı.

İlk tepkim, içimden “bu da kim oluyor?” şeklinde oldu:

Bu tepki dostsuzluğun, yalnızlığın, cemaatsizliğin, İslâm’dan uzak kalışın zavallı bir göstergesinden başka bir şey değildi. Adamın ikazına, kendisine, tavrına kalbimi ısındırmak için kendimi zorlamam gerekti. Bocalamam birkaç saniye devam etti. Ayaküstü bir iki dakika konuştuk. Sonra gözlerim yaşararak elini tuttum ve onu bırakmak istemedim.

Bugün camilere, meyhanelere, sokaklara dolup insanlara hatalarını ikaz etmeye kalksak acaba başımıza neler gelir.. Bizi kim dinler?

Dinime Dahleden Bari Müslüman Olsa

Aklınızdan hiç geçer mi, Afrika'ya gideceksiniz ve orada totemlere tapınan, büyücüleri lider belleyen vahşilere, ayinlerini şöyle değil de böyle, öyle değil de şöyle yapmalarını anlatmak ve ille de kabul ettirmeye çalışmak.

Elbette esasta ilahi bir din olan Hıristiyanlığı yarı putperestlik haline getiren Batılıların kilise ayinlerine de dahletmeyi düşünmezsiniz. Nitekim Osmanlı imparatorluk sınırları içersinde yaşayan milyonlarca Hıristiyan'a, dinlerini kötüleyen veya onda yenilikler, aklîlikler gösteren yollar ne önermiştir ne de zorlamıştır..

Hah, işte bu konuda Müslümanların derdi büyük. Bu dertleri başından alıp tarihi bir dizi içinde uzun uzun anlatmaya ne ehliyetim, yeteri bilgim var, ne de zaman ve yer..

İki olay anlatacağım..

Profesör Muhterem Hamidullah Bey, dersleri sırasında, sorularıyla kendine başvuranları sabırla dinleyen, onlarla istişare eden, onlara yardım etmekten haz duyan bir âlim..

Bir ara beş-on Marksist öğrenci hocaya tebelleş olmuşlar. Sorular, cevaplar, tartışmalar birbirini izlemiş. Konu nihayet İbâdetin Arapça olması mı olmamasını mı gerektiği noktasında düğümlenmiş. Hoca günlerce, tevazuu ve akıllara hayret veren sabrı ile, İslâm açısından İbâdetin neden Arapça yapılması gerektiğini, ilmen, aklen izaha çalışmış. Amma velâkin öğrenciler Nuh deyip Peygamber dememişler. Hoca onları ikna etmeye muvaffak olamamış. Ama neticede düğümü çözen yine Hamidullah Hoca olmuş. Bir gün onlara, yeni tartışmanın kızıştığı bir zamanda şöyle demiş:

Ben bugüne kadar size anlatmaya çalıştıklarıma rağmen bütün mesuliyeti üzerime alarak sizin Arapça değil de iddia ettiğiniz gibi Türkçe İbâdet etmenizi kabul ediyorum. Şu andan itibaren buyurun, siz de İbâdet edin, alnınızı secdeye koyun da Türkçe olsun.

Tartışmanın sürüp gittiği sınıfta bu sözler üzerine bir şok etkisi meydana gelmiş. İddiacılar bir daha ağızlarını açmamışlar.

Bir müfettiş arkadaş, birlikte teftişe çıktığı ve dolayısıyla otelde, lokantada, teftişte hep birlikte olduğu mesai arkadaşı ile, ezanın Arapça-Türkçe olması konusunda günlerce devam eden tartışmalara tutuşmuşlar.

Arkadaş olayı şöyle anlatıyor:

Onu bir türlü bu konuda ikna edemiyordum. İkimizin de asabı bozuluyordu. İlişkimizi ne kadar asgariye indirmeye çalışsam mümkün olmuyordu. Zira hep beraber olmamız gerekmekteydi. Otel odasında namazımı, seccademi sererek kılarken, biraz önce yaptığımız tartışmalar yüzünden huzur içinde olamıyordum. Tartışmayı istediğim kadar kapamaya çalışayım, tam o anda yakındaki camiden gelmeye başlayan ezan sesi, onu da, beni de yeniden tahrik ediyor ve yeniden başlıyorduk. Sonunda çözüm şimşek gibi kafamda çaktı. Onu "Sabah namaza kalktığımda, senin için şu odada Türkçe ezan okuyacağım, namaza kalkacak mısın?" diye sordum. Sapsarı kesildi ve bir daha ağzını açmadı.

Müslümanlara, akıllarına göre yeni 'Müslümanlıklar' teklif edenlerin hangisi bunlardan farklı ki. Onun için demişler:

-Dinime dahleden bari Müslüman olsaydı.

Kara Haberlerin Gele Samuel

Büfeden ayran istedim. Uzattılar. İnce alüminyum kapaklı plastik bir bardak. Kapağını çıkarınca dikkatle tutacaksın. Hafif tutarsan düşecek, sıksan içindekiler dışa çıkacak. Ayran falan değil, lezzetli ve soğuk ancak plastik bardağın, ağza verdiği bir burukluk var. Ayranla kaynaşmayan, bütünleşmeyen bir kap bu. İçiyorsunuz ama içmemiş gibi. Yemek borunuza değil de sanki, madeni başka bir boruya döküyorsunuz ayranı.

Buraya kadar yine de idare edilebilir.

Ya bundan sonra.

İçiyorsunuz ayranı, şimdi elinizde boş bir plastik bardak var.

Ne yapacaksınız bunu? Kolay.

Hemen yanınıza bir varil koymuşlar. Bakıyorsunuz içi boş plastik bardaklarla dolu. Siz de elinizdeki boş bardağı oraya fırlatıyor ve yolunuza devam ediyorsunuz.

Dağ başında, civardaki kaynak suyuyla yapılmış, kalaylı iri bir tasla size ikram edilmiş gerçek bir ayran içtiniz mi hiç?

Plastiğin ham maddesinin dışarıdan geldiğini ve lira düştükçe plastiğin de gün gün pahalandığını bilirsiniz.

Nasıl alıştık plastik bardaklara. Pahalı bir şey. Dışarıdan alıyoruz, üstelik bir dakika kullanıyor ve atıyoruz. Plastik bir bardağı da ayran fiyatına alıyor, fakat atıyoruz. Çöpe atıyoruz.

Anlatamadım galiba: Atıyoruz. Çöpe atıyoruz.

Ve çöpe atmaya devam ediyoruz. Sadece bir kere ve çok kısa bir süre kullanarak. Anadolu’da hâlâ insanımız, yanında, şalvarının derin cebinde, bilirsiniz şalvar diz de vermez, deforme olmaz, sık sık yenisini almaya gerek kalmaz, her neyse onun cebinde kocaman bir mendil, bir bakarsın adam çarşıda bu mendili çıkarır, içine kabak, patlıcan, maydanoz, ekmek,

iki de kavun koyar, uçlarını bohça ucu gibi birleştirir, düğümler, eve getirir, kadınlar onu boşaltır, yeniden verirler beye, o da cebine koyar.

Şimdi kese kâğıtları var, at çöpe.

Kâğıt mendiller, sümüklü bez mendilleri kim yıkar, at çöpe.

Kâğıt peçeteler, tuvalet kâğıtları, bilirsiniz Batılı suyla taharetlenmeyi pislik, mikropluk, kâğıtla taharetlenmeyi temizlik bilir, kullan at kubura, at çöpe.

Kâğıt, karton tabaklar, plastik dondurma kapları, plastik kaşıklar, çatallar, bir kere kullan at çöpe.

Başka!... Makyaj malzemeleri, yeni modayla modası geçen giyecekler, at sandığın dibine, at çöpe.

Neyse lafı plastik ayran bardağında tutup, beş senede demode olan harp araçlarına falan getirmek istemiyorum. İş uzayacak. Aynı konuda her gün şu sütunu değil, gazeteyi dolduracak kadar yazsan yer kalmayacak.

Efendim, İngiltere'de bir ayakkabı fabrikası varmış. Patron, dış pazar bulmak için, Hindistan'a pazarlamacı Walter'i, Afrika'ya ise pazarlamacı Samuel'i yollamış. Walter Hindistan'dan "burada kimse ayakkabı giymiyor, iş yok" diye teleks çekmiş. Patron"o halde geri gel" demiş. Samuel ise "Afrika'da kimse ayakkabı giymiyor. Fakat bunlara ayakkabı giymeyi bir kabul ettirirsek büyük iş var. Fabrikayı tevsi edin, (büyütün) buraya da bu insanlara ayakkabı giymeyi, ihtiyaçları olmasa bile kabul ettirecek uzmanlar yollayın" demiş. Fabrika tevsi edilmiş, Afrika'ya uzmanlar yollanmış, Walter işten kovulmuş, onun maaşı Samuel'in maaşına zam edilmiş.

-Ah o Samuel bir elime geçse, diyorum ama, bakıyorum ki hepimiz bir Samuel olmuşuz. Hem de gönüllü avanaklar takımından...

Babalar Erkenden Eve

Çocuklarını yakından inceleyen, onlardaki kişilik oluşumunu günü gününe takip eden bir anne, gördüğü bozuklukların babadan ileri geldiğini anladı. Baba iyi bir adam. Hazreti Peygamber Efendimizin:

“-Mü’minlerin iman yönünden en kâmilleri ahlâken en güzel olanlarıdır. Sizin en hayırlınız kadınlarına karşı en iyi, en nezâketli olanınızdır” mealindeki hadisine uymaya çalışanlardandır. Ancak çocuklarına karşı görünüşte iyi ve anlayışlı olmasına rağmen, bu ilgi az gelmektedir. Zira çocuklar bu iyi babayı az görmektedirler. Anne işte bunu farketmiştir.

Anne belki de, kendisi için bir talebin söz konusu sanılacağından korktuğu için kocasına eve erken gelmesi gerektiğini anlatmamıştır. Onun yerine biz söyleyelim. Hem ona, hem de bütün babalara:

-Eve erken gelin ve çocuklarınızla ilgilenin. Çocuk babasını görmek ister. Bununla babanın hâkimiyetini, koruyucu sevgisini görecek, yaşayacak, kişiliğini bununla pekiştirecektir.

Bir dostumuz vardı. Allah selamet versin. Kendini güzel uğraşlara öylesine kaptırmıştı ki, eve gitme zamanı gecenin yarılarından önce olmazdı. Büyük şehre Anadolu’nun bin bir bucağından gelmiş üniversite öğrencilerine ev, burs, yurt, fakirlerine maddî yardım bulacağım diye ömrünü verirdi. Şimdi nerededir, ne yapar bilmiyorum. İşte bu insansever dost, başka çocuklar için kendini helak eder, küçük gelirini bile onlarla bölüşürken, derlerdi ki kendi evini ve çocuklarını ihmal eder. Kendisi anlatmış, bir gün eve her nasılsa erken gitmiş. Yorgun muymuş, yoksa hasta mı, her neyse, kapıyı çalmış. Beş yaşlarındaki kızı kapıyı açmış. Bu tam adımını içeri atacakken, kızcağız dönüp içeriye seslenmiş:

-Annee, bak bir adam geldi...

Bir de bir muhterem zattan bahsederler. Biliyorum, ondan bahsetmenin yeri burası değil. Zira durum çok farklı. Sadece çağrışım yaptı da onun için anlatacağım.

Bu muhterem zatın yirmiye yakın çocuğu varmış. Günün birinde çarşıdan meyveler satın alarak elindeki fileyle eve gidiyormuş. Birkaç sokak sonra arkasına birinin takıldığını görmüş. Bakmış ki beş-altı yaşlarında, yüzü-gözü haylazlığın izleriyle dolu, afacan bir çocuk. Her neyse yürümesine devam etmiş. Nice zaman sonra bakmış ki çocuk hâlâ onu takip ediyor. Anlaşılan demiş canı filedeki elma-armudu çekti. Çıkarmış bir elma vermiş. Yesin ve yoluna devam etsin için. Ancak bir sokak daha ilerledikleri ve eve iyice yaklaştıkları halde onun hâlâ kendisini izlediğini farketmiş. Nihayet bahçe kapısından içeri girmiş. Çocuk da kendisiyle beraber kapıdan içeri süzülmesin mi? Bakmış karısı bahçede:

Hanım demiş, şu oğlan kim, deminden beri arkamdan gelip duruyor?

-Allah seni iyilikle ıslah eylesin, demiş kadıncağız, o senin oğlundur!

Belirttiğim gibi sonuncusunu bir çeşni olsun diye buraya kattık. Bulunduğu bölgede, içi hikmet dolu nükteleri ile, bütün davetlere icabet edişi ile, insanlar arasındaki sürtüşmeleri, geçimsizlikleri hatta kan davalarına dönüşecek dereceye gelmiş düşmanlıkları hakem olarak halledişi, insanlara iyiliği gösterişi ve benimsetişi ile dikkati çeken, belki sadece bu sebeble evlatlarını biraz da sayıları çok olduğu için az tanıyan bu baba, elbette eleştirilerimizin dışındadır. Ama işlerinden sonra hiçbir makul sebeb yokken evlerinden uzak kalan, evlerine gittikten sonra da televizyon vesaire gibi sebeblerle çocuklarına, onların yüzlerine dikkatle bir kere bile bakmayan babalar eleştirilerimizin içindedir.

Eğer bir baba iseniz bu akşam özel olarak evinize çocuklarınızla ilgilenmek üzere gitmenizi rica ediyorum. Onların yüzlerine dikkatle bakın: Neler biliyorlar, sorular sorarak bir deneyin. Sizden neler bekliyorlar, öğrenmeye çalışın. Onlarla biraz konuşursanız, isteklerinin sakız, çikolata gibi şeylerden ibaret olmadığını, sizden kişiliklerinin tekâmülü için sevgi, dikkat ve istikrarlı bir otorite istediklerini göreceksiniz

Koca Erkek Işığı Görünce Kaçmış

Filmlerde görmüş veya tecrübesi olanlardan, hayvanların ışık ve ateşten ürküp kaçtıklarını dinlemişsinizdir. Bazı yerlerde avcılar arabayla gece avına çıkar, farların ışığı karşısında apıştırdıkları tilki ve tavşanları bu çağdaş namertlikle avlarlar.

Zoru görünce veya sıkıştırılınca veya şantaj yapılınca gerileyen, kaçan, ezilen insanlar için, onları bu durumda bırakanlar, ayıların ışıktan ürkmesini kastederek:

-Koca erkek ışığı görünce kaçtı, derler,

Karı koca, yanlarında barınan, iyice yaşlanmış, bakıma muhtaç, hasta dedeye, yemeğini bir çanak içinde verir, sofraya oturtmazlarmış. Ölmesini bekledikleri bu zavallı ihtiyarın, kendilerini yetiştiren, dünyaya getiren insan olduğunu çoktan unutmuşlar.

Günün birinde bu karı koca beş altı yaşındaki çocuklarının bahçede, bıçakla bir tahta parçasını oymaya çalıştığını görmüşler. Ne yaptığını sorunca, çocuk:

-Tahta çanak yapıyorum. Siz yaşlanınca yemeğinizi onunla vereceğim, demiş.

Herhangi bir geliri olmayan yaşlı bir baba evli kızının yanında kalıyordu.

O akşam kendisi namaz kılarken, kızı da sofrayı hazırlamaktaydı. Evde kayınbiraderler, yetişkin çocuklar da var.

Baba namazını bitirdi. Sofra hazır. Herkes yerlerini aldı. Arzuya göre rakı ve şarap şişeleri, gençler için biralar açıldı.

Baba, hemen her gün tekrarlanan, kendisi için bu utanç tablosu içinde başını eğmiş yemeğini bitirmeye çalışıyor. Ne yediğinin, nasıl yediğinin farkında bile değil...

Nihayet kızı kadehini uzatarak,

-Babacığım şundan bir kadeh al, diye tutturdu. Namazını yine kıl. Orucunu da tut. Ama bize katıl, şundan birkaç yudum iç.

Baba kızardı, bozardı, utandı, sinirlendi, kızını tersledi, söylendi, ama ne yaptı ise faydası olmadı. Kız hâlâ:

-Biricik kızını kırıyor musun? Hatırım için bir defa şundan bir yudum al, diye ısrar etti.

Diğerleri içiyor, atıştırıyor, gülüyor ve kadını teşvik ediyor, onlar da adamcağıza takılıyorlar.

Nihayet adam başını gözünü sallayıp, zor bela tabağındakileri bitirdikten sonra titrek adımlarla kalktı ve gözyaşları içinde, beyni dehşetten, hırstan, kahırdan gerilmiş olarak odasına yöneldi.

Sofrada gülüşmeler... Ve damadın gürleyen sesi..

-Koca erkek, ışığı görünce nasıl da kaçıyorsun..

Ve dakikalarca süren kahkahalar...

Ama burada kalmayacaktır.

Onlar da kendi çocuklarının, henüz içlerinde barındırdıkları ahlâk değerlerini nasıl çiğnediklerine şahit olarak cezalarını göreceklerdir.

İyice yaşlandıkları ve bakımına muhtaç oldukları bir zamanda,

-Biricik evladını kırma da bize katıl, diye takılarak yalvaran evlatları tarafından, belki de zıvanadan çıkmış seks âlemlerine katılmaya zorlanacaklar. Acaba o zaman babalarına ne yaptıklarını hatırlayabilecekler mi?..

Kim İstihdam Ediyorsa O Kazanıyor

Bir doktorun devlete maliyeti on milyonlarla hesaplanıyor.

Ya bir işçinin, kalifiye bir elemanın devlete millete maliyeti.

Anadolu'nun Müslüman ailelerinden çıkıp gelen yüzbinlerce gencin, ailelerine maddi manevi maliyetleri.

N'oluyor bunlar sonunda?

Aileler çocuklarının elden gitmesinden şikayetçi.

Dişini tırnağına katarak, çiftini çubuğunu, bağını bahçesini satarak evladını büyük şehirlerin üniversitelerinde okutmak için olmadık fedakârlıklara katlanan ana babalar, sömestr tatillerinde, yaz tatillerinde memlekete gelen evlatlarındaki değişiklikler karşısında sükûtu hayâle uğruyorlar, nasıl göndermiştik, nasıl geldiler diye.

Ya aile ocağından tahsile belikli, örülü saçlarıyla, mazbut giysileriyle yolladıkları kızları.

Açılıp saçılmışlar, garip bir dil, garip zevkler bellemişler.

Okumuşluğun cakasını satarak ailelerini beğenmiyor, geri buluyorlar. Onların katlandıkları fedakârlıkları çoktan unutmuşlar. Hele mezun olup "ekmeklerini" ellerine aldıktan sonra, ana babaları, kıyafetleri, aynı kaptan yere oturarak yemek yiyişleri, davranışları, bakış açıları ile utanılacak şeyler.

Küçük yaştan itibaren Kur'an'ı, namazı, guslü, orucu öğrettikleri yavrucukları kendilerini beğenmez olmuşlar. Okul, kendilerinin çocuklarına bu şekilde öğrettiklerinin üzerine daha bir şeyler koyacağına onları tümüyle unutturacak noktalara getirmiştir. Çocuklarla ailelerin ayrılık noktası burada başlıyor.

İlk ve en önemli kayıp burada.

Sonra da iş burada kalmıyor. Rahatlıkla ailesinden, kendi değerlerinden kopan insan, milletinden de kopabilecek bir serbestlik kazanıyor. Ailelerin

ve devletin on milyonlarca lira sarfederek yetiştirdiği insanların gözleri dışa çevriliyor. Acımadan, sırf daha müreffeh bir hayat için emeklerini yabancı devletlere satıyorlar.

Hizmetlerini seve seve içinden çıktıkları topluma vermeleri gereken binlerce doktor, Amerika ve Avrupa ülkelerinde, kendi dininden, medeniyetinden olmayan insanlara hizmet veriyor. Karşılığında Türkiye'yle kıyaslanmayacak kadar çok para alıyor, refah içinde yaşıyor, kazandıkları para ile vicdanlarının seslerini çoktan bastırmış bulunuyorlar. Binlerce mühendis, öğretim görevlisi ve sair elemanlar dışarıda. Eline fırsat geçse, dışarıda imkân bulabilse, dışarıdan talep olsa, gidip oralarda çalışmayı bilinçli şekilde reddedeceklerin yüzdesi nedir acaba?

Eğitim sistemi çocukları ailelerin sahip oldukları değerlerden koparmakla kalmıyor, onları, Türkiye sınırlarının dışındaki refahlara can atan insanlar haline getiriyor.

Yurt dışındaki işçilerimizin yılda ne kadar döviz sağladıklarına bakıp övünenler, acaba bu insanların yabancı ülkelerin kasalarına neler kattıklarını düşünüyorlar mı?

İçerde önemli bir işsizlik probleminin bulunduğunu, yurt dışında milyonlarca işçi bulundurmanın bu problemi hafiflettiğini düşünmek de bir zaaf ve beceriksizlik izharından başka ne?

Kim istihdam ediyorsa, o kazanacaktır.

Patron kimse, vurgunu o vuruyor. Sütün kaymağını o topluyor.

Bir insan eğitiyor ve yetiştiriyorsanız, onu istihdam da edeceksiniz. Onun patronu siz olacaksınız.

Hasta Adayı

Tıp profesörü yıllarca öğrencilerine şu dersi verirdi:

Karşınıza gelen biri, şikayeti ne olursa olsun, siz ona hastalığını söyleyinceye kadar henüz hasta değildir. Sadece bir “hasta adayıdır”. Bu sebeble dikkatli olun, “hasta adaylarını” gerçek hastalar yapmayın.

Hastalığı tıp nasıl tarif ediyor bilmiyorum.

Herhalde bir takım fonksiyon bozuklukları, mikrobik enfeksiyonlar vs. diye olmalı.

Fakat yine tıb, hastalık ne olursa olsun şunu da söylemekten geri kalmıyor:

Hastalık yok, hasta insan vardır.

Bundan mikropların veya çeşitli fonksiyon bozukluklarının, bünyeden bünyeye değişik şekillerde faal olduğunu anlayabiliriz. Ama bu tarifte bünyelerin maddi dayanma güçlerinin farklı olduğunun ifade edilmesinden çok, kişilerin psikolojik farklılıkları dile getirilmek istenmektedir. Yani hastalığı kabul edişleri veya reddedişleri, hastalığı sevip benimseyişleri veya üstlenmeyişleri.

Modern toplumlarda insan, hasta olmaya, doktor kontrolüne, ilaç kullanmaya istekli kılınmaktadır. Gazetelerin magazin sayfalarında tıp, şarlatanlıklarla ortaya serilip durmakta, bu sayfaların tiryakisi haline gelen insanlar her gün kendilerinde yeni yeni hastalıklar keşfetmektedirler. Ve böylece hastalık olmadığı halde sürü halinde hasta insanlar imal edilmektedir. Bunun çok tabii sonuçlarından biri olarak insanlar akın akın sihirli küçük maddeciklere saldırmaktadırlar:

Yani ilaçlara.

Almanlar “Drogensucht” diyorlar ilaç düşkünlüğüne. Sucht kelimesi bir düşkünlüğü, ibtilâyı, hatta bir putperestliği, tapınmayı anlatıyor. İlaç, batı insanın, giderek de doğu insanının bir putu haline geliyor. Bilim adamları,

araştırıcılar yıllardan beridir ki batıda bu ibtilâya karşı dikkatleri çekiyor, hükümetleri uyarıyorlar.

İlaç savurganlığı ile bu söylediklerimizin birbirinden bir hayli farklı olduğuna da dikkati çekmek isterim.

Gerek ilaç düşkünlüğünün gerekse “hastalık” düşkünlüğünün oluşturduğu “hasta toplum”dan kurtulmayı, sağlıklı toplumlar meydana getirmeyi tasarlayan, uygulamaya çalışan, insanı asli yapısından döndürmeye çalışanlar buna gayret eden kümelenmeler var. Bunların bir kısmı bir marazilikten kurtulmaya çalışırken bir başkasına yakalarını kaptırmaktan kendilerini alamıyorlar. Amerika ve Avrupa’da ortaya çıkan din kisveli sapık mezhepler vesaire gibi.

İngiltere’deki bir İslâmî cemaatin bu konudaki uygulaması ise son derece farklı. Cemaatin tıp fakültelerinden mezun birkaç doktoru var. Fakültelerde öğrendiklerini gerçi bir tarafa atmamışlar, ancak bunları tümüyle bir gözden geçirmişler. Kısmen akupunktur metodunu uyguluyor, eczanelerde satılan hemen hiçbir ilaca itibar etmiyor, ilaçları bizzat kendileri yapıyorlarmış. İcra ettikleri doktorluğun temeli ise “Tıbbı Nebevi” uygulamaları ve düşünceleri hakkında geniş bilgim olmadığı için fazla bir şey söyleyemiyorum. Ancak bu kadarla da olsa, seziyoruz ki işlerinde bir sıhhat, dirilik, tabiilikten gelen bir safiyet ve kolaylık ve hepsinden önce de hastalığın da şifanın da Allah’tan olduğuna inanmanın verdiği bir etkinlik var.

Yarayı hemen kapayacak merhemi bulmuşlar...

Güzellik ve Moda

Vitrinlerdeki cansız mankenler renkli zebraları andırıyor. Yanyana gelmesi en zor renkler; çorap, yelek, tişört ve örgü elbiselerde renk tayflarıyla en cart tarzda sokaktaki gençleri önüne toplarken düşünüyorum:

-“Moda ve kibarlığın birbirine bu kadar düşmanca baktığı devirler olmuş mudur? Hiç kimse, “güzellik artık bunlardır” demesin. Zira “o hiçbir zaman değişmemiştir.”

Kahire’de, Cidde’de, Sofya’da düzenlenen “Türk Haftalarında” Avrupai tarzda düzenlenen defileler, tanıtma programının en belli başlı yönünü teşkil ediyordu. Bir de kadın ve erkeklerin sımsıkı kolkola girip tuttuğu halay..

Türk,

Defile ve

Erkek oyunu kadınlı halay…

Son ikisine ters ve zıt olan birincisini, bunlarla yan yana getirebilen, onu bunlarla izaha kalkan beyinlere bakıyor ve düşünüyorum:

-“Çağdaşlık ve medenilik diye algılananla, gerçekliğin birbiri adına veya başka bir şeyler adına bu kadar maskara edildiği başka devirler olmuş mudur acaba? Hiç kimse “işte medenilik budur” demesin. Zira medenilik de hiçbir zaman değişmemiştir.”

Lüks bir salonda, ışıklar altında, smokinli erkeklerin ve gece elbiseli açık bayanların, aralarında herhangi meşru bir bağ olmadan, birbirlerinin kollarında müziğe uyarak salınışları, kenarda ellerinde kadehleriyle durup seyredenlere çok güzel ve kibar görünebilir. Bunu onlar adına anlamak mümkündür. Aynı şekilde bir Eskimo’nun erkek misafirine karısını ikram edişini de o kültürün kalıpları içersinde izah edebilirsiniz. Buradan hareketle ülkelere, kültürlere göre, güzellik, namus, kibarlık, misafirperverlik ve sair telakkileri, çeşitli toplumların farklı tezahürleri veya eğilimleri olarak, kendi mantıkları ve yapıları içinde değerlendirmek, bunlar karşısında irkilmeniz ne kadar şiddetli olursa olsun soğukkanlılığınızı

muhafaza etmek de mümkün. Ancak falan ülkede düzenlenen “Türk Haftasında” Türk’ü, bin yıl önce girdiği İslâm dairesinde kesin şekiller alan ve İslâm’ı asıl karakteri haline getiren bir toplumu, iç çamaşırların, geceliklerin, endamlı, oynak mankenler tarafından sergilendiği bir defile ile tanıtmak mümkün müdür? Ya da bu tanıtılan biz miyiz? Ya da buna razı olacak Türklerin sayısı, Türkiye Cumhuriyeti sınırları içinde kaçtır? Bu tanıtma programlarını Kızıl Rusya’nın, Çin’in sınırları içersinde esir milyonlarca Türk’e gösterseniz ve işte “bu programlarla sizi dünyaya tanıtıyoruz” deseniz, onların sizler için ağızlarından çıkan ilk kelimesi ne olur?..

Fakat biz bir Eskimo’nun, bir Afrika yerlisi putperestin, dejenere bir Almanın, fanatik bir Amerikalının davranışlarını anlayıp yorumladığımız gibi, bunları da anlıyor ve yorumlayabiliyoruz. Zurnanın perdeleri üzerinde dolanan parmakların içindeki kompleksleri, batı dünyasında kabul görme çırpınışlarını, bunun adına feda edilen değerlerimizi görüyor ve anlayabiliyoruz.

TRT’nin Bazı Programları

Radyo ve televizyon programlarının, Müslümanlar yok kabul edilerek hazırlandığı hepimizce malum. Bütün yıl fuhuş tellallığı, ahlâksızlık borazanlığı yapıldıktan sonra, bir iki mevlid yayını yaparak, işin farkında olmayan zavallı Müslümanların ağzına birer parmak bal çalınır ve siyasî zihniyet bakımından çoğunluğunu Cumhuriyet Halk Partililerin teşkil ettiği insanlar, “İşte TRT Müslümanlar için de program yapıyor, hem de mevlid yayınlıyor” gibi budalaca bir avuntuya kapılırlar. Ve bu insanlar radyo ve özellikle televizyonda, mevlid yayınını tanzim edenlerin, bozuk zihniyetli, alnı secde görmeyen kişiler olduklarını, hafızların ekrana, başlarında takkeyle çıkmalarını yasakladıklarını, onları Hıristiyan Batılılar gibi giyinmedikçe ve kravat takmadıkça ekrana getirmediklerini, mevlidhanlara tek tip elbise giydirerek onları kilise korolarındaki gibi karanlık ve şahsiyetsiz bir görünüme soktuklarını bilmezler de, düşünmezler de.

Oysa, TRT Müslümanlar ve İslâmiyet konularında çok ince hesaplar içindedir. Televizyonda eğer sözüm ona bir dakikalık İslâmî muhtevalı bir program veriliyorsa, o program o şekilde hazırlanmıştır ki, asıl faydayı, asıl kazancı İslâm düşmanları görür. Zira o programın içinde mutlaka İslâm’ın özüyle alay eden, onu tahrif eden bir yer vardır. İşin ehli olmayan milyonlarca Müslüman o noktayı göremez. İşin aslını bilenler ve görenler ise, tesbit ettikleri namussuzluğu, ancak beş on kişiye duyurabilirler, oysa programı yüzbinlerce Müslüman izlemiştir.

Sözü televizyonda İslâm’ın can alıcı noktalarından birine yapılmış olan bir saldırıya getirmek istiyoruz. Kurban Bayramı’nın birinci günü bir “Hac Programı” gösterildi (Yıl 1979). Her yıl bir milyon civarında Müslümanın Mekke’ye akışı, TRT’ye çöreklenmiş laik fanatiklerin görmezlikten geldikleri bir hadisedir. Avrupa televizyonları bile Hac olayını renkli olarak ve naklen yayınlamayı “habercilik namusu” ile bir görev bilirlerken, bizimkiler on yıllardır kökleştiğini savundukları devrimlerinin, Avrupaî anlamda verilecek bir hac olayı ile gümbürdeyeceğinden korkarlar. Buna rağmen bayramın ilk günü bir hac programı yayınlanacağını ilan ediyorlar. İşin içinde bir bit yeniği olduğunu bilerek seyrediyorsunuz programı. Hiç de fena hazırlanmamış. Belli ki mukaddes topraklara inanan biri gitmiş, inanan

bir gözle bakmış, Haccın safhalarını, anlamını iyi belirtmiş. Her şey o zehirli lokmaya kadar iyi gidiyor.

İdareci kademedeki sorumlularını ebediyen şerefsizlikle damgalayacak olan zehirli lokmaya, tahrif olayına gelelim:

İlkin, tahrif edilen kısmın aslını verelim. Peygamber Efendimizin Veda Hutbesi'nden bir bölüm bu: Hazreti Peygamber şöyle diyor: "Faizin her çeşidi kaldırılmıştır. Lakin borcunuzun aslını vermek gerekir. Ne zulmediniz ne de zulme uğrayınız. Allah'ın emriyle artık faizcilik yasaktır. Cahiliyetten kalma bu çirkin âdetin her türlüsü ayağımın altındadır. İlk kaldırdığım faiz de Abdulmuttalib'in oğlu (amcam) Abbas'ın faizidir".

Programda bu bölüm "Allah'ın emriyle..." diye başlayan kısmından itibaren veriliyor ama şu şekilde değiştirilmiş olarak: "Allah'ın emriyle artık haksız kazanç yasaktır. Cahiliyetten kalma bu çirkin âdetin her türlüsü ayağımın altındadır. İlk kaldırdığım haksız kazanç da amcam Abbas'ın haksız kazancıdır".

Yapılan tahrifin büyüklüğünü, Peygamber sözünün aslı ile değiştirilmiş hali arasındaki farkı ve bununla yapılmak isteneni düşünmeyi sizlere bırakıyoruz.

Anlaşıldığı kadarıyla "faiz" kelimesi, TRT Denetim Kurulu'nda ve TRT Hukuk Müşavirliği'nde bir takım tartışmalara sebeb olmuştur. Yani "bütün dünya faiz düzeni içindeyken ve Türkiye de devrimlerin ışığı altında bu düzenin bir uydusu haline getirilmişken, kalkıp da faiz haramdır demek garip olmaz mı, oysa bu hac programını yayınlamamız Müslüman kesimi avutmak için gerekli, ya çıkaralım bu bölümü ya da azcık değiştirelim farkına bile varmazlar, aptal aptal seyrederler, farkına varsalar bile değişen bir şey olmaz, nasıl olsa borazan bizim elimizde" diye düşünerek, "faiz" kelimesini "haksız kazanç" ifadesiyle değiştirenler hadisi şerifin anlamını asıl işaret ettiği husustan başka tarafa çevirenler hakkında dilimizin ucuna kadar gelen, onların tıynetlerini ve namus seviyelerini anlatan kelimeleri bir tarafa bırakalım. Bu insanlarla onların anlayacağı lisanla konuşacağımız günler elbet gelecektir. Ellerindeki borazanlar alınır ve ağızlarına tepilir.

İmanından hiç şüphe etmediğimiz yapımcının sorumluluk derecesini burada söz konusu etmek istemiyoruz. Sanırız biraz İslâm'ı anlatmak

uğruna, İslâm’dan biraz da taviz vermenin ne büyük bir hata ve vebâl olduğunu artık idrak etmiştir.

Anlattığımız tahrif olayının mahiyeti korkunçtur. Ne yazık ki yaptıkları bir kere daha yanlarına kalacak. Bazı saf kimseler, bu durumlarda, laik düzenin bir kolundan başka bir şey olmayan Diyanet İşleri Başkanlığı’ndan vazife beklemek gibi bir gaflet içinde bulunuyorlar. İyice bilinsin ki bu tür ihanetleri ve alçaklıkları düzeltecek olanlar, bunlara müdahale edecek olanlar, düzenin kurumları falan değildir, sadece Müslümanlardır. Ama siz Müslümanlar bu kadar vurdum duymaz, bu kadar gafil, bu kadar İslâmiyet’ten ve İslâm düşmanlarının faaliyetlerinden habersiz olduğunuz sürece, bu tahrifler devam edip gidecektir.

Televizyona getirilen bütün İslâmî görünüşlü programların, mevlidlerin, hac programlarının ve hatta Diyanet İşleri’nce yapılan vaaz ve nasihatlerin hepsinin bir afyonlamadan ibaret olduğunu aklınızdan çıkarmayın. Onların arkasında İslâm düşmanlarının İblisâne niyetlerini görün.

Daha başka ve kesin bir ifadeyle söyleyelim: Televizyon bütünüyle Müslümanların kontrolünde olacağı günlere kadar, onu bir torbaya koyup ağzını mühürleyin. Aksi halde hep mes’ul olacaksınız.

Reaksiyonların Çocuktaki Temelleri

İslâm'da eğitim doğum öncesinden başlar. Bu eğitimin yetiştirme, telkin ve tebliğ metodu son nefes verilirken de devam eder. Yeni doğmuş çocuğun kulağına ezan okunur. Son nefesini vermekte olana tevhid kelimesi söylettirilir. Dünyadan ayrılırken zihninin ve hissinin Allah'la meşgul olması için başında Kur'an-ı Kerim okunur. Mezar başında defin sonrası yapılan telkini de, İslâm'ın ferde, hangi noktaya kadar sahip çıktığının çarpıcı bir delili olarak zikretmek gerek.

Bununla da kalmaz: Hayattakiler geçmişlerine Fatihalar okuyarak, birbirlerine karşı kıyamete kadar sürecek bir alaka ve sahiplenişi yaşarlar.

Mü'min topluluğu "hayırlı evlat" isteyerek Allah'a yönelir ve O'ndan, O'nu zikretmek, O'na şükretmek ve O'na güzel İbâdetlerle kulluk etmek için yardım ister ve başta Sevgili Peygamberimiz olmak üzere diğer Peygamberler ve veliler ve şehidlerden şefaatleri dilenir.

Bütün bu yönelişler, teslim oluşlar, mü'minler arası alakalar bir eğitim sonucu gerçekleşir. Sahabeler bizzat Sevgili Peygamberimizin rahle-i tedrisinden geçerlerdi.

İlk İslâm Devleti ile birlikte hemen ilk İslâm üniversitesi de vardır. İlk mescidin hemen yanında bir Sofa üzerinde barınan ve geçimleri Peygamber Efendimiz tarafından sağlanan Ehli Suffe, bu üniversitenin ilk öğrencileridir. İslâmiyet'i yeni kabul eden kavimlerin öğretmen istekleri bu ilk üniversiteden karşılanır. /Buradaki eğitim metodu, sonradan kurulacak onbinlerce büyük küçük üniversitenin (yani medresenin) metodu olur. Medrese öğrencileri herhangi bir ücret ödemedikleri gibi, geçimleri de tamamen medrese tarafından karşılanır/.

Öğretmeden ve öğrenilmeden İslâm yoktur. Hiçbir şey öğretmeden "kalbiniz temiz olsun kâfi" derseniz, o kalpler pis olur, kararır.

Eğitimin İslâm'a uygun olabilmesi için kesintisiz olarak devam etmesi de gerekir; ailede, okulda ve toplumda. Eğer bu eğitim ailede atadan görerek devam ediyor da, okulda ve cemiyette devam etmiyorsa, bugün olduğu gibi iş hayatından aile münasebetlerine, hayat görüşlerinden ekonomiye, iç

siyasetten dış siyasete kadar her alanda karışıklık, anarşi, ahlâksızlık ve bozulma hüküm sürer. Toplumda inanç bakımından farklılaşmış gruplar ortaya çıkar ve idareler bu farklılıkları demokratik bir düzen içinde barışık bir şekilde bulundurmaya boşuna gayret ederler.

Uyumlu bir toplum, farklı inanıştaki yığınları barışık olarak bir arada tutmanın yolları aranarak değil, toplumu tek inanış etrafında bütünleştirmekle sağlanabilir. Bizim toplumsal yapımızın temelini oluşturan olgu ise İslâm'dır. Allah'tan hayırlı evlat dilenerek sahip olunan ve doğumlarından sonra kulaklarına ezan okunan ve hayata bu inanç ortamında başlayan çocuğu, toplum ve eğitim düzeni, İslâm'dan koparacak şekilde çekip çeviriyor, hırpalıyor ve saptırıyorsa, bireyde ve dolayısıyla toplumda psikolojik çatışmalar, uyumsuzluk ve huzursuzluğun doğması kaçınılmaz olur. Birey ve toplum hayatın her kademesinde bu çatışma nedeni ile tatmin olmamış arzular, beklentiler, ihtiyaçlar içinde kalır ve bunlar ilerleyen senelerde daha yeni ve karmaşık huzursuzluklara sebebiyet verir. Doğacak çocuklarının hayırlı evlat olmalarını dileyerek işe başlayan ve hayatlarını bu zihniyet ve teslimiyette devam ettirmek kararında olanlarla, hiçbir fiillerinde Allah'ı hatırlamayanlar arasındaki ayrılık, telafi edilmez boyutlara doğru büyür gider. İki tarafın birbirleri üzerinde gerçekleştirmek istedikleri niyetleri akamete uğradıkça, düşmanlıklar şuur altlarında birikimler yapar ve gelecek nesillerde korkunç tablolarla zuhur ederler. Tıpkı Batılıların İslâm âlemi karşısında bir bilim haline dönüştürdükleri düşmanlığın, geçmiş asırlardaki hatalardan kaynaklanması gibi..

Batı dediğimiz zaman akla gelen farklı milletler hangi çerçeve içinde bütünleştiler? Batılının doğu ülkelerine karşı bir menfaat şebekesi olarak ortaya çıkışının temelinde acaba hangi unsurlar bulunmaktadır?

Psikoloji uzmanları, çocukluk dönemlerinden kalma birikimlerin, büyüklerin reaksiyonlarına mesnet teşkil ettiğini söylerler. Belli yaşların tatmin olmamış ihtiyaçları, arzu ve zevkleri, aradan yıllar geçmesine rağmen bireyin davranışlarını etkilemeye devam eder.

Batı medeniyetinin gençlik ve çocukluk asırlarına bakıldığında, İslâm âlemi karşısında tatmin olmamış arzu ve beklentilerle dolu olduğu görülür. Bu arzu ve beklentilerin temelinde ise makul ve mantıki ihtiyaçlar, bir haksızlık ve tecavüz karşısında savunma tavrı, bir gayri insanlığa karşı

görev bilinci gibi yüksek değerler yoktur. Tersine bu arzu ve beklentiler bir takım önyargılardan, bağnaz şartlandırmalardan kaynaklanmaktadır.

Doğup ilk devletini kurmasıyla beraber insanlar ve kavimler tarafından geniş kabuller gören İslâm karşısında Hıristiyanlık, saltanatlarının yıkılmasından korkan Papa ve krallar elinde savunmaya geçer. Daha çok kilisenin ve bin'li ilk asırlarda Avrupa'da edebiyat ve düşünce sahasında tek söz sahibi olan ruhban sınıfının ve edip şövalyelerin gayreti ile Müslümanlar dinsiz, saldırgan, vahşi olarak vasıflandırılır ve Hıristiyan yığınlara Kudüs, Mısır, Anadolu gibi kutsal toprakları Müslümanların elinden kurtarmak (!) ideali aşılanır.

Bu şartlandırmalar sonucu, Avrupa'da müşterek bir heyecan, işbirliği ve ortak bir idealin terimleri ile düşünme devri başlar. İşte farklı Avrupa milletleri, herbiri yekdiğerinden daha çok Hıristiyan olmak iddiaları ile ve birbirlerini etkileyerek Müslümanlık ve Müslümanlar hakkında sabit fikirleri gittikçe daha yobaz kalıplar içine sokarlar ve sonuçta Haçlı Ruhu ile mayalanan bir medeniyet içinde bütünleşirler.

Ne var ki bu bütünün, İslâm âlemi üzerinde hâkimiyet kurmak, kutsal toprakları onlardan temizlemek ve İslâm'ı ortadan kaldırmak şeklindeki arzu ve beklentisi, yüzyıldan fazla süren Haçlı Seferleri'ne rağmen gerçekleşmez, aksine akamete uğrar. İslâm'ın kasıtlı şekilde yanlış tanıtılmış olması asırlar geçtiği halde Batılı bilim adamlarının İslâm âlemi hakkında namuslu inceleme ve araştırmalar yapmalarını da engeller. Netice olarak bugünkü batı medeniyetinin, bin'li ilk asırlardan, yani bir bakıma çocukluk döneminden kalma tatminsizliği, bugün karşımıza psikolojik hasta reaksiyonlar olarak çıkıyor. Bir medeniyetteki psikolojik bozukluğu tamir etmek imkânsız olsa gerek. Önyargılara dayanan asırlık kinin, düşmanlığın ve barbarca saldırıların ilk tatminini Osmanlının yıkılışı ile yaşayan batı dünyası, daha coşkun bir öç dalgası halinde, modern araç ve gereçlerle kuvvete ve siyasi entrikaya dayanan organizasyonlarla İslâm milleti üzerine yükleniyor. Batının bu saldırılarda her devlette yerli ortaklar kazanmış olması Müslümanlar için karşı durulması çok daha güç düşmanlar oluşturmuş ve oluşturmaktadır da.

Üçüncü Bölüm

Bir Arpa Boyu Yol

Türkiye Tebeşir Dairesi

Batı kültür düzeni, insan hayatını eninde sonunda saçmaya vardırdı. Bu saçma içinde insanoğlunun bağıra bağıra öz anlamını aradığını görüyorsunuz. İçyapısını, batı uygarlığının yüksek boyutlara vardırdığı alkol, eroin, fuhuş ve cinsel anormallikler gibi bozuklukların oluşturduğu Halkın Tapınağı gibi kuruluşların üyeleri, bini birden intihar ederek, insanlığın anlamını bu düzeyde aramanın trajik örneğini veriyor. Amerika'da bir sapık evine çağırdığı 30 kişiyi katlederek aynı düzeyde o anlamı arıyor. Hippiler, çıplaklık kampları, seks fuarları, grup seks dernekleri, saçmanın en hızlı boyutunu oluşturuyor.

Almanya'da her Pazar, kasabalar, aralarında, dünyanın acılarından habersiz, sırf gülmek ve abesin şişlerini duymamak için yarışlar düzenliyorlar. Bizim televizyonumuzun muntazaman verdiği bu yarışlarda, Avrupa insanı nümayiş halinde hayatın öz anlamını ararken, iç dünyalarını ele veren bir gösterge olarak, yarışmacılarını hayvan kılığına sokuyorlar. İnsanlar olarak değil, hayvanlar olarak yarışıyorlar. Her hafta aynı şeyin tekrarlanmasından, bu eğilimin sadece organizatörlerden değil, fakat tüm Avrupa toplumunun iç yapısından kaynaklandığını anlıyorsunuz. Bu yarışlar, yüzyıllardır süren sömürü ve diğer ülkeleri nüfus kontrolleri, plan proje göz boyamaları ile oyalamanın Avrupa insanına nelere mâl olduğunun açık belgeleri. Ama, hâlâ büyülü ekonomik deyimler, bilimsellik yutturmacası ve politik nezâket kurallarının ve hızlı tüketim furyalarının ardına gizlenebiliyorlar ve hâlâ gözdeler. Fakat kendi aralarında hoşca vakit geçirirken boş bulunuyorlar ve ruhları kabak gibi ortaya çıkıyor.

İspanyollar yıllardır boğalarla güreşir. İspanya sınırına yakın bölgelerdeki Fransızlar "inek güreşi" yaparlar. Sorunca kendilerine, bu güreşlerin aslında, insanın hayvandan daha yüce olduğunu simgelediği cevabını alırsınız. Arenalarda ineklerin haşat ettiği insanlar görürsünüz. Yaralarını sardırarak yeniden aynı ineklerin karşısına çıkarlar ve arenayı dolduran insanlar, ineğin saldırısından bir kalça figürü ile sıyrılıp insanlığın onurunu kurtaran bu güreşçileri çılgınlar gibi alkışlar. Dünya bu salakların olur.

Çocuklarımızın, şarkıcılarımızın ve yazık ki devlet adamlarımızın da bayıldıkları ve aynı kılığa girmekten haz duydukları, Amerika'nın az gelişmiş sığır çobanları (kovboylar), geleneksel yarışmalarda, arkalarına nişadır sürülmüş genç sığırlarla cilveleşirler.

Siz hiç insanın hayvandan daha güçlü ve yüce olduğunu kanıtlamaya kalkan bir Müslümana rastladınız mı? Ters bir şey bu. Ayrı kategoriler bunlar. Sen bir köpeği ısıramazsın ama, o seni ısırır, işi bu tür mücadele üslubuyla ele alırsanız.

Oysa hayvanlar insanın emrine musahhar kılınmıştır. Onlar hoş tutulur. Onlar emanettir.

Lafı döndürüp dolaştırıp, temsilcileri, hayvan güreşçileri ya da hayvan kılığına girmekten haz duyan yarışmacılarla ortaya çıkan Batı Uygarlığına duyulan hayranlığa getireceğim ve "çağdaş batı uygarlığı düzeyine ulaşmayı" düstur edinmiş olanlara. Yazımızın girişinden sonra böyle söylemek biraz ayıp olacak gibi ama merak etmeyin, bu batı hayranları, bizim amacımız "yurdumuzu boğa ve sığır güreşleri yapılan bir ülke haline getirmek değildir, bizi yanlış anlıyorsunuz" diye itiraz ederek, kurtulmaya çalışacaklar. O zaman soralım, nedir amacınız peki? Bir ülke gösterin ki son aşamada o ülke gibi olmak istiyorsunuz. Ne cevap verecekler dersiniz?

İsviçre mi, Almanya mı, Hollanda mı, İngiltere mi… ? Değil, gözleri daha yükseğinde. İsveç olmak istiyorlar.

Yıl 1977, İsveç'te 18 milyon insan yaşar. Çağdaş uygarlık düzeyinin zirvesindedirler. Yollar, pırıl pırıl kentler, fert başına düşen yüksek gelirler, sağlık hizmetleri, harika sosyal güvenceler ve İsveç Devlet İstatistik raporlarına göre şu gerçekler: Her üç kişiden biri müzmin uykusuzluk çeker. Kliniklik alkoliklerin sayısı 500 bindir. Yılda 20 bin kişi intihara teşebbüs eder.

İsveç olalım demenin anlamı, materyalist bir formülle, Türkiye'yi bugünkü nüfusumuza göre, 20 milyon insanın müzmin uykusuzluk çektiği, 1.5 milyon kişinin alkolizm yüzünden hastanede yattığı ve yılda 60 bin kişinin intihara teşebbüs ettiği bir ülkeye çevirmek demektir.

Oysa ülkemizde 1977 rakamlarına göre intihar olayı 824'dür ve bunların çoğu "Çağdaş uygarlıklar düzeyine yükselmek" isteyenlerin en çok başarılı

olduğu kentlerde, İzmir, İstanbul ve Ankara'da meydana gelmiştir. Batılılaşma faaliyetlerinin giremediği ve bu nedenle hemen hiçbir polisiye olayın vuku bulmadığı, özellikle de hırsızlık yapılmayan Hakkari, Gümüşhane ve çevresinde intihar olayına rastlanmamıştır.

Ne dedik, batı kültür düzeni insan hayatını eninde sonunda saçmaya vardırdı. Avrupa diye alalım, kolektifleşmiş davranış bozukluklarının simgesi görünümünde. Bu yapı kendi kaynaklandığı yerlerde dönüp dursaydı, yardımımızın erişebildiği noktadan ötesine acımakla kalırdık. Ne var ki bozulma batıda köpürüp bizim üzerimize akıyor. Özellikle Lozan'dan beri benimsenen ilkelerle, etken değil, edilgen bir ülke olmayı yeğlemişiz. Batıda üretilen maddi ve manevi her şeye açık bölge, açık pazar olarak, saçmaya vardırılan hayat tıpkı sanayi ürünleri gibi geliyor bize. Mısır'a, Irak'a, Pakistan'a, Afrika içlerine, İran'a, hatta Suudi Arabistan'a yaldızlı çarpık ambalajlarla. En ön sıradaki pazarları ise, onları da hayrete düşüren bir tempo ile Türkiye. 1923 devrim ilkeleriyle adamlara öyle bir çanak tutmaya başlamışız ki yüzümüze tükürseler para ediyor. Davranış bozukluğu bizde, bireyin kendi tarihini bir külfet, bir kambur gibi görmesi ve ondan kurtulmak adına çırpınmasıyla kalmıyor. Bu bozukluklar örgütleniyor, kütleyi de sürüyüp götürmek için batıl bir coşkuya dönüşüyor. Bağlıları ölümü göze alabiliyor ve yığınların zihinlerinde bu "ölebilmeler" tereddüdler doğuruyor. Ölüme bile gidebilen bâtıl coşkunun, idareci materyalist kadrolardaki yansıyışı kuşkusuz daha da feci. Çeşitli çarpıklıklardan bir tanesine bakalım:

Bu takımdan bir genel müdür, kurumun ihtiyacı olan bir makineyi yerinde görmek üzere Avrupa'ya gider, fabrikayı bir turist gibi gezer, makineyi beğenir, siparişi verir, kentin önemli batakhaneleri dolaşılır, yenir içilir, memlekete dönülür, makine gelir, döviz olarak parası ödenmiştir, yerine monte edilir.

Bu takımın tam zıddı bir takımdan, bir Müslüman genel müdür muavini, kurumun ihtiyacı olan bir makineyi yerinde görmek üzere Avrupa'ya gider, fabrikayı ayrıntılarına kadar merak eden ve çözmeye çalışan bir mühendis kapışı ile inceler, gerekli makineyi görür, beğenir ve fiyatını sorar. 20 milyon mark cevabını alır. İyi ama der bunun maliyeti olsa olsa söylediğiniz fiyatın kırkta biridir. Niçin kırk katını istiyorsunuz? Biz diyor adamlar, size makine değil, bilgi satıyoruz.

Heyet Başkanı Bahri Zengin'dir. Geziyi uzatır. Müşkülpesent bir müşteri tavrı ile fabrikayı bir hafta süre ile her gün ziyaret eder, makinenin çalışması hakkında, iyi tezgâhtarlık yapmaya gayret eden adamlardan birçok bilgi alır. Bu bilgiler otelde, mühendis kafa tarafından kâğıda dökülür. Söz konusu olan makine bir elektronik beyindir. Bahri Zengin makineyi almadan, yaptığı küçük sanayi casusluğuyla yurda döner. Çağırır Orta Doğu Teknik Üniversitesi elektronik beyin uzmanlarını. İhtiyaç olan beyni ve Avrupa'daki model hakkındaki bilgileri onlara anlatır. Uzmanlar bu bilgileri, kendi bilgileri ile birleştirir monte ederler ve kolay derler, çok kolay. Proje böylece kendi uzmanlarımıza verilir. Kısa zamanda bitirilir, onaylanır. Beynin yapımına geçilir, bitirilir, fabrikaya monte edilir. Avrupa'dan alınacak olandan daha geliştirilmiş bir beyin olarak hizmete girer. Her şeyiyle toplam maliyeti ise sadece kaç lira biliyor musunuz? Sadece 10 milyon lira (Yıl 1979). Yani o günkü kur üzerinden Almanya'ya ödenecek olan 180 milyon liranın onsekizde biri.

Birinci heyet, Batılıların batakhanelerine götürerek doyurduğu, bundan doyum alabilen bir heyettir. Saçmaya vardırılmış Avrupa hayatının döne dolaşa bizde aldığı mahiyetin, siyasi kadrolara yansımış eylem heyeti.

İkinci heyet ise hareket noktası İslâm olan ve her olaya onun perspektifinden bakan, batakhanelere değil, meseleye bakan ve içinde dondurmuş ve ülkeyi kısa zamanda bunları da almaktan vazgeçecek seviyeye getirmek için ne yapacağını bilen Müslümanların heyetidir. Emperyalizm bunun için "Müslümansız" hükümet operasyonuna gerek duymuştur.

Bütün üniversitelerimizde yıllardır sadece teorik dersler veren yüzlerce teknik uzman, çabalarının somut örneklerini verebilmek için boşu boşuna bekliyorlar. Ancak Bahri Zengin zaman zaman bu değerli potansiyeli devreye sokabilmişlerdir. Fakat şimdi aynı Bahri Zenginler "kızak kadrolarda" tutuklu bulunuyor, yetenekleri, fakat daha önce "biz yapabiliriz" inançları göz hapsinde tutuluyor ve onların yerine ruhlarını batı efsanesine kiralamış kuklalar getiriliyor. Yurdumuz Bahri Zenginlerin söz sahibi olmasından mahrum bırakıldığı sürece, Batı bize neyi reva görse haklı olacaktır. Şimdi, Türkiye'yi aştığı çizgilerin gerisine çekmeye görevlendirilmiş olanların işlerini kolaylaştırmak için, anarşik kargaşanın dozunu artırıyorlar.

Türkiye ve Batılıların empoze ettiği deyimle “geri kalmış” diğer ülkeler, Batının çizdiği tebeşir dairesinin dışına çıkmayı kafalarına koymadıkları sürece adamlar daima haklı olacaktır.

Bu, bizdeki bozulmadan ayrı olarak, Batıyı da bir kat daha olumsuz yönde etkiliyor. Sömürdükleri ülkelerin alın terini daha bir haklarıymış gibi yiyor, bizleri, Asyalıları, Afrikalıları da eğitmeye, insanlaştırmaya, uygarlaştırmaya muhtaç barbarlar olarak görmeye devam ediyorlar.

Bakın, kalbimin inancını söyleyeceğim: Kazanan biz olacağız!

Sosyalizm, devrim, batıcılık kangrenlerini kesip attığımız gün.

Ve bütün dünya Müslümanlarıyla birlikte.

Artık Müslümanlar, tüm dünyada, sınır, dil, ırk, coğrafya gibi engelleri, çeşitli araçlarla delerek göz göze geliyor ve “ilk” aşinalık zamanlarının vecdi içine, hakikatin vecdi ile birbirlerine uzanıyorlar.

Meseleyi küçücük kalmış topraklarımızın içinde ve sadece iktidardakilerin gitmesi-kalması şeklinde gördüğümüz sürece iri bir adım atamayacağımızı biliyoruz.

Bu nedenle PALAYI, Amerikası, Avrupası, Rusyası, Çini ve yerli işbirlikçileriyle birlikte, bunların ekonomi kadar, sanata, düşünceye, basına, kültüre, edebiyata ve bilim çalışmalarına yayılan etkilerini, bunların kurumlarını biçecek şekilde ENLİ tutmak gerekiyor.

Kendi Kuyruğunu Ağzına Almış Bir Yılan

Masal işte.. Uzun kara bir yılan ıssız kayaların üzerinde güneşin zerresini kaçırmadan kara derisi ile emerek yaşarmış. Zaman zaman zehirli diliyle vurup yuttuğu kertenkelelerle doymaz, civardaki köye civciv piliçleri yutmaya gidermiş. İnsanlar karayılandan çok çekmişler. Tavukların korkusu, çocukların kâbusu, gelinlerin ürpertisi olmuş. Güneşten cayır cayır yanan taş duvarların dibinde onu parıl parıl yatarken görenler, eğilip bir taş alıncaya kadar onun kuzgun bir ışık akışıyla göz kamaştırarak kaybolduğuna şahit olmuşlar. Ve taş ellerinde kalakalmışlar. Acaba gerçekten görmüşler miydi? O muydu yoksa şöhreti ve hayâli mi?

Bakın günün birinde ne oldu?

Kara yılan dümdüz beyaz bir kayanın üzerinde öğle güneşinin eşsiz zevkini çıkarıyordu. Başındaki saçlardan kuyruğunun en ince ucuna kadar elektrik akımını andıran hazlı titreşimlerle kendinden geçiyordu. Nice sonra müthiş acıkarak başını kaldırdığında, kara bir çubuk gibi yatan kendi gövdesini gördü. Bu kendisine kâinattaki her şeyden daha güzel göründü. Kendini beğendi ve sevdi. Saçlı başıyla boynundan başlayarak kuyruğuna kadar gövdesini okşamaya başladı. Fakat bir anda, onu bir kertenkele sandığı için mi, kendi kendine hareket edişine kızdığı için mi, yoksa bir kaza sonucu mu, velhasıl hiç kimsenin bilmediği bir sebeple kuyruğuna saldırdı ve onu tekrar kusmasına imkân bırakmayacak şekilde yuttu.

Düşünün şimdi halini:

Acıyla gerildiği zaman pergelle çizilmiş gibi muntazam bir çember oluyor. Kurtulmaya çalıştıkça kendi kendine urgan gibi dolanıyor. Bir deliğe kaymak istediği zaman giremiyor. İlerlemek istediğinde sadece kendi etrafında dolanıp duruyor.

Dehşete kapılmakta gecikmedi. Gözleri fal taşı gibi açıldı. Ölüm bu kadar kötü olamazdı onun için.

Kertenkeleler, irili ufaklı böcekler uzun bir süre ne olduğunu anlamadan, yolları onun bulunduğu yere çıktıkça, korkuyla kaçıştılar. Fakat onda bir gariplik olduğunu anlamakta gecikmediler. Kendilerini görünce atak

yapıyor, ancak garip bir şekilde kendi etrafında bir tur atmakla kalıyordu. İşi en erken kavrayan boyu yarım metreye yaklaşan kırmızı suratlı bir kertenkele oldu. Onu görülmemiş bir olay, umulmadık bir lokma gözüyle bakmaya ve etrafında dolanmaya başladı. Ve diğerleri geldi. Kümelenip bakmaya başladılar.

Kara yılan telaş içindeydi. Beyaz kayanın üzerinde, sahnede bir balerin gibi garip bir dans gösterisi yapıyordu. Kara, gergin ve dolgun etli irili ufaklı sayısız kertenkelenin ve böceğin iştahını kabartıyordu. Fakat hiç acele etmediler. Çünkü hâlâ korkunçtu. Canlıydı ve zehirli ağzını kuyruğundan kurtarabilirdi.

Buna rağmen küçük bir kertenkele, yılanın gözlerinin içine baka baka yaklaştı ve onun dehşet içinde gerilen yüzüne aldırmadan karnına dişlerini daldırdı. Kara yılanın duyduğu acı değil, ama böyle bir hakaret karşısında duyduğu dehşet hissi öyle büyüktü ki, öfkeyle bir yumak gibi büzüldü ve açıldığında metrelerce havaya fırladı. Kayadan aşağıya düştü. Bir kaynaşmayla arkasından koşuştular. Nereden çıktıysa yırtıcı kuşlar da belirdi. Onlar da saldırıya geçtiler. Fakat ilkin dağılmaları için kertenkelelere vahşi gagalarını sapladılar. Onları alıp alıp çenelerinin arasından uzağa fırlattılar. Fakat karayılan da, başını kuyruğundan kurtaramamış olmasına rağmen, yeni ve üzücü ve umutsuz şartına rağmen, nefis bir metodla mücadele ediyordu.

Onu bazen bir 8, bazen bir 0 (sıfır) rakamı gibi yerde ve gökte görüyordunuz. Müthiş bir korku ve telaşla diğerlerinin kaçıştıklarına şahit oluyordunuz. Fakat yapabildiği sadece bir savunma mücadelesiydi. Avlamak, altetmek ve kaçmak imkânı kalmamıştı. Kara, kuzgun derisi baştan aşağı kendi kanının kırmızı akıntılarıyla çizilmişti.

Nihayet bu çırpınan nefis lokmayı birkaç mil yukarılardan o dev kartal da gördü. Ve toprağa çakılacakçasına yıldırım gibi dalıp, gittikçe kalabalıklaşmış taliplerinin arasından, karayılanı aldığı gibi yine aynı yüksekliğe çıkardı. Ondaki garabeti hissetmişti. Bu sebeple onu yukarılardan yere atarak öldürmeye gerek de duymadı. Eli kolu bağlı bir esiri boğazlar gibi yuvasına götürüp işini hallediverdi.

Bakıyorum da Batılılara, sömürülerine engel güçlü bir şeyle karşılaşınca, en azından ona, kendi kuyruğunu yutturmanın bir yolunu buluyorlar.

Silahlı Sömürünün Faturası Ağır

Eski asırlarda Batılı gaddar sömürgeciler, Doğulu saf, “art niyetsiz” ve “insan” toplumları çok gafil avladılar.

Batılılar bu insanların sâfiyeleri, gafletleri, kabulleri ve uysallıkları karşısında “kendilerini onların efendisi görmekte” gecikmediler ve “efendiliğin doğuştan kendilerine verilmiş bir hak” olduğunu düşünmeye başladılar ve bu düşüncelerini gerektiğinde yüzbinlerce kelle alarak “sürdürmekte” bir sakınca görmediler.

Müslümanlar, Müslüman tacirler ulaşabildikleri topraklardaki insanlara İslâm’ı bahşeder, onlara, ne kadar fakir ve zavallı olsalar, Müslüman oldukları takdirde kendi saflarına katılma hakkı verirken, onlarla aynı sofraya otururken, Batılı onları karanlık bodrumlarda tuttu, köpeklerin yanaşmayacağı kaplarda yemek verdi ve elinden kırbacı bırakmadı.

Kılıç ve barutlu silahlarla, küçücük bir gemi ile birkaç yüz insanla gidip, koca ülkeleri içindeki ağaçlar, hayvanlar, kadınlar ve erkeklerle birlikte mülk edinebilen ve koca toprakları daha önce giderek ele geçirmek için denizlerde yarışa geçen, aç sırtlanlar gibi gece gündüz sahip olacakları toprakları düşünen Batılı korsanlar ve bunların arkasından sökün eden ve asırlarca oralarda insanların “kanını-iliğini” emen Batılı ülkeler..

Fakat yirminci asrın ortalarından itibaren silahlı sömürü, oralardan elde edilenleri yürütmeye yetmeyecek bir boyuta düşünce, bu defa oralardan çekilmek gerekti. Ama ne çekilme?

Bırakarak değil, vazgeçerek değil, onları, kendileri orada olmadıkları halde yine çelik pençelerinde tutmaya devam ederek. Silahlı sömürü çok masraflı olmaya başlamıştı.

Halk yabancı bir valinin veya kralın buyruğunu dinlemek istemiyordu.

Kışlaları basıyor, cephanelikleri havaya uçuruyor, yer yer direnmeler başlıyordu.

Suçlu suçsuz yakalanıp ibreti âlem için meydanlarda birkaç yüz tanesi bir arada idam edilenler, onları sindirmekten çok büsbütün galeyana getiriyor, direnişler gittikçe örgütlü hale geliyordu.

Batılının şeytani zekâsı bunun da çaresini buldu. Kademeli şekilde, uzun yıllar süren ve tansiyonu hep istenen düzeyde tutan dolambaçlı görüşmelerle sayısız ülkeye aşamalı bir şekilde istiklâlleri verildi.

Ancak aynı dinden, aynı ırktan olan büyük topluluklar, içlerine ayrılıklar sokularak bir tek ve büyük bir devlet meydana getirmekten alıkondu. Büyük bir coğrafya içinde, bölgesel sorunlar körüklenerek, çeşitli liderler imal edilerek, yan yana, fakat sürtüşme içersinde küçük küçük devletler meydana getirildi.

Bu devletçiklerin başlarına ise, ülkelerin zenginliğini, orayı görünüşte bırakıp giden sömürgenin ülkesine akıtacak bir mekanizmayı yürütmeye memur devlet adamları yerleştirildi.

En azından bunların akıllarını başlarına toplayıp, Batının oyunlarına, mukabil oyunlarla karşılık verecek birlikler teşkil etmeleri önlendi.

Bangladeş ve Pakistan ve Hindistan’ı, Kıbrıs’ı, bütün kuzey Afrika ülkelerini, orta Afrika ülkelerini, Orta Doğu’daki bütün giriftlikleri hep bu planın başarılı uygulamaları şeklinde görmekteyiz.

Fakat her şeye rağmen, dün nasıl Batılı, silahlı kuvvetleri ile bizzat o ülkelerde bulunarak hükmediyorken geri çekilmişse, bugün de ekonomik, politik ve kültürel sömürüye karşı beliren uyanış, aydınlanma, onları adım adım geriletmektedir. Tabii üçüncü ve belki de daha korkunç bir yol bulamadıkları takdirde, binaları çöküp harabe olacak..

Yabanilerle Dost Olmanın Kuralları

Elbette yine insanlardan, insanlar ve devletler arasındaki ilişkilerin antirikli noktalarından söz edeceğiz.

Ana ve babalar yavruları için nice külfetlere katlanır. Hiçbir karşılık beklenmeyen bir katlanıştır bu. Hiçbir hesap ve art niyet yoktur bu katlanışta. Ama bu saf katlanışın, karşılık beklemeyişin nimeti ve mükâfâtı Allah katında yazılmıştır.

Karşılık beklemeden külfete katlanışın diğer bir örneği gerçek Müslümanlar arasında görülür. Asrı Saadet bunun parlak örnekleriyle doludur.

Sözü buralardan başlatarak günümüzde devletler arasındaki ilişkilere kadar getirince, “külfete katlanma”nın mahiyetinde önemli değişmeler meydana gelir.

Devletler arası münasebetlerde ana âmil “menfaat”tir. Burada artık ananın kendini yavrusuna hiçbir menfaat kokusu duyulmayan verişini göremeyiz. Bu ilişkilerde asıl olan şey menfaat hesapları, hem de ince menfaat hesaplarıdır.

Konuyu Türkiye ile Batı arasındaki ilişkilere getirmek istiyorum.

Düşmandan dost olmaz.

Düşmanla olsa olsa politik dostluk vardır. Yani siyasi olmak vardır. Bu ise düşmanın ne zaman, hangi şartlarda uysal, anlayışlı, ne zaman hırçın ve oyun bozucu olacağını önceden çok iyi bilip hesaplamak ve ona göre adım atmakla mümkün.

Bahçeli bir apartmanın en alt katında oturuyordum. Ev sahibinin köpeği ile kapı komşuyduk. Her an bizim kapının önündeydi ve ona sık sık yiyecek verdiğim için o da bana sevgi duyuyordu. Güzel sevimli bir köpek. Ama kendi köpek idraki ve prensipleri olan bir varlık. Ona karşı temkinli olmak gerektiğini, bazı şeyleri, yani onun köpek, benim insan olduğumu unutmamak gerektiğini, yani siyasi olmak gerektiğini, dişleri derinlemesine

koluma gömülünce anladım. Olay şöyle oldu: Bir gün eve geldiğimde dolaptaki kıymanın bozulur gibi olduğunu gördüm. Olduğu gibi alarak kapıya çıktım ve onu çağırdım. Paketi açarak önüne attım. O da hemen kıymanın üzerine eğildi. Baktım paket yere düşerken, kâğıt tekrar kıvrılmış, eti bulmakta zorluk çekiyor. Uzanıp rahat yemesi için açmak istedim. Daha elimi uzatır uzatmaz dişlerini dirseğimin altına gömüverdi. Dakikalarca acıdan kıvrandım. Köpek sıhhatli olduğu halde her ihtimale karşı kuduz iğneleri oldum.

Dostluğumuz tıkır tıkır gidiyordu ama, unuttuğum, bilmediğim bir şey ortaya çıkmıştı: Köpeğin önündeki lokmasına uzanılmayacağı. Tereddüt etmeden ısırmıştı beni.

Avrupa’da sık sık ortaya çıkan yine köpeklerle ilgili hadiselerden biri:

Küçük Hans iri kurt köpeğini kıyıda gezmeye çıkarmıştı. Köpekle kumlarda adeta güreşiyor, birlikte koşuyor, eğleniyorlardı. Tam o sırada başka birinin gezdirdiği başka bir kurt köpeği ortaya çıktı. İki köpek hırlaşmaya başladılar. Ve birbirlerine girdiler. Hans tereddüt etmeden onları ayırmak istedi. Diğer köpekle değilse bile, kendi köpeği ile, onu kavgadan ayırmaya cesaret edecek kadar ahbaplığı vardı. İki köpeğin arasına giriyor, tasmasından yakalayarak uzaklaştırmaya çalışıyordu. Köpeklerse kıyasıya veya doyasıya dalaşmak arzusundaydılar. Sadece birkaç saniye geçti. Köpeklere göre rahatlıkla dalaşmaya mani bir engel vardı: Hans.

O zaman ikisi birden Hans’a çullandılar ve Onu bir dakika içinde paramparça ettiler. Ben, Garib’in (bahçemizdeki köpeğin adı) önündeki et paketini ona iyilik olsun diye açmaya çalışmayacaktım. Hans, başka bir köpekle dalaşmaya başlayan köpeğini ondan ayırmaya çalışmayacaktı.

Bunlar, kendimizle aynı yapıda olmayan varlıklarla, kişilerle veya topluluklarla, bizimle aynı yapıdalarmış gibi ilişkilere girmenin doğuracağı ağır sonuçlardan ikisine misaldir. İkisinde de zararlı çıkanlar iyi niyetlerinin kurbanı oldular.

Bu iki misalde olay oldukça net, basit ve hemen kavranabilir nitelikte görünüyor. Ama devletler arası ilişkilerde olayın yapısı giriftleşmekte, çoğu zaman ısırılmanın veya parçalanmanın seyri ve boyutları içinde bulunulan zamanda kavranılamamaktadır.

Avrupa, Avrupalı Olmayana Kapalıdır

Ülkemizde hep iktidarda bulunan, daha doğrusu bulundurulan Batıcı iktidarlar, Hıristiyan Batıya, “Biz de Avrupalı olduk, bizi de aranıza alın” diye yarım asırdır yalvaran zihniyetin temsilcileridir. Bugün hâlâ aynı akıl almaz aşağılık yaltaklanmayı devam ettiriyorlar.

Avrupalı kim bilir neler düşünüyor?

Kanunlarını, hayat tarzlarını, yazı ve giysilerini, örf ve âdetlerini bile ithal etmişiz, ama Avrupalı bir türlü ikna olmamıştır. Bunun asıl sebebi üzerinde de bir hayli kafa yormuş batıcılar. İlk CHP iktidarları zamanında sonradan bir kısmı DP’nin kurucuları arasında yer alan bazı zevat bu konuda önemli bir iki toplantı bile yapmış: “Ne kadar Batılı olursak olalım, onları ne kadar ustalıkla taklit etmiş olursak olalım, değil mi ki dinimiz İslâm’dır, bizi aralarına almazlar, kendilerinden kabul etmezler” demişler. Bunun üzerine içlerinden bazı soysuzlar: “Devlet olarak Hıristiyanlığı resmen kabul ve ilan edelim” teklifinde bulunmuş. Bu teklif diğerleri tarafından ne kadar tasvib görmüş bilemiyoruz. Hıristiyan Batının her türlü kanunlarını ve yaşama biçimlerini ithal edip zorla uygulayan bir kadronun fertleri için bunda da herhalde hiçbir mahzur yoktu. Hıristiyanlığı resmen devletin dini olarak ilan edebilirler ve kısa sürede engizisyon mahkemeleri bile kurabilirlerdi. Ama bu kadarına cesaret edememişler.

Evet, Avrupa ve Hıristiyanizm, işte işin püf noktası burada.

Avrupa için onlara benzemek bakımından bizim Batıcılar ağızlarıyla kuş avlasalar fayda etmez. Hıristiyan olmadıktan, sonra onlara köle nazarıyla bakar Batı. Bizdeki bu köleler bu gerçeği bildikleri için milleti Hıristiyanlaştırmanın yollarını aramışlar, Hıristiyanlığı resmen kabul etmeyi göze alamayınca bu konuda her türlü radyo, televizyon programları ile gazete ve sair yayınların faaliyetlerine göz yummuşlar ve teşvik etmişler. İslâmî en küçük bir kıpırdanışı laikliğe ve Cumhuriyet ilkelerine aykırı bulup önleyenler, filmlerde saatlerce, kilise âyinlerinin Hıristiyanî yılbaşılarına ve yortuların reklamına ses çıkarmıyorlar.

Dedik ki Avrupa için asıl olan Hıristiyanlıktır. Yoksa demokratlık, sosyalistlik, liberallik değildir.

Bunun en canlı misali ortadadır: Avrupa Parlamentosu. Yani Avrupa menfaatlerini korumak için, Avrupa'daki devletlerin birleşmesiyle meydana getirilen müşterek parlamento.

Avrupa Toplumu Komisyonu'nun her dilde neşrettiği Av-rupa isimli mecmuada Avrupa parlamentosunun ilk oturumu şöyle anlatılıyor:

"Nihayet Avrupa Parlamentosu gerçekleşti. Göz yaşartıcı bir tablo. İşte parlamento başkanı: Nazi Kamplarında yaşamış bir Fransız. İşte Alman Sosyalisti Brandt. İtalyan Komünist Partisi'nden Berlinguer. İngiliz sosyalisti Basil de Ferranti, eski rahip Danisch Lynge, Sosyalist Jiri Pekkan, Dögolcü Jacgues Chirac, Başkan Yardımcısı komünist Demarche. Böylece sosyalistler, liberaller, Hıristiyan demokratlar, muhafazakârlar ve komünistler, Avrupa devleti ideali için, aynı çatı altında, yan yana..."

İşte yarım asırdır Batıcı politikacılarımızın dişlerini tırnaklarına takarak içine girmek istedikleri dünya ve onların meydana getirdiği topluluk. Onlardan olmak için bu kadar alçalanlara karşı Avrupa'nın köle muamelesi yapması, yine de insanî bir tutumdur. Batılıların bunca itip kakmaları karşısında, meydana gelen şu hadise de düşündürücüdür:

Haziran 1977'de Sîret-i Nebi Konferansı İstanbul'da tertib edilmişti. Peygamberin hayatını etüd etmek, bu konuda çeşitli İslâm ülkelerinden ilim adamlarının hazırladıkları tebliğleri sunmak, İslâm'ı en canlı noktasından başlayarak uluslararası düzeyde gündeme getirmek gibi fevkalâde olumlu bir amacı olan böyle bir konferansın, Müslüman ülke Türkiye'de baltalanması, baskı altına alınması ve yıpratılma gayretleri esef vericidir.

Bu konferansın ikincisinin İstanbul'da tertiplenmesi, hükümet kararnamesi ile kabul edilmiştir. Bütün organizasyonu yüklenmesi gereken Dış İşleri Bakanlığı, mahiyeti bu kadar İslâmî olan bu konferansı, hükümet kararnamesine rağmen üstlenmekten kaçınmış, davetiyeleri yollamamakta sonuna kadar direnmiş, konukların karşılanma ve yerleştirme hazırlıkları yapılmamış, bu nedenle de çeşitli İslâm ülkelerinden gelen devlet ve ilim adamları büyük bir sükût-i hayâle uğramışlardır.

İçişleri Bakanı böyle bir konferanstan haberdar olmadıklarını, bu nedenle de herhangi bir koruma tedbiri alamayacaklarını iddia etmiş ve gerçekten de tedbir alınmamış ve bazı yabancı devlet ve ilim adamları, açılışı müteakip güvenlikleri nedeniyle İstanbul'u terk etmişlerdir.

Hükümet mekanizmasını elinde tutan kozmopolit materyalist zihniyet, bakanlar kurulu kararnamesine rağmen, konferansın nerdeyse bir emri vaki üzere gerçekleştiği, hükümet dışında birkaç heveskârın özel bir teşebbüsü olduğu, cumhuriyet hükümetinin bu toplantıyı kuşkuyla karşıladığı ve anayasaya aykırı olduğu izlenimini vurgulamaya çalıştı ve gayri İslâmî zihniyete hizmet ettiği aşikâr olan kalabalık ağızlı büyük tirajlı basın bu etkiyi sinsi bir şekilde kamuoyuna aktardı.

Bunlara göre; ilmî olsun olmasın Hazreti Peygamber'in hayatını toplanarak etüd etmek, uluslar arası bir konferansla dikkatleri çekerek, amacını etkin bir yolla kitlelerde gerçekleştirmeye çalışmak, laik Cumhuriyetin temellerini sarsmak demektir ve anayasaya aykırıdır.

Bu hücumlar sistemli şekilde materyalistleştirilen resmî ve gayrı resmî kuruluşların tabii reaksiyonlarıdır. Kabul edelim ki, iki yüzlülük yapmıyorlar. Gizlemek gereğini duymadıkları İslâm düşmanlıklarıyla ortadadırlar ve bunlar, İslâmî faktörlerin yer almadığı bir nizamın inşası için iki yüz yıllık, özellikle son elli yıllık gayretlerin boşa gideceği tasasını taşıyorlar.

Eğilimleri, dünya görüşü ve arzuları bir tarafa itilerek idare edilmek istenen ve idare edilen toplumumuzda ağır birikimler olmaktadır. Maddeci zihniyete aldatılarak reyini vermiş kesimlerde, içten içe işlemekte olan suçluluk duygusu, hakka ve halka ihanet etmiş olma hissi materyalizmin yıkılışında, yabancılaşmanın durdurulmasında bir gün etkin rol oynayacaktır.

İkinci Uluslararası Sîret-i Nebi Konferansı solcu basının din düşmanlığı yapabilmesi için fırsat oldu. Konferansın tertipçileri ve toplantı için din kardeşlerimizin yaşadığı ülkelerden gelenleri adeta art niyetli bir yeraltı örgütünün mensupları gibi şekillendirdi. Bu istikamette kamuoyu oluşturmaya baktı ve kuruluş hazırlıkları yapılan hükümetin, ancak cehepe'nin koalisyonsuz, özellikle mesepe'siz teşkil edeceği bir sol

hükümet olması gerektiği şeklindeki görüşleri için, bu konferansı gizli gizli bir baskı aracı olarak kullandı.

İnanıyoruz ki en ücradaki köylüden, solcu basının elemanlarına, kasabadaki esnaftan malum ailelerin kontrolünde olan ve gayri İslâmî tutumlar içerisinde bulunan Dış İşleri elemanlarına kadar herkese, İslâm'ı anlatma imkânı ve umudu hâlâ mevcuttur. İslâm'ın bizim ve dünya için hâlâ ve ebediyen orijinal olduğunun, kurtuluş için tek alternatif olduğunun anlatılabilme umudu.

Şartlarımız içinde çözüm, entelektüel ve bilinçli Müslümanların çoğalması, Müslüman halk temeline oturarak yanlara ve yukarıya tırmanmasıdır. Müslüman insanımızın inandığı yüce Allah tarafından insanlığa gönderilen büyük Peygamberin hayatı etüd ettiriliyor diye cumhuriyet savcılarını göreve davet ederek izansızlığı bu noktaya kadar götürenlerden hesap sorulması da buna dâhildir.

Tilki ile Aslan

Masal bu ya, tilkiyle aslan birlikte seyahate çıkmışlar.

Heybelerini eşeklere yüklemişler, bir de güzel kurulmuşlar, dağ bayır sürmüşler.

Her işi sırayla yapmak üzere aralarında anlaşmışlar. Geceleri kamp kurunca, ikişer saat ara ile içlerinden biri çadırın etrafında elinde silahla dolaşır beklermiş.

Günlerden bir gün kayalarla çevrili bir vadiye gelmişler. Konaklamışlar. Görmüşler ki küçücük bir çöp parçası kırılsa, kayaların yüzünden dalgalanır ve duyulur. Tilki:

-Oh, demiş, artık sırayla nöbet tutmaya gerek yok, ikimiz de uyusak bile bir tehlike yok sayılır. Zira hiç kimse ses etmeden yaklaşamaz bize. Aslan demiş ki:

Madem öyle, korkun yok, benim nöbetimde ben de uyurum seninle birlikte. Ancak ben senin kadar emin değilim tehlikeden. Sıra sende olunca sana uyumak yok. Bekleyeceksin beni.

Tilki razı olmuş.

İlk nöbet tilkideymiş, uyumadan iki saat beklemiş çadırı. Sıra aslana gelince onu uyandırmamış, kendisi de girmiş çadıra ve uyumuş.

Peki, şimdi iki saat geçince tilkiyi tekrar nöbete kim kaldıracak?

Demek ki aslan bu kadarını hesaplayamamış.

Fakat masalımızın “ibret düğümü” bu noktada değil. Diyelim ki çalar saatları olsun ve tilki onun sesiyle uyanmış bulunsun.

Böylece tilki ikinci kez tutmuş nöbeti.

Sıra aslana gelince yine uyandırmamış onu.

Böylece sabaha kadar deliksiz uyumuş aslan.

Ertesi gün tilki, bütün gece bölük bölük uyumasına rağmen etrafı toplamaya başlamış erkenden. Aslan gerine gerine onun gürültülerine uyanınca demiş ki:

-Ne yapıyorsun?...

-Toplanıyoruz ya gitmek için.

-Yoo, demiş aslan. Burası çok hoşuma gitti benim. Tuzaklar ve avcılardan uzak, onların ilk ayak seslerini haber veren kayalar yanımızda, yaşayalım burada.

-Olur, demiş tilki, ancak benim nöbeti de kaldırmak şartı ile.

-Senin nöbeti de kaldırmak ha, işte bu olamaz. Nöbet tutmayı reddedersen gücenirim sana.

-İyi ama demiş tilki, madem her tehlikeyi haber veren kayalar var yanımızda, neden benim nöbet tutmama gerek olsun.

Demiş ki aslan:

-Eşitliğin de bir derecesi var. Aslanca davranıp sahip olduğum her şeyi sana da tanırsam, kendini aslan sanmaya başlarsın kısa zaman sonra. Kocamış papağanlar gibi bağırıp aslanlar gibi kükrediğini sanırsın. Susuzluğun için göle eğildiğinde suda kendini aslan yeleleriyle görürsün. Ve nihayet benimkiler gibi irileştiğini sandığın kasların için, şimdi hissene düşen etin on katını istemeye başlarsın. Seni kırmak istemeyip önüne o kadar eti koysam yiyemez bozulursun. Ruhi dengen de bozulur. Aklın karışır. Avcılarla karşılaşsan bana öykünüp onlara saldırır kepaze olursun. Seni vurdukları halde “kuduz bu, kudurmuş” deyip postunu bile almazlar sonra. Şimdi söyle bakalım, benimle eşit olmaya razı mısın?..

Kim bilir tilki ne cevap verdi, masal nasıl sürdü gitti.

İçimizdeki tilki veya aslan mizacına göre isterseniz kendi kendimize tamamlamaya çalışalım. Hiç olmazsa tilkinin ağzından bir cevap düzmeye bakalım. Eğer kayda değer bir cevap bulabilirseniz, sonuçtan bir yol bana da haber verin olmaz mı?..

İslâm Münâzara Mevzuu Değildir

Okullarda tertip edilen münazaraları bilirsiniz. Gruplardan biri şunu, diğeri aksini savunur. Neticede mevzuunu iyi savunan münazarayı kazanır.

Hakem heyeti puan verirken, tezlerden doğru olanını seçmek gibi bir gayrete sahip değildir. Münazaradaki tezlerden herhangi biri, herkesce bilinen kesin bir “doğru”, diğeri “yanlış” olabilir. Fakat hakem heyeti evvel emirde grupların meseleyi ele alışlarına, münazara için yaptıkları hazırlıklara, meseleyi ortaya koyuşlarına, ses tonlarına hatta belki de giyim kuşamlarına bile puan verir. Bu tür münazaralarda dikkat edilen hususların bu saydıklarımız olması normaldir. Zira amaç öğrencilerin bir konuyu çeşitli kaynaklardan araştırmayı öğrenmeleri, onu ilkin bir metin halinde kâğıda dökmeleri ve nihayet bir kalabalık önünde inandırıcı bir şekilde savunmalarıdır. Bu bilindiği için yalnız hakem heyeti değil, dinleyiciler de dikkatlerini “doğru” olana değil, “iyi savunma yapana” verirler.

İşte şimdi, gerek seçim mitinglerinde, gerek radyo ve televizyonda, çeşitli parti sözcüleri tarafından, çeşitli tezlerin savunulduğuna şahit oluyoruz. Bu insanları dinlerken tavrımız ne olacaktır? Müslümanlar olarak seçimimizi yaparken, konuşmacıların mensup oldukları partiye duyduğumuz sempati veya antipati, onların ses tonları veya giyinişleri etkin olacak mıdır? Yoksa bütün yan tesirlerden kurtularak, adamların söylediklerini, niyetlerini, şimdiye kadar yapıp ettiklerini, yalnız ve yalnız İslâmî açıdan değerlendirerek mi karar vereceğiz?

Görülüyor ki Müslüman, bu konuda da zor bir görev altındadır. Müslümanlar demokrasi ile idare edilen bir ülkede, mecburi olarak parti mücadelesi yapmak durumunda bulunuyorlar. Ama Hıristiyan batı ülkelerinden alınan bu mücadele şeklinde, kalabalıkların taraf tutmalarında rol oynayan hususlar, bir takım kişilere duyulan sempatiler, bir takım menfaat ilişkileri, bir takım kapılmalar ve hırslar ve madden hâkim durumundaki grupların reklam ve propaganda furyaları ile onlar üzerinde kurdukları psikolojik sultalardır. Partili mücadelenin mahiyeti bu şekilde ortaya konunca, Müslümanın ne kadar dikkatli ve uyanık olması gerektiği ortaya çıkıyor. Düzenin gözbebeği partiler içinde yer alan Müslüman

grupların bu dikkat ve uyanıklığı gösteremedikleri, Hıristiyan batı usulü parti mücadelesi içinde eridikleri ortadadır. Kendilerini bâtılın yoğun propaganda ve reklamına terketmişlerdir. Reyleriyle meclise soktukları insanların, İslâmî açıdan, zararına bir seçim olduğunu farkedecek ferasetten bile mahrum haldedirler. Üstelik bunu kendilerine hatırlatanlara kin besliyor, yakın dostları bile olsa, İslâmî gayretle hareket eden bu insanları defterden silmekte tereddüt etmiyorlar.

Bâtıl hemen hemen iki asırdır geçerli hale getirilmiştir. Bâtılla hakkın mücadele ettiği ortamda, Müslüman yığınlara neyin "doğru" olduğu unutturularak, neyin çok konuşulduğu, daha çok reklam edildiği ve allanıp pullanıp sunulduğu önemsetilmiştir. Sadece televizyondaki seçim konuşmalarına bakarak da, nisbetsizliği anlayabilirsiniz. Hakkın savunucusu olanlar bir kere konuşurken, bâtılın savunucusu olanlar ondan daha fazla, kat kat konuşuyorlar. Acı olan, birçok Müslüman'ın şuursuzca, bangır bangır bağıran "yanlış"ın arkasından gitmesidir.

İslâmî bakımdan titiz olan herkesi baştacı etmek durumundayız. Müslümanlar nerede olursa olsun bu insanlara muhtaçtır. Onlarda muhalefetten çok bir uyarı niteliğinde olan bir unsuru, sırf bir muhalefet gibi ele alıp, bunun genel olarak "partilere" duyulan alerjiyle birleştirenler, neticede, isteseler de istemeseler de, şerre hizmet etmiş olurlar.

Müslüman olarak demokrasi tipli partilere, materyalizmin kurumlarına alerjiniz olabilir. Ama "Hâkimiyet Allah'ındır" diyen insanlar, sırf bir vasıta olarak gördükleri bir "parti" çatısı altında diye, onlara da anlayışsızlıkla aynı duyguyu beslemeye kalkmak izah edilebilecek gibi değildir. Bu durumu, "bazı İslâm dışı çevreler, bunları da kullanıyor" diye izah etmeye, umarız hiçbir zaman mecbur kalmayız.

Müslümanlar olarak içinde yaşadığımız rejim belimizi ikiye büküyor. Yarım asırdır sırtımızda çirkin bir kambur taşıyoruz. Yükümüz ağır, sorumluluk duygumuz ise zayıf. Kamburun farkında olmayanlar milyonlarca. Yardımlaşma hissimiz güdükleşmiş. İslâm dünyasının her tarafında Müslümanlar mı katlediliyor, yoksa Mecusiler mi umurumuzda değil. Gafletin kuyusu içinde ilmimizin, ehliyetimizin, memuriyetimizin vasfına bakmadan üzerimize vazife olmayan mevzuların tartışmasına dalmışız. Maişet derdi ise baş meselemiz.

İşte siyasî şuurdan yoksun Müslümanların içinde bulunduğu durum. Rejimin gözde partilerinin arkasından giden bu Müslümanların içinde bulunduğu durum bizim için en büyük problemi teşkil ediyor. Bu insanlar bizim gibi İslâm'a âşıktırlar. Şeriat için canlarını verirler. Fakat rejim onları siyaset konusunda laikleştirmiştir. Yıllar yılı seçimlerini mutlaka şerrin içinden yapmak zorunda bırakılmışlardır. Kafaları demokratik düzenin seçim sistemine şartlanmıştır. Hiçbir zaman İslâm davası güden bir teşkilat önlerine alternatif olarak konmamıştır. Şahsiyetleri adeta ikiye bölünmüştür. İslâm'ı adeta özel olarak yaşarlar ve tavsiye de ederler. Ama spor kulübü tutar gibi parti tutarlar. Hayatın her sahasında Şeriat'ın buyurduğu tavrı almak zorunda olduklarını idrak etmek istemezler. Bu insanlar inançları gereği bizimdir.

Bu Memleketten Hayır Gelir Efendiler

Bitmiştir artık, bu memleketten hayır gelmez diyenler bilmelidirler ki bu sözler şeytandandır. Duriy oğlu Muhammed şöyle diyor: Şeytanın şekâveti beş şeyden geldi, bunlardan biri de Rahmeti İlahî'den umudu kesmesidir.

Umutsuzluk sözleri genellikle yirmi otuz yıl iyi kötü mücadele etmiş, bugün köşelerine çekilmiş kimselerden çıkıyor. Bir zamanların vatan hainlerini ve Moskova ajanlarını affettirme ve sevdirme yolunda hem de şimdiki hainlerin ağzıyla yoğun bir kampanya açmış bulunan televizyona bakıp: bitmiştir artık, bu memleketten hayır gelmez diyorlar. Devlet dairelerinin devrimbaz militanlarla doldurulmasına bakıp dehşete kapılıyor ve aynı şeyi söylüyorlar. Kan gövdeyi götürürken, solcu olmayan öğrenciler yurtlarından atılırken ve bizzat polisin yardımı ile yüksek okullardan ayakları kesilirken, Başbakanın televizyona çıkıp, "öğrencilerin, aralarındaki görüş farklarına rağmen, okullarda kardeşçe bir arada okumalarını sağladık" diye açıkça milleti aldatışına bakıp, bu memleket batmış artık, iflah olmaz diyorlar.

Bunların çoğu şüphesiz büyük acılarını dile getiriyorlar, yoksa Allah'ın rahmetinden umut kesmek gibi bir niyet taşımıyorlar.

Eski nesiller çok şeylere şahit oldular!

Müslümanlardan binlercesinin devrimlere karşı oldukları gerekçeleri ile katledilmesine, sürülmesine, kendi vatanlarından hudud dışı edilişine şahit oldular. Rejimin, kurulduğundan beri, Müslümanı horlayan resmî edasına yıllarca tahammül ettiler. İçlerine öfkeler depoladılar. Bu öfkelerin patlama dönemlerine geldiği zamanlarda alınan korkunç tertipleri gördüler. Rejimin, CHP'nin karnından ilkin Demokratik Parti'yi, onun işlevi bittikten sonra da Adalet Partisi'ni çıkararak, İslâmî Hareket için toplanan gerilimi nasıl yuttuğunu gördüler. Bunların, sözüm ona Müslümana arka çıkıyoruz diyerek, oyları nasıl uzlaşıcı, tavizci ve tevilci yaptıklarına şahit oldular. Bunlar da yeterli olmayınca İslâmî Hareket potansiyelini, yine aynı rejimin, bambaşka ve herhalde en son ve en parıltılı icadı olan milliyetçi unsurlarla saptırışına şahit oluyorlar. Hem de kendileri asla inanmadıkları halde, bütün iktidar ellerine geçse şu hâli hazırdaki laik ve İslâm dışı anayasanın kılına

dokunmayacak, tersine şu andaki gibi onun bir numaralı koruyucusu kesilecek bir kadro eliyle. Bu kadronun, onbinlerce samimi ve fakat İslâm'ın esasından habersiz Müslümana, "Zafer İslâm'ın" diye sloganlar söylettiklerine şahit oluyorlar ve korkunç aldatmaca karşısında ister istemez umutsuzluğa düşüyor, rejim Müslümanları bir kere daha tongaya bastırıyor diye hayıflanıyorlar, buna ilerlemiş yaşları ve azalan mücadele güçleri de eklenince, bu memleketten hayır gelmez artık diyorlar.

Bu memleketten hayır gelir efendiler!

Bunu; masonların, lenincilerin, kemalistlerin, devrimcilerin, maocuların tüm İslâm dışı güçlerin elindeki yayın organlarına bakarak, bunların İran'daki İslâm devrimini çirkin göstermek yolunda ne kadar telaşlı bir çaba gösterdiklerine bakarak rahatça anlayabiliriz.

Çok Garip Bir Göz Ameliyatı

İngilizin birinin önemli bir yerinde bir çıban çıkmış. Muayene sonunda adamın şeyini kesmek gerekmiş. Yerine ise, hiç yoktan iyidir diyerek bir köpek şeyi dikmişler. (Organ nakli ameliyatlarını hatırlayın) durumu bilen bir dostu böyle bir nakle uğrayan adama bir süre sonra vaziyetin nasıl olduğunu sormuş. Adam:

Gayetle memnunum, demiş. Öteki, “hiçbir garabet yok mu?” diye sorusunda ısrar edince, adam:

-Sadece bir şey var, demiş. Su dökmem icab edince bir ağaç arıyor ve mutlaka bir ayağımı kaldırıyorum.

Sanırım içinizde hafızası kuvvetli olanlar, sözün tam burasında:

-Acaba yanlış mı okudum, diye yazımızın başlığına tekrar bir göz atmışlardır. Aslında “Çok Garip Bir Göz Ameliyatı” başlığı altında, çok garip başka bir ameliyat hikâyesini bir giriş olsun diye anlattık. Hikâyenin Batılısı bu. Bir de Doğulusu var. Şekil farkı ne olursa olsun, her ikisinin de insan eğitimine, kitlelerin değiştirilmesi konusunda işlenen cürümlere, şartlandırmaya ve beyin yıkamaya, “kitle iletişim” araçları ile koca koca ulusların bünyelerinde gerçekleştirilen doku nakillerine ve toplumun her bireyinde bunların çeşitli tezahürleri sonucu ortaya çıkan çirkin, evet çirkin karışıma işaret eden incelikler mevcut.

Şimdi anlatacağımız hikâyede hastanın garip ısrarına, doktorun garip pratikliğine, konunun garip masalsılığına ve hikâyenin birkaç yüzyıllık sorunlarımızın temelinde yatan mekanizmayı kavramayı sağlayan garip etkisine dikkat edeceğinizi umuyorum. Gariplik bütün bu saydıklarımızda, yoksa hikâyenin, hastanın cümlesi ile noktalanan esprisinde değil.

Bunu, “sonuç” karşısında apışıp kalınmaması için söylüyorum. Daima, sıhhatli son noktayı buluncaya kadar geriye doğru bir düzenleme imkânı vardır. Arkaya doğru geri geri gitmek ve yeniden kavşakta, yolların ayrım noktasında durmak, diyelim ve gelelim hikâyemize.

Sol gözünde şiddetli ağrılar, yanmalar, kanamalar başladığı zaman, hayatının bu illetle sürüp gitmemesi için, bir gün, sopasının ucuna azık torbasını bağlayarak evine ve köyüne veda etti, adamın biri, çok garip bir göz ameliyatı.

Diyar be diyar dolaşır, derdine çare ararken, falan ülkede bütün göz ağrılarını gideren bir hekim bulunduğunu, ününün dillere destan olduğunu öğrendi. (Acaba bu ün neden kendi köyüne kadar gelmemişti?) Meşakkatli nice yolculuktan sonra o ülkeye ve hekimin bulunduğu şehre vardı.

Daha kenar mahallelere yaklaşırken, hekimin evini sorduğu biri:

-Talihin varmış, işte kendisi geliyor, dedi. Bunun üzerine derhal, per-perişan vaziyette hekimin ayakları dibine kendini attı ve hastalığını anlattı. Bunları söylerken bir yandan da kuşağının arasında derdine derman olacak kişi için özenle sakladığı kocaman bir altın lirayı eline aldı. Hekim:

-Şimdi mesaim bitti, evime gidiyorum, yarın falan yerdeki muayenehaneme gel, dediyse de adam:

-Ben şu kadar ağrılar çekerek, şu gözüm iyice görmez olmuş vaziyette, aylardır seni arıyorum. Şimdi buldum, gözüme bakmadan bir yere bırakmam seni, diye öylesine ısrar etti ki, hekim çar naçar kabullendi ve oracıkta adamın gözünü muayene etti.

-İllet gözde değil, yuvasında, bunu çıkarıp yuvayı temizlemek gerekir, diye sonucu bildirdi. Adam:

-Ne gerekliyse şimdi yap, dedi ve hekimin bütün itirazlarına rağmen dediğini kabul ettirdi.

Hekim adamı oracığa yatırarak çakısı ile gözü çıkarıp bir taşın üzerine koydu. Gözevinin hasta kısımlarını temizlerken bir atmaca taşın üzerindeki gözü aldığı gibi kaçırdı. Çaresiz kalan, fakat karakterini artık tanıdığı hastasından da korkan hekim, oradan geçmekte olan bir keçinin gözünü çıkarıp hastaya taktı.

Bir süre sonra hekimle hastası karşılaşırlar. Hekim durumun nasıl olduğunu sorar. Adam:

-Gayetle memnunum, der. Ancak bir yerde bir yeşillik görecek olsam, içim oraya meylediyor.

Biz Aylardır Bir Şey Görmüyoruz

Tımarhaneye yeni düşen bir deli, binayı dolaşırken bodrumda bir koridor keşfetmiş. Bakmış ki onbeş-yirmi deli bir kapının önünde kuyruk olmuşlar, kapıdaki bir delikten içeriye bakıyorlar. Bu da kuyruğa girmiş. Sıra kendisine gelince deliğe gözünü uydurup bakmış ama bir şey görememiş. Dikkatle bakmış yine bir şey görememiş. Daha da bakacakmış ama arkadakiler acele etmesini söylemişler. Böylece yerinden ayrılıp tekrar kuyruğa girmiş. Ve bu böylece akşama kadar devam etmiş. Velâkin her defasında bir şey görememiş.

Ertesi gün ve ertesi gün yine aynı şey sürüp gitmiş. Delilerin her biri deliğin önünde sadece birkaç saniye kalabiliyor, hiç biri yeteri kadar bakamıyormuş. Zira bodrumdaki koridoru ve “deliğe bakma” olayını keşfedenlerin sayısı artıyor ve kuyruk büyük bir izdihama dönüşüyormuş. Bizimki bir ay kadar sonra yine kuyrukta sırasını beklerken önündeki deliye demiş ki:

-Yahu, tam bir aydır burada kuyruğa giriyorum. Her gün beş altı kere de sıra gelmesine rağmen hiç bir şey göremedim.

-Ho hooo, demiş beriki, biz bir yıldır bakıyoruz da bir şey göremedik.

Alman Şairi Rilke, Malte Lavrids Brigge’nin Notları isimli eserinde “Burası yaşanacak yer değil, ölünecek yer” diye nitelediği Paris’te hastaneler semtinde uzun uzun dolaşır ve düşünür. Tefekküre imkân verecek materyaller bol bol elinin altındadır.

Yan yana iki binadan biri yeni bir inşaat için yıktırılmıştır. İki binadan ayakta kalanın duvarında eski binanın, hatta eski binada oturanların izleri kalmıştır: Şurada bir dolap varmış. İzi olduğu gibi duruyor. Ya şu, bir karyolanın izleri olmalı. Duvarda, hep başını oraya dayayarak kitap okumuş, bunu yıllarca sürdürmüş birinin saçlarının yağlı izi var. Şu izler ise bir elbise askısının olmalı. Ve giderek, bütün bu izlere bakarak, orada yaşamış olan ailenin bütün hayatını düşünmek, tahmin etmek ve bir çok sevinci, kederi, dramı okumak mümkün. Böyle “bakarak” yürür Malte ve “görür”. Görmeyi öğreniyorum der.

Olayların ve eşyanın bir arkası var. Bütün mana hemen elimizin altında, ama az ileride. Küçük bir gayretle bakmaya ve görmeye başlamak ve devam etmekle, insanın yüksek değerlere olan tabii eğilimini harekete geçirmek mümkün.

Mü’mini anlatan ayetlerden biri şöyle:

“Onlar yerlere ve göklere bakarak nice hikmetleri düşünürler.”

Yerler ve gökler bütün insanların gözlerinin önünde. Ama onlardaki hikmetleri düşünmek, görmek, mü’minlere has bir olgu.

Çok eski çağlarda insanlar ve bunların içinde “görmesini” bilenler, buna yeteneği olanlar, tabiat kuvvetlerine bakarak yüksek değerlere yükselmeye çalıştılar. Ama kendilerine, doğru bakmayı öğreten Peygamberlere nasipleri olmadığı için, gördükleri kuvvetleri kendilerinden ibaret sandılar ve ateşi, güneşi, şimşeği tanrı bellediler.

Görmek, bir yol göstericinin izinde mutlak değerlere yakınlık kesbetmek demek. Hayâl gücü ve kalb gözüyle bu değerlere yaklaşılabilir. Bizim çıplak bir bakışla elimizi, önümüzdeki eşyayı gördüğümüz gibi, o mutlak değerleri net şekilde görür Peygamberler, büyük veliler. Mü’min de onların eşiğinden ayrılmayarak, yanlış yola saptıkça, gördüklerini hatalı şekilde idrak ettikçe doğru yola yönelir, doğruyu görür.

Kalb gözü parıldayan bir insanın bir şeye bakıp da içinde hikmet görmemesi mümkün değil. Anlatılan deliler ise, gözlerinin kalkan perdeleriyle şiddetlenen görmelerini, karanlıktan başka bir şey göstermeyen bir deliğin önünde sakinleştirmeye çalışmaktan başka bir şey yapmıyorlar...

Aşı

Memleketimde yazın birkaç ay gittiğimiz yaylada yabani armutlar vardı. Sık fidanlıklar gibi orada burada kendi başına gelişirdi bunlar. Bunlara çeşitli armutlardan kesilen çubuklarla aşı yapılırdı. Böylece, seyreltilerek aşılanan bu yabani armutlar, aradan bir iki yıl geçince serpilir ve meyve vermeye başlardı. Gövdeleri de, daha küçücükken aşılandığı için, gerçek bir armut görünümü alırdı.

Yetişkin armutlara başka cins aşılandığı da olurdu. İşte o zaman şaşırtıcı bir manzara çıkardı ortaya. Uzaktan bakmaya, bilinen yaygın armut ağacı sanılan ağaç, yakına gelindiğinde, aşılanan armut cinsi meyveler taşıyışı ile bizi şaşırtırdı. Bazen aynı ağacın, bir kısım dallarında bir cins, diğer dallarında başka bir cins armutla ortaya koyduğu şaşırtıcı görünüme bakar, “insan müdahalesinin” bu eserinden gizli bir rahatsızlık duyardık.

Milletler kendi kültürleriyle bağdaşan müzikler yapıyorlar. Dillerinin ses yapıları, edaları, mimikleriyle şekillenen bu müzikler, kendilerine has ritimleri, giysileri, müzik aletlerini ve icra biçimlerini ve hatta giderek dinleyicisini de birlikte getiriyor. Bir Hintlinin, Çinlinin, Japonun, Türkün, Amerikalının (veya Batılının) müzik üretimleriyle, bunlarla ilgili bütün teferruatlar ayrı ayrı. Hepsi kendi mantığı içinde tutarlı. Uyumlu.

Bir ara, taklitçiliğin onulmaz noktalara geldiği Arap ülkelerinden birine ait bir müzik topluluğunu izledim. Beş altı Arap delikanlı, boyunlarına astıkları gitarlarla pop müzik yapıyorlardı. Psikolojide kendiliğinden öğrenme dediğimiz olayla, pop müziğinin asıl sahipleri tarafından nasıl icra edildiğine dair bir bilgimiz, bir kulak bilgimiz mevcut. Arap popçularını izlerken, bir tek şey hissettim: UTANÇ…

Bu topluluk, koca bir Arap milletinin, içinde İslâmiyet’in zuhur ettiği ve Peygamberinin mensup olduğu şerefli ırkın, asırlık gövdesi üzerinde, dallardan birinde, müdahale ile meydana getirilmiş, uyumsuz, inkarcı, dejenere, arsız, bitmiş bir uzantıydı.

Müziği, resmi, sanatı, şiiri, modası... ile kendi ülkemi düşündüm. Farklı mı?

Koca asırlık bir gövde üzerinde yapma çiçekler, aşı meyveleri.

Bunların ta dipten sürmediği, sonradan aşılanan dalların meyveleri olduğu kesin. Ancak bu dallar kalınlaşıyor, teşvik görüyor ve gövdeyi kapayacak şekilde dışarıdan bakmaya yalnız kendileri görünecek şekilde ortalığı dolduruyorlar. Bu sebeple Anadolu'da başları örtülü, alınları secdeli anaların kız çocukları büyük şehirlere üniversiteye gittiklerinde, bir sömestr sonra boyanmaya başlıyor, yataklarına giriş saatleri uzuyor, diskoteklere gidiyorlar.

İstanbul'a okumaya gittikten bir iki sene sonra köyüne dönen oğul, hâlâ tarlasında çalışarak, nasırlı ellerinin kazancını kendine gönderen babasına, keçi dışkılarını göstererek:

-Şu kara kara şeyler ne acaba? diye sorunca baba dayanamamış:

-Bre hayvan oğlum, bu keçi boklarıyla bilye oynadığın günleri ne çabuk unuttun? demiş.

Gövde, sonradan tutturulan aşıların gösterişli, küstah, himaye gören, meyveleri karşısında geriliyor. Ne var ki gövde, kendi sürgünlerini de, yaşamak için güneşe doğru uzatıyor. Birinin gövdeden, ta dipten güç almayan, hayat suyunu dışarıdaki kaynaklarından sağlayan frapan varlığı, ötekinin sessiz fakat azimli yenilenişi, bütün alanlarda, özellikle düşünce ve sanat alanında, "büyük rövanş" için adım adım ilerliyor…

İstismar Edilmedik Ne Kalmış?

Batı neyi istismar etmemiş ki? Öyle bir sistem ki temelini oluşturan ana taşlardan en önemlisi istismar. Batı uygarlığının temel unsurlarından biri olan Hıristiyanlık, gerçek Hz. İsa dininin dünyevî amaçlarla değiştirilmesinden yani istismarından ibaret değil mi? Bu uygarlığın insanları, tarih boyunca, hep aynı istismar ilkesiyle hareket ettikleri için sömürgeciliği bir sanat haline getirmişler. Görünüşte bir hayli azalmış bulunan klasik sömürünün yerini bugün çok karmaşık bir yapıya sahip gizli sömürü almıştır ve bu tür sömürü çarkına giren bir ulusun bundan sıyrılması ötekine nazaran fevkalade zorluklar taşımaktadır.

Batı, sömürmeye öylesine alışmıştır ki sonunda kendi kendini, kendi insanını, kendi duygularını, kendi kaba ve dünyevî menfaatlerini bile sömürür hale gelmiştir. Güllük gülistanlık bir Avrupa kentinde yemyeşil bir parkta güneşlenen, emekli olmuş yaşlı başlı kişilerin bile, bakışlarıyla birbirlerini sömürdükleri ve onlarda istismar edecek bir şeyler aradıklarını görürsünüz.

İstismarın böylesine yüksek dozlarda kullanıldığı ülkelerde elbette istismar sahaları çeşitlilik kazanmakta, giriftleşmekte ve istismar bir uzmanlık işi olmaktadır.

Bunun en parlak ve organize örneklerini IMF ve NATO gibi uluslararası kuruluşlarda görebilirsiniz. Türkiye elbette bir NATO üyesi bir IMF üyesi olarak, bu kuruluşların fikir babalarının ve esas sahiplerinin işlerine gelinceye kadar koltuklarının altında taşıyacakları bir istismar unsurudur.

Sözü nereye getirmek istiyoruz biliyor musunuz? Bir istismar şâheseri olan “Çocuk Yılı” düzmecesine.

Batının sömürdüğü uzak ve Orta Doğu ülkelerinde milyonlarca çocuk açtır, hastadır.

Batılı silah tüccarlarının ortalığı kızıştırmaları sonucu, millî gelirlerin akıl almaz bir bölümünü batıya top-tüfek parası olarak ödemesi sonucu Doğu ülkelerinde milyonlarca çocuk aç ve perişandır. Batılı ilaç firmalarının büyük paralar karşılığında doğuya sattığı bayat ilaçlar yüzünden,

milyonlarca çocuk, ilaç zehirlenmeleriyle hastadır, komadadır ya da daha anasının karnında ölmektedir.

Türkiye de dahil, dünyanın dört bir yanındaki Yahudilerin cömertçe, o ülke ekonomilerinden çalarak İsrail'e yolladıkları paralarla, Amerika'dan satın alınan napalm ve misket bombalarının, Filistinli sivil göçmen kamplarına karşı kullanılması sonucu onbinlerce çocuk yaralanmakta, sakat kalmakta ve ölmektedir. Bütün bunlar yetmiyormuş gibi, batı İslâm ülkelerinde batıcı aydınları satın alarak bizzat kendi televizyonlarından, radyolarından ve basınından bu ülke insanlarına sahte gülücükler dağıtmaktadır.

Ve Çocuk Yılı sahtekârlığının bir tek amacı vardır: Batılıyı, aç ve sefil çocuk milletinin hâmisi göstermek. Büyük küçük bütün kafalarda bu imajı uyandırmak. Bu imaj, siyasî ve askerî sahada, İslâm ülkelerinin daha yıllarca sömürülebilmesi için uygun bir psikolojik zemin hazırlayacaktır. Ama belki de Batılının Çocuk Yılı ile asıl amaçladığı, kendi kendini kandırmak, dünya çocuklarının milyonlarcasının katline sebep olan icraatlarına, kendi vicdanlarından gelen isyanları yatıştırmaya çalışmak.

Bu konu ile ilgili bir küçük nokta daha var. Ona da temas etmek istiyoruz. Televizyonumuzdaki bir takım gayretkeşler Batılı ağalarının nasıl da izinde gittiklerini Çocuk Yılı dolayısıyla ustaca belli ediyorlar. Program aralarında ekrana çocukların yaptığı resimler geliyor. Bunlardan bir resim var ki, sık sık arzı endam ediyor. Sözüm ona çocuk elinden çıkmış bu resimde, kuşlar, güneş, çocuklar ve damdan düşer gibi altı tane de ok var.

Böylece Batılı; Çocuk Yılı dolayısıyla bütün dünya ülkelerini, televizyondaki Batıcılar da Çocuk Yılı dolayısıyla kendi çocuklarımızı kullanıyorlar.

Sevgi, Dürüstlük, Kazıklamak

Batılıların ne kadar dürüst olduğundan söz ederler. Esnafı, memuru, çiftçisi..

Almanya'ya işçi olarak giden Anadolu çocuklarının Türkiye'ye ilk dönüşlerinde doymaz bilmek bir iştah ve gayretle anlattıkları hikâyelerin büyük bir bölümünü de, oraların ne kadar temiz muntazam ve insanlarının ne kadar dürüst olduğu oluşturur..

Ayakkabınıza bir topuk taktırmak istiyorsanız, bunun bütün tamircilerdeki fiyatı aşağı yukarı aynıdır ve tamirci sizi kazıklamaz, vesaire vesaire…

Şimdi bir hikâye de biz anlatalım; bakalım izahını dürüstlükle mi yapacaksınız:

-Dışarda çalışmak isteyen bir Türk işçisi Hollanda'da bir çiftlikte iş bulmuş. Büyük bir çiftlikmiş. Her gün ineklerden tonlarca süt sağılır, özel araçlarla bölgedeki peynir, yağ fabrikalarına ve sair imalathanelere sevkedilirmiş. Bizim Türk birkaç ay çalıştıktan sonra şöyle bir hesap yapmış: "Bu adamlar demiş resmen budala, günde 60 ton süt sevkediyoruz. Buna yüzde beş nisbetinde su katsak günde üç tona yakın su eder. Yani her gün iki ton suyu da süt parasına satmış oluruz." Kafasında bu düşünceyi geliştirdikten sonra çiftliğin müdürüne çıkmış. Teklifini anlatmış. Her gün fazladan kazancın ne olacağını kâğıda dökerek, çiftliğin ne kadar Hollanda florini açıktan kazanacağını anlatmış. Müdür bizimkini ciddi ciddi dinledikten sonra "Peki ama sayın işçi kardeşim" demiş, "Peki ama niçin?".

Evet müşteriye böyle süte su katarak kazıklamak ve açıktan para kazanmak mümkün. "Peki ama niçin?", diyor Hollandalı müdür.

Bu olay da basit bir fıkra değil. Müdür dikkat ederseniz işçiyi ahlaksızlıkla falan suçlamıyor. Sadece böyle bir teklife işlerlik kazandıracak bir işleyiş içersinde olmadığını belli edici bir karşılık veriyor. Bize, müdahale edemeyeceği bir işleyişi, bir düzeni ihsas ettiriyor. Yani bu olayı Hollandalı müdürün veya Batılının dürüstlüğü ile izah etmek çok zor. Fakat buna rağmen onların dürüstlüklerini izah etmeye pek hevesli olanların sarılacakları bir misal.

Şimdi Batılı ile ilgili bir örnek daha verilim:

1970'li yılların sonunda, MKE Kurumundan bir yetkili, yanındaki teknik heyetle birlikte Almanya'ya bir elektronik cihaz almak için gitti. Cihazı fabrikasında tetkik ettiler. Fiyatını sordular. 100 bin mark cevabını alınca -giden heyet iyi kötü bu işten anladığı için- "Çok pahalı" diye itiraz ettiler. Batılı yetkili bizimkileri küçümseyerek şöyle dedi:

-Biz size metal parçaları değil, teknoloji satıyoruz.

(Antiparantez olarak belirtelim, heyetin başkanı, Batılı yetkilinin bu üstten bakan tavrı karşısında ezilip kalmadı, anlaşmanın altına imzayı çakıp parayı bastırmadı, tersine tetkiklerine devam edip azim ve inançla geri döndü ve Orta Doğu Üniversitesinde yıllardır bomboş oturan öğretim görevlileri ile iş birliği yaparak, Almanya'daki modelinden daha elverişli bir cihazı, oradakinin onda bir fiyatına imal ettirdi ve o cihaz daha sonra Makine Kimya'nın fabrikalarından birinde görev yaptı).

Görüyorsunuz ki iş kunduruya topuk taktırmaktan, çiftçilik işlerinden, teknolojiye, dış pazarlarla olan ilişkilere doğru gittikçe mahiyet değiştiriyor. Hollandalı çiftlik müdürü ile, ayakkabı tamircisi ve elektronik alet imalatçısı arasında yapı bakımından hiçbir fark yok. Hep aynı adamlar. Sonuncusu gözünü kırpmadan bir takım metal parçalarını teknoloji adı altında yan yana getirdikten sonra, 10 bin marka sattıktan sonra bile rahatlıkla epeyce kâr edeceği bir malı, geri kalmış bir ülkeden gelen birine, gözünün içine baka baka tam on katına satabiliyor. Bütün geri kalmış veya gelişmekte olan ülke yöneticileri batıya giderek ve her zaman "bu ne kadar pahalı, bu kadar olmamalı" da demeden mallara paraları bastırıp geliyorlar. Üstelik yukarda verdiğimiz misaldeki gibi "uyanık", azimli, iddialı yöneticilerimizin sayısı kim bilir ne kadar az. Daha da önemlisi Batının pazarladığı malı burada kendi imkânlarımızla yapmaya kalkan böyle insanlar bulunsa bile, bu her malda mümkün değil. O elektronik cihaz için böyle bir imkânımız vardı. Ama ya ovalar dolusu pamuğu verdikten sonra ancak birkaç tanesini alabildiğimiz fantomlar ve diğerleri.

Batılının övüle övüle bitirilmeyen dürüstlüğünü şüpheyle karşılıyoruz. Sevgi ve dürüstlük ile müdahale kabul etmeyen maddi bir işleyişin yanıltıcı safiyetini birbirine karıştırmamak gerek...

Bir Takım Dostluklar

Türkiye sanayileşme yolunda ister istemez ilerlemektedir. Bir tarım ülkesi olarak, kendi kendine yetme yönünden, dünyada sayılı ülkelerden biri oluşu da Türkiye'ye önemli bir avantaj sağlamaktadır. İnsan gücü bakımından, doğum oranının yüksek oluşu bakımından da Türkiye güçlüdür, her ne kadar Batılılar çoğalmamızı, genç nüfusumuzun artmasını istememekte iseler de...

Bütün engellemelere rağmen Türkiye Ortadoğu ülkelerine sanayi mamulleri bile satmaya başlamıştır ve akıllıca bir planlama ile bu hızlandırılabilecektir. Batılı, Türkiye'nin bu atakları karşısında o kadar şaşkın, o kadar çaresizdir ki, İslâm ülkelerine yapılan ticaretin Cumhuriyet ilkelerine aykırı olup olmadığını bile iş adamlarımıza, yetkililerimize sormaktadırlar. Acaba Batılının, bütün petrol zengini Orta Doğu ülkelerine iğneden ipliğe kadar her şeyi yıllardan beri ihraç edip durması onların Cumhuriyetlerinin ilkelerine karşı değil midir? Bunu sormak kadar abes ne olabilir? Demek ki Batılı çeşitli düzenlemelerle ve beyin yıkamalarla Türkiye'nin şu veya bu şekilde İslâm ülkelerine yönelmesini, oraya mal satmasını şimdiye kadar önlemiştir. İslâm ülkelerine mal satmanın Cumhuriyet ilkelerine aykırı olduğunu yöneticilerin şuur altlarına işlemiştir. Ve bunda da maalesef muvaffak olmuştur.

Bugün İslâm Ortak Pazarı kaçınılmaz şekilde gündemdedir. Düne kadar bir takım korkuların, vehimlerin, komplekslerin, marazi bir zihin yapısının etkisiyle ağıza alınmakta korkulan İslâm Ortak Pazarı...

Böyle bir ekonomik iş birliğinin getireceği zorunlu uygulamalardan da söz edelim. İslâm Ortak Pazarı ister istemez yedeğinde yeni bir para birimini de getirecektir. İslâm ülkeleri arasındaki iletişimin bugünkü ilkellikten kurtulmasını da getirecektir. Üye ülkeler arasındaki seyr ü seferin, insan ve taşıt trafiğinin hızlanmasını ve kolaylaştırmasını da getirecektir.

Almanya'nın Saarbrücken kentinde gözlerimle gördüm, insanlar Fransa'ya pasaportlarıyla değil, basit kimlik kartlarıyla geçiyorlardı. Hatta Almanya'da oturup, Fransa'da çalıştıkları ve her gün gidip geldikleri için,

kimliklerini bile göstermiyorlardı. Yani, bu kültürleri, dinleri aynı olan insanlar kaynaşmışlar, devletleri ve hükümetleri ayrı olmasına rağmen, aynı medeniyetin potasında erimiş olmanın gereği olarak, sınırlardaki sertliği, en azından muamele sertliğini yumuşatmışlardı. Ama bu insanların kimi Alman, kimi İsveç, kimi İtalyan, kimi Fransız. Irk farklılığının, devlet farklılığının mani olamadığı bir medeniyet birliğinin ortaya koyduğu gerçeklik. Doğrusu Avrupalı bunu gerçekleştirmesi ile takdire şayandır. Hayranlık duyulacak, kıskanılacak başka neler var! Bu kenetlenmiş birlik, ağzı ile kuş tutsa herhangi bir İslâm ülkesine sempati ile bakmayacak, onu benimsemeyecek ve asla arasına kabul etmeyecektir.

Nitekim etmemişlerdir.

Etmemişlerdir ama Batılı, Türkiye'yi sürekli şekilde kendi içinde kabul ettiği imajını vermekten de çekinmemiş, bunu şuurlu şekilde uygulamıştır. Bu yılan siyasetin tek bir amacı vardır, o da İslâm ülkesini başsız bırakmak. Ağır sömürü altında tutulan sayısız İslâm ülkesinin Türkiye'nin liderliğinde dirilmesini engellemek.

Nitekim zorunlu olarak, dar boğazlara giren ekonomisini kurtarmak için, Batıdan yediği tokatların da etkisi ile Orta Doğu İslâm ülkelerine yönelen Türkiye, Batının büyük korkusu oluverdi. Sanki Orta Doğu'ya ihracat seferberliğini Türkiye devleti değil de bir takım Cumhuriyet karşıtı illegal teşkilatlar yürütüyormuş gibi, Batılı, "İslâm ülkelerine mal satmanız Cumhuriyet ilkelerine aykırı değil mi?" diye soruyor.

Meseleye ne taraftan bakarsanız bakın ürkünç... Biraz daha zorlayabilirsek kancalar açılacak, kıskaç çözülecek.. Batı'nın sırtlan dişleri göründü, ama çehresini tam anlamı ile henüz göremiyoruz. İslâm Ortak Pazarı konusunda ortaya atılacak bir teklife Türkiye'nin görüşmeler planında müsbet cevap vermesi halinde, işte o zaman Batı maskesini atacaktır. Batı'nın gırtlağımıza çökeceğinden korkmuyorsak, kurulacak İslâm Ortak Pazarı'nın geleceğindeki avantajlarımızı düşünerek, böyle bir teklifi bizzat bizim yapmamızda menfaat var.

Batı Milletinde Farklılaşma Tezâhürleri

Nasıl istersiniz insanlardan düşüncelerinin, duygularının aynı olmasını, aynı kişileri sevmesini ve onlara uymasını? Nasıl, kimin adına ve niçin? Böyle sorular atılabilir mi ortaya?

Müslüman inanır Allah'ın birliğine, Hazreti Peygamber'in O'nun kulu ve Resulü olduğuna ve getirdiği kuralların, nizamın hak olduğuna. Fakat bu, elinde kudret olduğu zamanda bile, ona insanlardan düşünce ve duygularının aynı olmasını, aynı kişileri sevmesini ve onlara uymasını istemek hakkını vermez. İster, ama zorlamaz.

Müslüman ordularının fethettiği ve idaresi altına aldığı nice uçsuz bucaksız toprakların halkı, oralardan çekildiğimizde baktık ki asırlar öncesi nasılsa yine öyle. Elbiseleri, kiliseleri, gelenek ve görenekleriyle değişmemişler. Hâkim güç onları zorla İslâmlaştırmamış. Dört yüz yıl egemenliğimiz altında gık demeden yaşamış Yugoslavlar, Nazilerin dört yıllık işgaline dayanamadılar ve isyan ettiler. Müslümanların efendiliğinden sonra, aynı kültürden geldikleri halde Nazilerin barbar zorbalıklarına tahammül edemediler.

Müslüman zorbalıkla değil, inancının gerektirdiği, tarif ettiği insan tipinin en güzel örneğini ortaya koymakla yükümlü. Birey olarak da, toplum olarak da, idare tarzı olarak da güzel örnekler ortaya koymakla görevli. Ayrı inançta olanlar bu örneğe bakarak tefekkür ederler (veya etmezler), nasipse benimserler, razı olurlar, değilse azgınlıklarını sürdürürler.

"Modern toplumlarda" yöneticiler bireyleri aynı potada kaynaştırmak için baskı metodları uygulamaktan kendilerini alamıyorlar. İster "buyuruculukla" idare edilen toplumlarda olsun, isterse batı demokrasilerinde, ya tepeden inme düzenlemeler, ya da "ince" sindirişler ve propaganda ile "birlik" amacına ulaşılmaya çalışılır. Müreffeh kabul edilen toplumlara, onların ürettikleri bir sinema veya televizyon filmine, bir romana veya bilimsel bir çalışmaya, hatta istatistikî verilere yansıyan olgulara ayırıcı bir dikkatle bakılabildiğinde, bireylerin, özgürlük ve refaha, hür düşünceye, topluca meydana getirdikleri en "iyi idare biçiminin" nimetlerine, kendi hür iradeleriyle kavuştukları inancında oldukları görülür.

Bunun bir yanılgı olduğunu anlayacak fırsatı bulamadan yaşlanır, son nefeslerinde, ötesine inanmadıkları bu dünyanın eteğine sıkı sıkıya sarılmış olarak ve fakat “Batı Milleti”ne sağladıkları başarının gururu içinde ölürler. Oysa onlar, büyük tröstlerin ve uluslararası politika oyunlarının canice elde ettiği büyük kazançların, kasalara sığmayıp taşan köpüğünü yalamakta, (bu kadarı bile maddi refaha yetmektedir) ve kendilerine “müsaade” edilen bir özgürlüğü ve iradeyi, ancak bunu temsil etmektedirler. Başarının eserleri olduğuna öylesine şartlandırılmışlardır ki, ister istemez benzeşmekte ve bütünleşmektedirler.

Batı milletinde insan, kemikleşmiş bir eğitim kıskacı içinde, kendine, Doğu insanına karşı böbürlenme nişanları takıla takıla büyütülmekte, Batı mitiyle afyonlanmakta ve toplumda uyum içersinde olması için üzerine titrenmektedir. Ama böylesine benzeştirilen bireylere, başkalarından “farklı olmak” doyumlarının sağlanması da gerekmektedir. Böylece mobilya ve sair ev eşyaları, binek vasıtaları, giyecekler ve ev mimarileri, çeşitli oyunlar yani her çeşit moda, sırf onlara birbirlerinden farklı oldukları imkânını vermek için körüklenip durmaktadır.

İslâm’da bireylerin erdem konusunda yarışarak farklılaşma eğilimleri ile, Batı milletinde değişik ve yeni maddi araçlara sahip olmakla farklılaşma tezahürleri, bize, çok anlamlı ve açıklayıcı görünüyor. Alayımız birden aynı yolu tutturmuş olmamıza rağmen...

At, Eşek Mezbahaları

Memleketimize olmadık heyetler gelir.

IMF kredi vermiştir. Ağır sanayiye değil, silah fabrikalarına değil, fabrika yapan fabrikalara da değil, biraz tarıma, biraz turizme vermiştir. Bu kredilerden eninde sonunda zararlı çıkacağız, faizlerini ödemek için akla karayı seçeceğiz, dert değil bunlar.

Emin olun dert değil bunlar.

Fakat değil mi ki IMF heyetleri birbiri ardına gelip, verdiği kredinin verdikleri amaç doğrultusunda kullanılıp kullanılmadığını kontrol ediyor, işte o zaman, tabir caizse insan fıttırır gibi oluyor.

Bu heyetlerin gelip gitmesine bir türlü alışamamış bir vatandaşım bendeniz.

Adamlar orada da durmuyorlar.

Hadi bu bir para işidir.

Çok yönlü bir politika işidir.

Sömürü işidir. Olabilir.

Adam verir krediyi, tatil köyü açacaksın diye, ya sen saman altından su yürütür de o parayı onun istemediği bir alanda kullanır ve adamın senin ülkende kurduğu hesaplarına bir çomak sokarsan...

Olabilir.

Aha bunun için de gelir bakar nereye harcadığını.

Böyle düşünülebilir.

Ama ya başka başka heyetlerin gelip mahkemeleri izlemeye kadar ileri gitmeleri.

Hatta "İnsanlık Suçu" işleniyormuş diye hapishanelere girmeye kalkmaları. Sanırım bu tür konularda ağızlarının payları verildi. Eskidendi,

şimdi yelkenleri indirdiler gibi.

Gibi ama başka alanlarda başka rezaletler devam edip duruyor. Ülkemize bir heyet gelmiş şu meşhur Avrupalılardan.

Onlara at ve eşek eti satıyormuşuz. Onlarla zıkkımlanıyorlarmış. Nedense akıllarına gelmiş. Muhakkak şöyle düşünmüşlerdir.

-“Bu adamlardan eşek eti alıp yiyoruz ama, ne de olsa geri kalmış bir ülke bunlar. Medeniyet nedir bilmezler. Pislik içindeler. Helaları pis, yolları pis, muhakkak et kesim yerleri de pistir. Henüz milletimizden kimse yediği etlerden dolayı zehirlenip nalları dikmedi ama, (Not: Eşek eti yiyenler herhalde öldüklerinde nalları dikerler diye düşünüyoruz), nolur nolmaz gidip şunların et kesim yerlerini bir kontrol edelim.”

Ve 4 kişilik bir veteriner heyet teşkil edip Türkiye’ye yollamışlar.

Adamlar gelmişler, iki gruba ayrılmışlar ve hangi firmalardan eşek ihracı yapılıyorsa, onların eşek kesim yerlerini denetlemeye başlamışlar.

Ve üzülerek belirtelim, maalesef bundan da iyi not alamamışız.

Veteriner heyet şöyle bir rapor vermiş.

“Türklerin bize satmak için eşekleri kestikleri yerleri dolaştık. Tek kelime ile berbat. Buralarda eşek değil, odun bile kesilmez.”

Bu raporlar bizden eşek eti ithal eden bütün Avrupa ülkelerinin ileri gelenlerine bildirilmiş.

Böylece büyük bir ihtimalle bu rapor dikkate alınarak bu ülkeler bizden eşek ve at eti almayı keseceklermiş.

Böylece yılda ortalama 7 milyon dolar civarında bir döviz kaybımız olacakmış. Elbette buna razı olmamak gerek. Niçin bilmiyorum, bu tür iş yerleri Tarım ve Orman Bakanlığı’na bağlı olduğu için, Bakanlık hemen faaliyete geçip eşek eti satıcılarına bir mühlet vermiş. Onlar kesim yerlerini Avrupalının istediği nizama sokunca bakanlık gelip kontrol edecek, ikna olurlarsa Avrupalılara “mezbahalar hazır, gelin görün” diyecekmiş. Onlar da gelip “temiz” rapor verince, Avrupa halkı da eşek etine kavuşacakmış.

Almanlar Nasıl Yaşar?

Dil kurslarına katılmak için kısa sürelerde iki kere Almanya'da bulundum. Pansiyonlarda kaldım. Almanların ev-aile ilişkilerini yakından gördüm. Hemen her sınıftan Alman arkadaşlarım oldu. Gençlerini, ihtiyarlarını tanıdım.

Öğrenci olduğum ve kıt imkânlarla gittiğim, daha doğrusu Türkiye için yeteri kadar param olduğu halde, orada Türk lirasının fazla bir değeri olmadığı için, param çok kısa zamanda bittiğinden, ben ise ülkeyi mümkün olduğu kadar tanımak istediğimden, otostopla yaptığım gezilerde farkettim: Bu insanlar aşırı derecede yalnız, egoist (yalnız kendi benini düşünen) ve sevgisizdirler. Arkalarından konuşmak istemiyorum, evlerinde pansiyoner olarak kaldığım ailenin küçücük çocukları vardı. Anneleri onlar bahçede oynarken dikkatle onları izler, düştükleri zaman yardımlarına koşardı. Onların giyimlerine ve yiyeceklerine dikkat ederdi. Ama bir gün olsun onları kucağına aldığını, sevip okşadığını, öptüğünü görmedim. Tanıdığım diğer aileler de çocuklarına karşı böyle idi.

Evlatlarıyla bir arada yaşayan insanlar, onlarla yabancı gibiydiler. Yetişkin çocuklar eğer evi terk edip kendi hayatlarını başka evlerde geçirmiyorsa, mutfak giderlerine, kiraya katılıyorlardı. Bu, evlatların, anne babalarına bir jesti, bir ikramı şeklinde değil, birlikte oturup yaptıkları bir aile bütçesinin gereği idi.

Yani bu insanlar arasında bizim alışık olduğumuz manada bir duygu alışverişi, bir aile bağı adeta yoktu.

Otostop yaparken beni arabasına alan bir insan, arabaya bindiğimde hangi nazik fakat resmi ifadelerle benimle konuşuyorsa, isterse yüzlerce kilometre kat etmiş olalım, ayrılırken de bakıyorum, yine aynı insan. En ufak bir yakınlık hissi, bir sempati, bir dostluk gösterisi mevcut değil. Aynı buz kalıpları.

Gençler hafta sonlarını tatillerini, son derece yalnızlık çekmelerine rağmen kız arkadaşlarıyla bile paylaşmaya yanaşmıyor, o garip hürriyet anlayışları feda etmiyorlardı. Ama yola dizilip otostop yapan doğulu

insanları sırf bir anlık yalnızlıklarını unutmak için arabalarına alıyor, onların nasıl olsa, 50 veya 100 kilometre sonra ayrılacaklarını, hürriyetlerini engellemeyeceğini düşünüyorlardı.

İşte bu yalnız insan, asosyal insan, sevgisiz, ailesiz insan, bu Alman insanı, ülkesine, sanayi potansiyelini devam ettirmek için, doğu ülkelerinden kabul ettiği milyonlarca insanın, özellikle Türklerin de kendi içinde eriyeceğini, Almanlaşacağını düşünüyor, bunun planlarını yapıyorlardı.

Kendisi o şekilde yaşarken, Türklerin bir türlü kendisi gibi olmadığını gördü ve ne zaman ki hiçbir zaman da olmayacağını idrak etti, işte o zaman tarihî düşmanlıklarla dolu sivri dişlerini çıkardı. İsterseniz bir de Almanya'daki Türk'ün nasıl yaşadığına bakalım:

Bir Türk işçisi de hafta içinde Almanlar gibi yoğun bir çalışma içindedir, yorulmuştur ve hafta sonunda o da dinlenecek, kendine eğlence arayacaktır. İşte Türk'ün eğlencesi: Hafta sonunda yanına en sevdiği beş altı arkadaşını daha almış veya birkaç araba ile komşu kasabaya veya komşu şehre diğer arkadaşlarını görmeye gidiyor. Orada ya Türkiye'den gelen muhterem bir zatın konferansı vardır, ya bir film gösterisi yapılmaktadır, ya özel bir sohbet toplantısı vardır veya bunların hiçbiri yoktur da Türkler birbirlerini ziyaret etmektedirler.

Bir yandan kendi din ve dillerini unutmamak için teşkilatlanmakta, camiler açmakta, kurslar tertip etmektedirler. Almanların devlet kuvvetiyle ve parasıyla kendi vatandaşları için yapamadığını, Türkler kendi lokmalarından keserek, para toplayarak yapmaktadırlar.

İşte Almanları ekonomik zorluklar, şunlar bunlar değil, Türklerin bu hali, kendi dinlerine sarılışı, kendi evlatlarına sahip çıkışı, bir arada yaşayışları, kendi küçük kasabalarını kuruşları zıvanadan çıkardı. Bu yüzden halkı ve hükümetiyle Türklerden kurtulmanın çarelerini aramaya başladı. Müslüman Türklerin kendi ülkelerini adeta istila edeceği korkusuna kapıldılar ve bu korku içinde bir haçlı ordusu cephesi açtılar. Hem de kendi ülkelerinde..

Almanya’da Yeni Cephe

1960’lı yıllardaki Almanlar ile, bugünküler artık eski insanlar değil. Ekonomik güçlerini bizim işçilerimizin ucuz ekmeği ile devam ettiren, dünyanın en zengin ülkelerinden biri haline gelen bir toplum, ahde vefasızlığın, kaypaklığın ve düşmanlığın, en çirkin örneklerini sergiliyor.

20. yüzyılın başlarında komşu Hıristiyan ülkelerden Almanya’ya gelen ve Almanya’nın sanayi devrimini gerçekleştirmesinde rol oynayan yüzbinlerce insan, bugün artık kendi milliyetlerini unutmuş olarak Alman toplumu içersinde kaybolmuş bulunuyorlar. İşte bu örnekten hareket ederek, diğer yabancı işçilerin de bir iki nesil sonra toplum içersinde eriyip gideceğini hesaplıyorlardı.

Almanya’ya gelen Türk işçileri kısa zamanda gerek firmaların kendi bünyelerinde oluşturdukları programlarla, gerekse bizzat devletin planlama teşkilatının geniş çapta uyguladığı bir planla, Alman toplumuna intibaka zorlanıyordu. Bunlara ilaveten misyoner teşkilatları ülkeye gelen her ailenin kapısını çalarak onları Hıristiyanlığa davet ediyor, gezici misyonerler, yolda karşılaştıkları her Türk’e okuyabileceği dilde Hıristiyanî broşürler ve kitaplar dağıtıyor, güler yüzle, yardım teklifleriyle onlara sevimli görünmeye çalışıyor, otogarların, otobüs terminallerinin etrafında bulunan bedava misyoner misafirhanelerine onları davet ederek ağırlıyor, karınlarını doyuruyor, hatta para yardımı yapıyorlardı.

Bir yandan devletin, bir yandan özel kuruluşların, öte yandan firmaların Türkler’i Almanlaştırmak uğruna sarfettikleri bunca gayretin sonucu ne oldu? Bira, fuhuş 13 veya en geç 14 yaşından sonra kadın hayatı yaşamaya başlayan öğrenci kızlar, kumar ve diğer mübtezellikler vasıtasıyla belki dininden kopup ateist bir hayata sürüklenenler, Marksist ideolojilere kapılıp gidenler olmuştur, ama acaba dinini bırakarak Hıristiyanlığı seçen bir tek Türk olmuş mudur? Bilmiyorum, tahmin de etmiyorum.

Oradaki Türkler arasında dejenerasyon ne seviyede olursa olsun bu, Almanların istediği seviyeye hiçbir zaman çıkmamış, üstelik, bozulup kaybolanlar da, zamanla Almanların sertleşmesi, işi zorbalığa dökmesi üzerine dönüş yapmış, kendi toplumuna karışmıştır. (Bu son sözlerimi de

ihtiyatla söylüyor, daha çok gönlümün isteği üzerinde konuşuyorum. Umarım tersi olmamıştır)

Avrupalı kadın, gerek ekonomik zorlukları, gerekse vücudu ile ilgili endişeleri, gerekse aile mefhumunun zayıflaması gibi sebeplerle, artık doğurmak istememektedir. Böylece özellikle Fransa'da nüfus artışı durmuştur. Yani ölüm oranları ile doğum oranları birbirini karşılar hale gelmiştir. Almanya'da da nüfus artışı gittikçe azalmaktadır. Yıllardan beri nüfusu hiç artmayan ve yaşlı nüfusu gittikçe çoğalan bir ülke için de yabancı işçi bir ümit kaynağı idi. Türkler milyonlarla gelerek Almanlaştıkları, bu toplumun içinde eriyip gittikleri takdirde, doğum nisbeti yüksek insanlar olarak ülkenin nüfusunun artmasına da vesile olacaklardı. Ama, gerçekten hızlı bir artış gösteren, doğum oranı itibariyle zengin bu insanlar gerçi gittikçe çoğalıyorlardı, ama Almanlar bu çoğalmanın kendi yararlarına olmadığını çok kısa zaman içinde gördüler ve çocuk konusunda derhal bir takım tedbirler getirmeye başladılar. Bir yandan Türk işçiler arasındaki çocuk doğumlarını duraklatıcı ekonomik baskılar yaparken, bir yandan da onların memleketlerinden çocuklarını getirmeleri konusunda sınırlamalar koydular.

Onların ortaya attıkları ekonomik izahlar, maddi mazeretler ne olursa olsun, bilmekteyiz ki, özellikle orada çalışan ve hadiselerin içinde olan Türkler bilmektedirler ki, sebeplerin hiç biri ekonomik değildir ve Almanlar, kısaca Batılılar zira diğer ülkeler de Almanların izlediği siyaseti izlemeye başlamışlardır. Hıristiyanlaşmayan, Almanlaşmayan Müslüman Türklerin çoğalarak ve birlik içinde yaşayarak onları fethetmelerinden korkmaktadır. Bu sebeple orada bize karşı yeni bir haçlı cephesi açmışlardır ve bu yüzden orada sonuna kadar direnmek gerekmektedir...

Tahmin ediyorum, Almanya'daki Türklerin maruz kaldığı muameleler, Almanya'nın içinde bulunduğu ekonomik şartlardan, zorluklardan ileri gelmiyor. Tersine işin içinde, hiç de insanî olmayan ve Almanya için ahlakî bakımdan ciddi suçlamaları gerektiren, diğer faktörler rol oynamaktadır.

Yabancı işçilere, ama özellikle Türklere karşı gösterilen sert tertipler ve tedbirler içerisine giren Almanya, kendini bazı ekonomik zorluklarını açıklayarak mazur göstermeye çalışıyor. Ama acaba gerçek bu mudur? Yoksa genel olarak Türklerden dolayı Alman halkının içine kök salan bir

takım endişeler, korkular ve tarihî derinlikleri olan düşmanlıklar mı söz konusudur?

Almanların dediği gibi, yabancı işçilere karşı alınan tavırların sebebi ekonomik zorluklar ise, bunları Türklerin sırtına yıkmak, Demokrasi havariliği yapan ülkelerden biri olan Almanya için nasıl izah edilmektedir?

Almanya bir hukuk devleti değil midir?

Kendisinin de üye olduğu, kodamanlarından biri olduğu Avrupa Parlamentosu, bazı dost ülkelerde olup bitenlere demokrasi havariliği adına ne yüzle müdahale etmekte, onları uyarmaya kalkışmakta, onları tehdit edebilmektedir.

Ekonomik bir birlik hüviyetinde olan Avrupa Ekonomik Topluluğu (şimdi AB), çeşitli mevzuat zorlukları çıkararak, yıllardan beri Türkiye'yi oyalamaktadır.

Türkiye'nin bu topluluğa katılıp katılmaması, bunu fayda ve zararları konusunda yapılabilecek tartışmaları bir tarafa bırakalım. Ama acaba Avrupa'nın bu konuda eskiden beri uyguladığı oyalama siyaseti, Avrupa'nın bu teşkilatı bile bir takım siyasî amaçları için kullandığını göstermiyor mu?... Bu teşkilatın böyle siyasî amaçlarla istismar edilmesinin acaba kökeninde neler yatmaktadır? Bunlar eskiden beri gazetelerimizde derinlemesine incelenmiş, yorumlar yapılmıştır. Bunlara ilave olarak söylenecek bir söz de şudur:

-Eğer Türkler Almanların istedikleri ve planları doğrultusunda, Alman halkı ile kaynaşıp, daha doğrusu Almanlaşıp bir çıbanbaşı olmasalardı, sanırız Avrupa Topluluğuna kesin üye olmamız konusu da askıya alınmayacaktı. Türkiye'ye diğer üyelere tanınan hakların tanınması demek, Almanya'da bulunan Türklerin bir bakıma oraya vaziyet etmesi, orayı istila etmesi anlamına gelecekti. Almanlar meseleyi bu şekilde değerlendirmişlerdir. Böyle değerlendirmekteler. Doğrusu bunu göze alamazlardı.

Yıllar önce Türklerin akın akın Almanya'ya gittikleri yıllarda, Alman gazete ve dergilerinde yer alan yazılar, Türklerin Almanlaşması ümitleriyle yazılıyor ve bunu çabuklaştırmak için kendi hükümetlerine yol gösteriyor, ışık tutuyorlardı.

Fakat aradan kısa zaman geçmeden Türklerin pek az bir bölümünün, Almanya'nın sunduğu tatlı, serbest hayata kapılarak, biracı Almanlarla özdeşleştikleri, ama büyük bir çoğunluğunun bilakis kendi benliklerine daha sıkı bir şekilde sarıldıkları görüldü.

Almanya'da tehlike zillerinin çalması böyle başladı.

Türklerin birbirleriyle daha yoğun bir şekilde kaynaşıp, dinlerini muhafaza için teşkilatlanmaları, çocuklarını İslâmî usullerle eğitmek konusunda büyük gayret ve teşebbüs içerisinde olmaları Almanları, varlıklarını tehlikede olduğu şekilde bir duyguya kaptırdı. Ancak bir demokrasi ülkesi olarak insanların dinî yaşayışlarına müdahale edememek, teşkilatlanmalarını engelleyememek sebebiyle gittikçe de zor bir duruma düşmeye başladılar. Aldıkları her tedbirin karşısına kendi yasaları çıkmaktadır. Eğer ders alabilseler, bu onlar için ne güzel bir takdiri ilahîdir...

Yurd Dışı Çilesi

“Anadolu’dan kopup geldim Tuna’ya” diye başlayan şiirler, istilacılara karşı sürdürülen mücadeleleri, Anadolu insanının bin-bir cephede verdiği harplerden birini dile getiriyordu.

Şimdi Anadolu’dan kopup, dün birer eyaletimiz olan illere ekmek parası uğruna süpürge sallamaya, hamallık etmeye, demir bükmeye, bisküvi ambalajlamaya giden insanlar çok değişik bir dramı yaşıyorlar.

Batıya, genellikle Almanya’ya gidenler gerek fanatik gruplar, gerekse artık bizzat devlet tarafından bir baş belası olarak görülmenin, istenmez olmanın psikolojik iç çatışmasını yaşıyorlar. Çarnaçar tahammül edilen gurbet sancısının üzerine, onu katmerleştirerek binen bu yeni durum karşısında, Türkler temelli dönüş için Alman devletinin kendilerine sağlayacağı en avantajlı imkânı bulabilmek için bekleşip duruyorlar. Her an işsiz kalmak, kovulmak, ağır horlamalardan başka bir pusuya düşüp öldürülmek korkuları içersinde, ezik, hırslı, çaresiz ve yalnızlar.

“Yeryüzüne yayılın ve rızkınızı arayın” emrine uyar gibi Avustralya’dan Kanada’ya kadar bütün topraklara yayılan, kimi gittikleri yerlerin hayat biçimleri içinde kaybolan, kimi bunların karşısında şok olup kendi içine kapanan ve bir “uyumsuzluk” tablosu çizen binlerce, onbinlerce, yüzbinlerce aile.

Bunların, o değişik ırklar içinde özelliklerini kaybetmediklerini iddia etmek çok güç. Dün hâkim zümre olarak dünyaya yayılan, fetihlerle giden, o bölge insanlarına gerçek manada insanlığı ve kardeşliği gösterirlerken, bugün ekmek endişeleri ile muhtaçlığı ve himayeyi peşinen kabul ederek gidenler, bir on yıl, yirmi veya otuz yıl içinde aslî özelliklerini tedricen kaybedecekler. Burada kaybedilenler ırkî özellikler değildir. Bir ırkın asırlarca da sürse başka ırklarla karışıp kaybolması diye bir şey mevzubahis değil. Bugün 1453’den beri nasıl İstanbul’da hâlâ kendini kaybetmemiş, Türkleşmemiş veya başka bir şey olmamış Rumlar varsa, dünyanın başka yerlerinde de, başka kültürler içinde uzun yıllardan beri yaşayan, hâlâ kendi benliklerini muhafaza eden Türkler vardır. Yani sözü edilen kayıplar dünya görüşündeki, hayat tarzındaki değişikliklerdir. Yoksa başka ırklarla karışıp

melezleşmek değil.. Esasen önemli olan da kendi kültür normlarını koruyup koruyamamaktır...

Özellikle Almanya'da, Türkiye aleyhine gösteriler yapan, elçilikleri basan onbinlerce üyeli derneklere sahip çıkanları herhalde yaşları 18 ile 20 arasında değişen bir takım bekâr genç gruplar olarak düşünmüyorsunuz. Bunların kadınlı erkekli, çoluk çocuk sahibi aileler olduğunu gözünüzün önüne getirin. Biliniz ki sayıları herkesi ürkütecek seviyededir. Bunların çocuklarına neleri aşıladıkları, onları hangi idealler için yetiştirdikleri düşünülürse, ilerisi için daha net tahminler yapılabilecektir.

Herhangi ideolojik bir eğilimi olmayan bir ailenin Türkiye izinleri sırasında çocuklarıyla sohbet ettim. Hepsi orada ana mektebine, en büyükleri ise Alman ilkokuluna gidiyordu. Evde inançlı annesi tarafından bazı dualar öğretilmişti kendisine. Bunları okumasını istedim. İsteksiz bir şekilde okudu. Türkiye ile, dinimizle ilgili sorular sordum, neyi telkin etmek istedimse aynı kapalılıkla karşılık verdi. İsteksizdi. Ancak okulundan söz etmeye başlayınca, kendisiyle Almanca konuşunca canlandı. Müzik dersinde neler yaptıklarını sordum. Öğrendiği şarkıları söylemesini istedim. Ortaya çıkıp, hareketli jestlerle ve istekle onlardan örnekler verdi. Horlandığı ve ezildiği Almanya'da, ilkin bu duygulardan Türk mektebine gitmeyerek kurtulmaya çalışmıştı, şimdi de bütün derslerde Alman çocuklarından ileriye geçmeye çalışarak kendini onlara kabul ettirmek savaşı içinde bir küçük kurban. Acaba bunlardan kaç tane var? Ve acaba dün Tuna kıyılarına ellerinde kılıçlarla gidenler, torunlarının bu halini görselerdi ne kadar utanır ve ye'se düşerlerdi?

Dördüncü Bölüm

Kanayan Yaralarımız

Hesap Sormak

Kim kimden hesap sorar? Mazlum zalimden, haklı haksızdan, sömürülen sömürenden, gelen gidenden mi? Yoksa hesap sormak, sadece güçlü duruma geçmiş olanın, güçsüzü, neyin adına olursa olsun, hesaba çekmesi mi demek?

Kara günlerle dolu tarihe bakın! Kimler kimlerden niçin ne hesaplar sormuş? Nice mazlumlar ellerine bir tek defa geçen fırsatta can yakmaya edep ederken, zalimleri affederken, ya da onları zulümleriyle Allah'a havale ederken zalimler durup durup masum insanları kendi hain itikadları adına yargılamışlar. Asabildikleri kadar asmışlar, köyleri koca koca aşiretleri göçe zorlamışlar, çoluk çocuk göç eden insanları, yurtlarından iyice uzaklaştıklarına emin olunca, pusular kurup topluca katletmişler. Nice insanı yurtlarından koparıp şurda burada yıllarca mecburi ikâmette tutmuşlar.

Bakıyorsunuz, zulmedilenlerin tek ortak özelliği var: Müslüman oluşları ve zulmedenlere bakıyorsunuz, onların da bir tek özelliği var: Kafir oluşları veya (nedense) küfre hizmet edişleri.

1914'den sonra eli kolu bağlanan Halifenin, işgalcilerin gözlerinden kaçırmayı başararak organize ettiği Müslüman şahlanışından pek az zaman sonra, bakıyorsunuz ortalığı çirkin bir takım tipler doldurmuş. Bakıyorsunuz bir yandan harıl harıl yüklerini tutarken, öte yandan, müstevlileri söküp atmak için etiyle tırnağıyla mücadele vermiş yorgun halkın üzerine akbabalar gibi tünemişler, onun askeri, onun parası, onun memuru ile yine ona zulme başlamışlar, sırtından elbisesini, başından sarığını, dilinden Kur'an'ını, mahallesinden camisini, elinden çocuğunu alıyorlar. İnsanları çılgın bir harcayışla harcıyor, dışarıdan değil, içerden saldırıya uğradıkları için şok geçiren koca milleti, çok iyi planlanmış zincirleme şoklarla, seri idamlarla vahşetlerle öyle korkutuyorlar ki, bugün aradan kırkbeş-elli yıl geçtiği halde, o günlere şahit olmuş insanlara, İslâmî Mücadeleyle ilgili sözler söylediğiniz zaman, onların "evladım olur olmaz

yerde böyle konuşmayın, vallahi sizleri de asarlar” dediklerini görüyorsunuz.

Evet böyle böyle böyle yapmışlardır.

Fakat siz Müslümanı hesap sormaz mı sanırsınız!

Müslüman, içerdeki kafirden yediği ilk darbeyle birlikte hesap sormaya da başlamıştır. Ama nihai darbe, tam İslâmî hesap soruş, hiçbir zaman, Müslüman çelikleşmeden has’laşmadan ve o hesap soruşa layık olmadan gerçekleşmemiştir. Müslüman şimdi bu ince oluşların çilesinden geçiyor.

Yarım asırdır devam eden ve son on yılda büyük bir hız kazanan Tanrısızlaştırma gayretlerinin, anlamsız ve başıboş bir köpek gibi ortalarda kalıvereceği, İslâmî otorite yokluğundan sersefil olmuş milyonlarca insanın kalbinde İslâm’ın birdenbire tutuşacağı, durmadan kabartılan abartılan Marksist balonun bir tek darbeyle sonuna kadar söneceği, her türlü materyalist gayretin ve çürümenin Allah’ın koyduğu kanunlarla sorguya çekileceği, sahiplerinin aynı kanunlarla uyuz köpekler gibi kamçılanacağı ve gide gide bütün Müslüman ülkelerde, baştan sona burcu burcu İslâm’ın kokacağı o müthiş güzel günün hasretiyle içimiz kavrulmuş, sabretmekteyiz. Sabırsa, Müslüman olmanın sorumluluklarını bilerek, gece gündüz çalışmak, uykuları kaçmak demektir.

Çağdaş Kıskaç

Baskı altında gelişen kişilikler dediğimiz zaman bilmiyorum akla ilkin baskıcı, buyurucu idare sistemleri mi geliyor? Galiba. Fakat bununla doğrudan doğruya uygarlığı anlayalım biz.

Buyurucu yönetim, baskıcı uygarlığın bir türevi olarak kabul edilebilir. Bu açıdan bakınca da bir bakıma her tür rejim buyurucu olmak zorunda. Ancak toplumu denetlemek için gösterilen disiplinle, baskıyı birbirinden ayırmak gerek.

Biz gerçek manada baskıcı yönetimlerin, kendi sınırlarını da aşarak başka ulusların egemenliği ile oynama noktasına getirmek istiyoruz sözü. Burada baskı kelimesiyle anlatılmak istenen durum, ulusal bir karakterde olmaktan çıkıp, uluslararası bir yapı arz etmektedir.

Büyük gelişme gösteren ve coğrafî sınır mefhumunu yıkan kitle iletişim araçları, başlı-başına bir kişilik gibi, bir irade gibi gelişen teknoloji ve büyük ekonomilerin yaşatılması zorunluluğu, büyük devletleri ister istemez diğer milletler üzerinde baskı metodları uygulamaya zorlamaktadır.

Ağır sanayilerin yaşatılması için, bile bile çıkarılan harpler, ekonomik çıkarların bozulmaması uğruna küçükler için ekonomi modeli veya siyasî model beğenip kabullendirmeleri.. gibi hususlar “çağdaş rejimleri”, çağdaş uygarlığı karakterize eden vasıflar.

İnsan yığınlarının bu kadar kolaylıkla yönlendirilemeyeceği söylenebilir. Ondaki hayatiyetin baskılara karşı koyacağı söylenebilir. Doğru, ancak, büyük ekonomiler bu tür başkaldırılara nasıl müdahale edeceğini, sosyolojik ve psikolojik araştırmalar yaptırdığı uzmanları vasıtasıyla bilmekte ve önceden planlar yapabilmektedir.

Burada buna ipucu teşkil edecek bir iki küçük hususu sıralamak istiyorum:

Kıskaca alınan ulus homojen yapıda değilse, onu şiddetli muhalefet gruplarıyla parçalamak ve her an kullanılabilecek bir iç savaş ortamını elde

hazır tutmak.. Böylece ekonomik gelişme durdurulmuş olacak ve onun büyüklere muhtaçlığı artırılacaktır.

Baskıyla yok ediş veya muhalefeti artırmaktan fazla bir şey beklenmiyorsa, ilerde geri alınmak üzere şimdilik bazı ufak tavizler verilecektir. Yani sübap açılıp kapatılarak tansiyon düşürülecektir. Karşı taraf bir parça rahatlatılacaktır. (Tıpkı Rusya ve Çin'deki esir Müslümanlar üzerinde denendiği gibi. Kim bilir nasıl bir gelişmeyle karşılaştılar ki Kızıl Çin yıllar sonra Türkistan'dan küçük bir kafilenin Hac'ca gitmesine izin verdi.)

Büyüklerin, Rusya da dâhil Batı diye nitelediğimiz bu sistem babalarının bu gücü nasıl elde ettiklerini merak ediyoruz. Politik gücü, askerî gücü, ekonomik gücü anlıyor ve daha müşahhas olarak görebiliyoruz. Ama acaba bunların etkinliği sadece maddî bir güç farklılığından mı ileri geliyor? Batının elinde başka neler var? Bunları tamamlayan başka bir kuvvet de işin içinde rol oynuyor olmalı.. Hem de en sihirlisi. O da "bilimsel araştırma" dediğimiz müthiş kaynak:

Kendilerine göre fakir toplumları enine boyuna uzmanlarına inceletiyorlar. Böylece herhangi bir toplumun sosyo-psikolojik haritasını çıkarmak zor olmuyor.

Geri kalmış devletlere bilimsel çalışmalar yapmaları için, özellikle İstatistik enstitülerine maddî imkânlar "hediye" ediliyor. Çünkü elde edilecek verileri, onlardan çok kendileri o haritalarda kullanacaklar.

Batının, geri kalmış ulusların aleyhine kullanmak üzere faydalandıkları diğer bir kaynak ise, batıya gitmiş doktora, master öğrencileri. Batılı profesörler tarafından, bunların, elde mevcut bir plana göre çalıştırıldıkları, kendilerine verilen doktora çalışmalarının bir bütünün parçaları olarak dağıtıldığını tahmin etmek zor değil.

Bunların birleştirilmesi, analiz edilmesi ve yorumlanmasının ne kadar büyük ve enteresan sonuçlar verdiğini ve sonuçta, büyüklerin elinin, sürekli olarak az gelişmişlerin (pazarların) nabzında bir dünyayla karşı karşıya bulunduğumuzu anlayabilmekteyiz…

Gerçek Çehreleri

1974 Kıbrıs olayları sırasında yedek subaydım. Türkiye’ye uygulanan ambargonun, özellikle silah ve yedek parça ambargosunun soğuk terlerini ben de döktüm. Olaylardan kısa bir zaman sonra birliğimle birlikte Kıbrıs’a intikal ettik. Meşru bir şekilde haklarımızı korumak üzere orada bulunmamıza ve er meydanında davayı kazanmamıza rağmen, dostumuz Amerika, Hıristiyanlık gayretiyle ve belki daha çok bütün Amerikan halkının putperest Grek medeniyetine duyduğu budalaca hayranlığın etkisiyle, arkadan eteğimize sarılmış çekmekteydi. Yani çeşitli anlaşmalarla bize vermek veya satmak zorunda bulunduğu malları vermekten imtina etmekteydi. Bununla da yetinmemekte ve diğer dostlarımızı da çeşitli yaptırımlara zorlamaktaydı.

Bu çok yönlü ambargonun sivil sektörlerde nasıl girdaplara sebep olduğunu şu anda ayrıntılı olarak bilmiyorum. Askerî planda ise ancak gazetelere yansıyan mikdarda bilgimiz olabildi. Bir de bizzat o yıllarda asker ocağında olmanın verdiği bir yakınlıkla bazı ufak tefek ama işin büyük cüssesine işaret etmesi bakımından önemli yaşantılarımız oldu:

Basit bir misal: Şiddetli kışların hüküm sürdüğü bölgelerde, sürekli kar üzerinde eğitimin devam edebilmesi için, potinlerin su çekmesini önlemek üzere, onlara, NATO ülkeleri malzeme imali ve dağıtımı çerçevesi içinde olacak, dışarıdan küçük kutular içinde gelen bir tür yağ (muhtemelen domuz yağı) sürülmektedir. O kış, gelmeyen bu yağlar sebebiyle potinler hep su çekti. Verdiğimiz misal devede kulak bile değil. Kulakta bir tüy belki.

Yine devede kulak mesabesinde bir başka örnek: Araziye çıkıldığında karavana kaynatmaya yarayan sahra ocakları, kısa zaman sonra, sık sık değiştirilmesi gereken küçücük bir parçası (meme) gelmediği için âtıl kaldı.

Bu iki küçücük örnekten hareket ederek, onbinlerce kalemi bulan yedek parça, silah, araç, gereç, mermi ihtiyacını düşünerek işin cüssesini idrak etmeye çalışırsanız vahameti anlarsınız.

Nitekim daha o zaman bu vahamet idrak edildi.

Bu idrakin çeşitli kademelerde, çeşitli mahfillerde ne şekilde yorumlanıp değerlendirildiğini de kestirmek durumunda değiliz. Ancak şu kesin olarak söylenebilir: O hadiseler üzerine Türkiye (ciddi şekilde, topyekûn olarak) ürkmüştür. Ambargonun devam ettiği dönemde, özellikle Kıbrıs olaylarının henüz bütün nezaketiyle gündemde bulunduğu zamanlarda, MKE'deki bir takım inançlı yöneticilerin, acil ihtiyaç duyulan bazı mermileri imal edebilmek üzere nasıl seferber olduklarını ve geceli gündüzlü çalışmalarla bu konudaki bağımlılıktan kurtulmanın yollarını aradıklarını hatırlıyorum.

O olaylar sırasındaki ambargo ile şapka kel görünmüştü.

Büyük, önemli bir ürküntüydü o. Bu ürküntü, bu ahde vefasızlık, bu arkadan saldırış, Hıristiyan olduğu için Yunanistan'ın yanında, Müslüman olduğumuz için bizim karşımızda yer alış, elbette Amerika'nın siciline işlenmiştir.

Ve yalnız onun değil, onunla birlikte hemen hemen aynı sicil nosuna sahip Avrupalı dostlarımızın da siciline işlenmiştir.

Yıllarca Avrupa Türkiye'nin kendi birliğine üyeliğini askıya almıştır. Türk tekstil ürünlerinin ithaline öyle maddeler, engeller getirmiştir ki, oraya bu ürünleri ihraç etmek imkânsızlaşmıştır. Avrupa yabancı işçi sorununu çözmeden, yani açıkçası birkaç milyon Türk işçisini hudud dışı etmeden bu konuda hiçbir olumlu adım da atmayacaktır. Fakat daha önemlisi, Türkiye'nin Ortadoğu pazarına yönelmesi ve bu konuda başarılı olması Batı'yı çıldırtmaktadır. Almanya'da düzenlenen bir toplantıda Avrupalı önde gelen uzmanlar, Türkiye'nin Ortadoğu İslâm ülkelerine yönelmesinin, Cumhuriyet ilkelerine ters düşüp düşmediğini soracak kadar ileri gitmiş, resmen, alenen küstahlık yapmışlar ve sırıtan dişlerini göstermişlerdir.

İki Tarafı da Keskin Kılıç

Çocukluğumdan, hayâl meyal, bir filmden bir sahne hatırlıyorum: Zalim adam ve adamları bir ülkede halkın kutsal bildiği bir hazinenin peşine düştü. Zalim adam hazinenin yerini buluncaya kadar birçoklarına kan ağlattı. Vaatlerle kandırabildiklerini kandırdı. Hazineye yaklaştıkça yaklaştı. Fakat elbette bir de kahraman vardı. Mücadeleleri hazinenin bulunduğu yere kadar sürdü gitti. Nihayet kahramanımız zalim adam hazinenin bulunduğu duvarın önünde son bir kavgaya tutuştular. Nihayet zalimin elinde uzun bir kılıç, bizimkinin ise uzun bir sopa. Zalim adam beş on hamlede bu sopayı pırasa doğrar gibi doğradı ve ayağının dibine yıktığı kahramanımıza son öldürücü darbeyi indirmek üzere kılıcını olanca hızıyla kaldırdı. İşte ne olduysa o onda oldu ve arka tarafı da keskin kılıç, tam arkadaki duvarda gömülü duran hazinenin ortaya çıkmasını sağlayan mekanizmanın metal bağını keserek harekete geçirdi. Duvardan bir anda altın fışkırdı. Kahramanımız kendini geriye atarken, bütün hırsıyla altına yönelen ve oradan ayrılmak istemeyen zalim adam altınların altında kalarak can verdi.

Filmin adı neydi acaba? “Öldüren Altın” mı, “Vadiler Aslanı” mı, kim bilir, ama herhalde “Tahir ile Zühre” değildi. Bana bazı ülkelerle bazı ülkeler arasındaki ilişkiler nedense hep bu filmi hatırlatıyor. Ancak senaryoyu bir parça değiştirmek gerekiyor. Belki de değiştirmeye hiç gerek yok. Tıpatıp aynı senaryo. Zalimlerden biri, bir başkasının kutsal hazinesini gasbediyor, yüklenip götürüyor, kanla, hile ve hurdayla, ahde vefasızlıklarla, zorla, şantajla edindiği bu hazineyi başının üzerine asıyor, elinde de uzun bir kılıç, hakkını aramaya, iradesini kullanmaya, itiraz etmeye kalkan olursa, ona gereken dersi veriyor.

Denmiştir ki küfrün sürüp gitmesi mümkündür de zulmün istikbâli yoktur. O muhakkak sükût eder, zalimler cezalarını bulur.

Tarih bunun sayısız derecesiz örnekleriyle tıka basa dolu. Kölelerini, hak dini seçenleri aslanlara yem olarak atıp, arenaları dolduran vahşileşmiş halkıyla birlikte insanların aslan pençelerinde parçalanışını seyreden

Neronlar bile, ellerinde görünüşte hiçbir imkân olmayan mazlumların önünde baş eğmiş, hak ettikleri cezaları görmüşler.

Bugünün Neronları ise “süper güç” dediğimiz devletlerden başkası değil. Bunların ekonomik ve siyasî yatırımlarla, tâbi ülkelere nasıl kan kusturduklarını anlatmaktan dilde tüy bitiyor da faydası olmuyor. Ağzını açanın başına iniyor kılıç. Tabii bu kılıcı çok değişik biçimlerde anlayacaksınız:

Ortadoğu Müslüman Arap ülkelerinin ortasına İsrail diye bir “Ali kıran baş kesen” oturtuluyor. Yahudi’ye uçsuz bucaksız Amerikan topraklarında veya dünyanın herhangi boş bir yerinde yurt verilmiyor da, Filistinliler milyonlarla sürülerek ve katledilerek bir toprak parçası tahsis ediliyor ve bunlar fanatik dinlerinin emrinde vaadedilmiş topraklar diye bir toprak parçasına yayılı hayâlî devletlerini gerçekleştirmek üzere adım adım geliyorlar. Bunun minik aşamalarından biri olan Lübnan işgali sırasında bizzat Amerikan 6. Filosu İsrail askerlerini Lübnan topraklarına taşıyor ve Birleşmiş Milletler de İsrail aleyhine çıkan her kararı hiç tereddüt etmeden veto ediyor. Kılıç kalkıp iniyor, zulüm devam ediyor.

Bütün Hıristiyan âlemi siyaseten ayağa kalktığı halde Rusya’nın Polonya operasyonlarını ve Polonya’daki kukla hükümeti düşünün. Birleşmiş Milletlerde şurda burda, arada bir, kırık dökük bir sesle yükselen itirazlara rağmen Afganistan’da olup bitenleri düşünün.

Ve hiç kimsenin itiraz etmeyi düşünmediği, hiç ses gelmeyen ama işkence görenlerin iniltilerini duymadan edemediğimiz Türkistanlıları düşünün. Zalimler kan emerek servet ve güç yığıyor. Ellerinde ise, iki tarafı keskin kılıçlar...

Belayı Büyük Göstermek

Kitleleri zorbalıkla, korku ve dehşet hisleriyle elde etmek isteyenlerin, bilinçli şekilde başvurdukları yollardan birinin de propaganda olduğu ortada.

Terör, propaganda için, az kuvvetinin çok görünmesi için eylem yapıyordu.

Derler ki bir zamanlar bütün hayatını vakfedercesine Yahudi aleyhine, Siyonizm aleyhine kitaplar yazan biri Yahudi'nin adamıydı.

Öyle bir hale getiriyordu ki Yahudi'yi, senin kafanda şöyle bir imaj doğuyordu:

Yahudi'yle asla baş edilmez.

Geçen yıllarda Amerikan istihbarat örgütü CIA ile ilgili seri filmler gösterilmişti. Adamlar istedikleri ülkede karışıklık çıkarıyor, işine gelmeyeni öldürüyor, yeni önderler icad ediyor, hatta ihtilaller düzenliyor, gizli ordular besliyorlardı.

Bunlar sözüm ona gizli işler, ama tutuyor Amerika bunu dokümanter olarak film yapıyor, hem kendi seyrediyor, hem de serbestçe dış ülkelerde gösterilmesine ses çıkarmıyor. Belki bunu teşvik ediyor. Sen bunları izleyip Amerika için:

Ne fena insanlar, diye düşünmüşsün, bu o kadar önemli değil. Asıl:

-Bu adamlar her şeyi yapar, korkunç güçleri var, bunlara karşı gelinemez, en iyisi kuzu kuzu ne derlerse onu yapmak, diyorsun ya, böyle düşünüyorsun ya, işte bu önemli. Maksat da bu olmalı.

Yine bir CIA raporu açıklanmış. Bu rapora göre şöyle deniyor:

-Biz bütün dünyada 200 küsur muhabir ve 200 tane de yorumcu istihdam ediyoruz. Bunlar Amerikan menfaatleri doğrultusunda haber verir, icabında haber senaryoları yazar, yorumcularımız ise köşe başlarına oturmuşlardır ve

dünya olaylarını Amerikan menfaatleri doğrultusunda yorumlayıp, kamu oylarını yönlendirirler.

Bir istihbarat örgütünün bu kadar kadrolaşmış, elini bu kadar uzun tutmuş olmasını kavramakta bile insan zorluk çekiyor. Ama küçük bir tereddütten sonra inanıyorsun. Parayla satın alınmayacak ne kalmış şu dünyada. Biliyorsun ki Amerika Birleşik Devletleri'nin sırf yıllık tarım ürünlerinden geliri 40 milyar dolar. Türkiye bütçesinin birkaç katı. Senin yıllık tarım ürünlerinin değeri kadar parayı bir tek Apollo projesine, bir prestij şovuna harcayanlar, elbette dünyayı kendi istekleri doğrultusunda yönlendirmek için 2500 kalemi değil, 10 bin kalemi bile satın alabilirler.

Bütün bunların yapılması, sonra da arsızca bütün dünyaya açıklanması, çağımız modası olan terörün varyasyonlarından biri.

Filistin göçmen kamplarında insanları boğazlayan ve bunu televizyonlar aracılığıyla dünyaya yayan, binlerce Filistinli öğrenciyi zehirleyip yine feci görüntüleriyle bunları televizyon kanalıyla dünyaya gösteren İsrail ile, 2500 civarında muhabir ve yorumcuyu istihdam ettiğini, ülkelerin iç işlerine karışıp orada dilediği icraatı yaptırabildiğini dünyaya duyurmaktan çekinmeyen CIA aynı çağdaş metodu uyguluyorlar.

Bu güçler karşısında artık herhangi bir direnme psikolojisi taşıman imkânsız hale geliyor.

Uydular aracılığıyla büsbütün yaygınlaşan, etkinliği artan iletişim araçlarıyla, kiralık binlerce muhabir ve yorumcuyla, her zihinde bir yara her ruhta bir zaafiyet meydana getiren bu güçlerin karşısında tutunmak imkânsız, onlar, maksatlarına ulaşmışlar demektir.

Bir Taşla Kaç Kuş Bu?

Zehirlenen Filistinliler n’oldu?

Kim ne yaptı? Geçti gitti işte.

Acaba öyle mi?

Yani İsrail fırsat bu fırsat, karambol bu karambol dedi ve birkaç bin Müslüman’ı zehirleyip attı mı bir köşeye, amaç bundan ibaret miydi?

Bizce İsrail bu insanları zehirlemekle kalmadı, hayır, bir de televizyon yayınlarıyla, apar topar ve ecel telaşları içersinde hastanelere kaldırılan zehirlenmiş Müslüman’ları, bile bile, isteyerek ve bilhassa bütün dünyaya gösterdi.

İsteseydi bu yayınlara engel olur, çıt çıkmasını engellerdi.

Onca insanı zehirledi ve televizyon vasıtasıyla dünyaya yaydı. Bundan ise iki fayda umdu ve gerçekleştirdi de:

1- Müslümanları şu veya bu şekilde, istediği yerde, istediği zaman ve isterse zehirleyerek de ortadan kaldırabileceğini, onların hayatlarının elinde olduğunu, kafası kızarsa zehir oranını artırıp yüzbinlercesini birkaç saat içinde kıvrandıra kıvrandıra ortadan kaldırabileceğini dünyaya ispat etti, gücünü, kudretini, cüretinin derecesini gösterdi.

Tıpkı Sabra ve Şatilla kamplarında yaptığı katliamları da aynı kanallarla dünyaya yayarak gösterdiği gibi.

2- Binlerce Müslümanı zehirleyip hastanelere taşıttırarak, bütün dünya devletlerine yayılmış bulunan kendi ırkdaşlarına, televizyon yayınları vasıtasıyla şunu demek istedi ve dedi:

“Bakın, intikamınızı nasıl alıyoruz. Ve bakın yolladığınız (kanlı) paralara nasıl layık işler yapıyor, onları arzu ettiğiniz tek amaç olan Müslümanların yok edilmesi doğrultusunda başarıyla kullanıyoruz. Görün ve gönenin. Irkımızın üstünlüğüne inancınız perçinlensin. Çocuklarımıza bu cinayetlerimizin filmlerini göstererek onları da Müslüman kanı akıtmak

konusunda hevesli kılın. İntikam hislerini kamçılayın. Başka ulusların her türlü eğitim ve kültür teşkilatlarına girerek onlara hümanist olmalarını öğretin ama kendi evlatlarımıza ancak kendi aramızda hümanist, ama başkalarına karşı acımasız olmayı talim ettirin. Öldürüyor, zehirliyor ve üstlerine çıkıp zafer nâraları atıyoruz. Bizimle caka satın. Biz üstün ırkız. Diğer bütün ırkların, bütün insanların kanı bize helaldir. Onların tümünü ayaklarımıza kapanıncaya kadar, kapımızda köle yapıncaya kadar öldürmeye ve yok etmeye ve köleleştirmeye devam edelim. Gücümüzü görsün ve önümüzde eğilsinler. Dünyaya hâkim olduğumuzu bilsinler."

Filistinli Müslümanların, binlerce öğrencinin birkaç gün içinde zehirlenmesinin asıl sebepleri bunlardı. Amaç buydu ve gerçekleşti. Bundan sonrası ise gazete haberlerine göre şunlar:

-Arap Birliği genel sekreteri İsrail'in zehirli gaz kullandığını iddia etti. İsrail:

-Biz hiç böyle bir şey yapar mıyız, yapmadık, dedi. Filistinliler toptan psikolojik bir sayrı içindeler, kendilerinin zehirlendiklerini sanıyorlar.

-FKÖ, İsrail'in Filistinlileri toptan zehirlemek istediğini iddia etti. İsrail, "Öyle şey olur mu canım" dedi. "Filistinliler İsrail'in güvencesi altındalar. Yaser Arafat sayıklıyor, zavallı."

Falan filan teşkilat zehirlenme olayını araştırmak istedi.

İsrail karşı çıktı: "Ayıp bize inanmıyor musunuz?" dedi. Vesaire vesaire vesaire vesaire vesaire vesaire vesaire vesaire vesaire vesaire.

Vesaire vesaire vesaire vesaire vesaire vesaire vesaire vesaire vesaire vesaire.

Bir Afganistan Güzellemesi

Zaman, bir kum saatinden gibi akıyor göç develeriyle.

Henüz sıcak yataklarını, kovalamaca oynadıkları kırları, kendilerine ait birkaç sevimli eşyayı ve arkadaşlarını niçin terkettiklerini bilemeyecek kadar küçük çocuklar bile, develerin yorulmaz adımlarıyla çalkalandıkça besleniyorlar o hüznün ve öcün yemişleriyle. Birazdan çelik çomak, küsküç, kovalamaca ve saklambaç gibi oyunların içine, tahta tüfekler ve sopalarla geliştirilen “Buhâra’yı kurtarma” oyunları eklenecek. Fakat hiç biri, Buhâra’yı İslâm güçlerine teslim etmemeye çalışan kâfir askeri rolü yapmayı istemeyecek. Taş yığınlarıyla engellenmiş bir tepeciği (Buhâra’yı) bir nâraya dönüşen incecik sesleriyle ve bir tek hamlede kurtaracaklar. Yaşları beş, bilemedin on. Daha büyükler zaten cephede.

Meral Maruf’un[2] Hicret Günleri’nde dile getirdiklerine ekleyecek birkaç cümlemiz var!

Bir ilk kurşun

Bir çıra gibi yanan ülke

Ekinler ağıllar alev alev

Sakallarından tutuşturulup yakıldı

Dedeler her köyde

Ak saçlı

İpince yürekli

Nenelerin ve çocukların gözleri önünde

(Ve dolar sığmıyor evlere

çarşafların içi makyaj ve leke)

birkaç kurşun daha

birkaç kırbaç daha

ufak bir meclis ve derken

gür sesli gür bir meclis

kavi bir halka

kalbler bir mesaj kavşağı

kan barajı

Kum saati bir kere daha boşaldı. Sabır ve şehidlik iki sadık dost gibi ağırlanıyor körpe yüreklerde, dev gibi dağları dolanan yiğitlerde.

Akşamlar nasıl ağır.

Sabahlar nasıl zinde.

Bugün bir kere daha tanklar bir kâğıt gibi yırtılacak, kamyonlar ganimet alınacak.

Eski Afgan Diktatörü Zahir Şah

Afganistan’ın işgalinin 3. yılı dolayısiyle 27. 12. 1981 tarihinden itibaren Yeni Devir’de 20 gün boyunca tefrika edilen “Cihad-Afganistan ve Şehâdet Üzerine” başlıklı röportajlar dizimizde yer alan resimlerden birini tasvir etmekle başlayalım:

Etrafında beyaz smokinli papyon kravatlı garsonların el-pençe durdukları bir ziyafet sofrasında Kruşçef’le Zahir Şah, önlerinde veya ellerinde votka kadehleriyle dostane gülümsemelerle objektife bakmaktalar. Henüz imzalanan Sovyetler Birliği-Afganistan “kültür ve dostluk” anlaşmasını kutluyorlar.

Diyelim ve Mavera Dergisinin Afganistan özel sayısında yer alan “Afganistan Tarihine Genel Bir Bakış” başlıklı yazıdan bazı paragrafları aynen alalım. Bakın iki emperyalizmin kuzu sarması hali nasıl ortaya çıkıyor ve Batı votka hayranı bir başkanı neden böylesine içten destekliyor:

-“Pakistan’la arasında bir anlaşmazlık çıkan Afganistan 1940’lı yıllarda ilkin Hindistan’la dostluk anlaşması imzalayarak kuvvetlenmek istedi. Daha sonra Amerika’dan ordusunun modernleşmesine yardımcı olmasını istedi. Ancak bu istek reddedildi.”

-“1953’de ABD dış bakanı Dallıs, Sovyet yayılmacılığını önlemek için Pakistan ve İran’a büyük çapta yardım yapmaya başladı. Ama her nedense Afganistan’ı hep unuttu. İran ve Pakistan’la problemleri olan Afganistan, o ülkelere yapılan Amerikan askerî yardımı sebebiyle büyük bir huzursuzluğa girdi.”

-“Yine aynı yıl Sovyetler Birliği’nde Stalin öldü. Yerine Nikita Kruşçef geçti. Kruşçef’le birlikte Sovyetlerin baskı ve tehdit yoluyla yayılma politikası yerini sızma ve nüfuz altına alma politikasına bıraktı. Bu politika kendisine Afganistan’da müsait bir zemin buldu. Afganistan müteaddit defalar Amerika’dan ekonomik ve askerî yardım istedi. Bunların hepsi de reddedildi. Ama İran ve Pakistan’a yapılan yardımlar giderek artırıldı. Bunların neticesinde Afganlı yöneticiler ABD’den ümidi tamamen kestiler. Amerika adeta zorla Afganistan’ı Sovyetler’in nüfuz alanına itiyordu.

-“O ortamda Afgan Hükümeti ile derhal temasa geçen Sovyetler’in Kabil Büyükelçisi, hükümetinin Afganistan’a yardıma hazır olduğunu bildirdi. Peşpeşe kredi anlaşmaları imzalandı. Kabil’i ziyarete gelen Kruşçef ve Zahir Şah ve Başbakan Davut Han’la üç-dört kere uzun uzun görüştü. Kruşçef Afganlıların gönlünü iyice almak için Zahir Şah’a özel bir İlyuşin uçak, Kabil halkına da 50 yolcu otobüsü hediye ettiğini ilan etti. Bunu 1957’de Zahir Şah’ın Sovyetler Birliği’ni ziyareti takip etti. Böylece Afganistan’ın Sovyetler Birliği ile ekonomik ilişkileri gittikçe yoğunlaşmış, Sovyet teknisyenlerinin Afganistan’a gelmesine müsaade edilmiştir. Ekonomik yakınlaşma giderek yanında politik, kültürel ve askerî münasebetleri ve yakınlaşmaları getirmiştir.”

-“1959 yılında Sovyetler petrol araması, yol, havaalanı ve santral inşaatı için 150 milyon dolar harcadı. Ancak yapılan yol ve havaalanının Afganistan standartlarının ve ihtiyacın üstünde olması dikkati çekti.” (İşgalin çok önceden planlandığını gösteriyor)

-“Afgan ordusuna da el atan Sovyetler, bütün ihtiyaçları karşılayarak Afganistan’ı askerî bakımdan kendilerine bağımlı hale getirdiler.”

-“1960’da Kabil’i bir kere daha ziyaret eden Kruşçef, Zahir Şah’la Afgan-Sovyet kültür anlaşmasını imzaladı.”

-“Bu anlaşmaya kadar Sovyetler çetin bir ceviz olarak bildikleri Afgan halkına karşı açık gizli herhangi bir Marksist propaganda yapmamışlardı. Bu tarihten sonra karşılıklı olarak üniversite hocaları, talebeler mübadele suretiyle iki ülke arasında gelip gitmeye başladı. Afganistan’daki sinemalarda Sovyet filmleri gösterilmeye, konferanslar verilmeye ve Sovyet etkisindeki yerli yazarlar ve şairler yeni ürünler vermeye başladı. Bu yazarların arasında dikkati çekenlerden biri de Nur M. Taraki idi.”

Zahir Şah devrilip memleketten kaçtıktan sonra, onun attığı temel üzerinde ilerleyen yeni liderler Sovyetlerle çok daha yakın ilişkiler içersine girdiler.

Sovyetlerin adım adım Afganistan’a yerleşmelerine zemin hazırlayan kişi Zahir Şah’dır.

İlim Tahsili

Müslümanlar için, olağanüstü durumlar söz konusu olsa bile, ilim tahsili aralıksızdır.

Afganistan'daki harp şartlarını yakından görenlerin tesbit ettikleri hususlardan biri de, Müslümanların ilim tahsilini devam ettirdikleri olmuştur.

Yöneticilerin hemen hepsi ilim sahibi kişilerdir. Mücadele teşkilatlarının liderleri, özellikle sabah namazını imam olarak kıldırmakta ve namazdan sonra cemaate, şartların gereği, genellikle cihad ayet ve hadislerini okuyarak açıklamaktadırlar. Bu uygulamayı sadece mücahitlere moral vermek şeklinde yorumlamak mümkün değildir. Bu bir ders saatidir. Günün şartları da göz önünde tutularak insanlara âyet ve hadisleri nasıl anlamaları gerektiği anlatılmaktadır. Böylece onlar her gün bilgilerini çoğaltmaktadırlar.

Müslümanların hâkim oldukları bölgelerde açılan okullarla ilgili resimler gördük. Bunlardan biri, ilim öğrenmenin aralıksız oluşunu göz yaşartıcı bir tablo halinde ortaya koyuyordu. Okul binaları olmadığı için, çok iri bir çınar ağacının dallarının gölgesi altında faaliyetini sürdüren, birçok sınıflı bir "okuldu" bu. Yaşları altı ilâ on dört arasında değişen çocuklar sınıflarına göre küme küme oturmakta, hocaları aralarında dolaşarak görevlerini yapmaktalar.

Bir yandan Rus birliklerine saldırmak için fırsat kollayan, cephanelikleri basan, devriye kollarını vuran ve bir tek mermi satın alabilmek için bin bir fedakârlıklara katlanan Mücâhidler, çocuklarının eğitimi yarım kalmasın için imkân aramakta ve bulmaktadırlar.

İlim tahsilinin aralıksız oluşuna verilecek en güzel misallerden biri de fetih devirlerindeki Ribatlardır.

Ribatlar ileri karakollar oldukları halde, aynı zamanda bir tekke, aynı zamanda bir medresedir. Askerî bir kale olarak inşa edilir edilmez medresesi ve kütüphanesi de teşekkül etmekte, kısa zamanda yalnız

mensuplarının değil, çevre insanlarının da ilim tahsil edebilecekleri bir merkez olmaktadır.

Bu misaller bize ilim tahsili gibi, İbâdetin de aralıksız oluşunu hatırlatıyor. Düşmanla tamamen karşı karşıya olunan harp şartlarında namaz saati gelince, bir grubun düşmanla çarpışırken, diğer bir grubun “korku namazı” tabir olunan şekle uygun olarak, imama sadece birer rekât uyarak namaz kılmaları, İbâdetin terkedilmezliğinin çok çarpıcı bir örneği..

İbâdete ve onu daha makbul kılacak önemli bir vasıta olan ilme verilen kıymet, ilk İslâm devletinin teşekkül etmesiyle birlikte teşkilatlı olarak pratiğe aktarılır. Medine’de kurulan ilk mescitle birlikte ilk medrese de teşekkül eder. Dersin yapıldığı ve öğrencilerin aynı zamanda barınak olarak kullandıkları yer, mescidin yanında yerden bir miktar yüksekte bir “sofa” olduğu için bu isimle anılan ve sürekli öğrencilerine “sofa ehli” denen bu ilk üniversite, o günlerin olağanüstü şartları dikkate alınarak söylenirse, ilme verilen değerin, başka bir kültürde örneği bulunmayan bir yüceltmesidir.

Bedir harbinde esir alınan müşriklerden okuma yazma bilenlerinin, 10 Müslümana okuma yazma öğretmeleri şartı ile hayatlarının bağışlanıp azat edilmeleri de, bu yazıya ilave edilmesi gerekli, tek başına çok şey ifade eden müstesna örneklerden biridir.

Camilerin Etrafında

Türkiye'ye yerleşen Afganistanlı göçmenleri şehirlerin vitrinli caddelerinde görmek mümkün değil. Şehir onlar için camiler ve onların birkaç yüz metrelik çevrelerinden ibaret adeta. Orada kümeleşiyor, dolaşıyor ve barınıyorlar.

Afganistan'ın işgalinden sonra resmî kanallarla gerçekleştirilen bir organizasyonla Türkiye'ye getirilen Türk asıllı 4 bin kadar Afganistanlı göçmenden önce, kendi imkânlarıyla birkaç yüz civarında Türk asıllı göçmen Türkiye'ye gelmiş, bunların bir kısmı kısa bir zaman sonra başka ülkelere göç etmiş veya tekrar Pakistan'a dönmüşlerdi. Dönenlerin büyük bölümü sanırız Türkiye'de aradıklarını bulamadılar. O günlerdeki gazete haberlerinden bunların buradaki şehirlerin caddelerinde gördükleri yaşayıştan memnun kalmadıkları, hatta yolları dolduran açık kadınlara, birahanelere, gece kulüplerine, meyhanelere bakarak:

-İşte biz bu duruma düşmemek için, böyle bir şartı kabul etmediğimiz için Afganistan'da kızıl istilaya karşı çıktık, kanımızı döktük ve döküyoruz, gibi ağır suçlamalarla geri gidişlerini izah ettiklerini öğrendik.

Türkiye'de kalanlar ilk günlerde camilerin etrafında kümeler halinde suskun bir vaziyette oturuyor, etraflarına dalgın dalgın bakınıyorlardı.

Bir süre sonra üç-dört yaşından itibaren ondört-onbeş yaşına kadar olan çocukların cami avlularında ve civarında dilendikleri görüldü. Birçokları bu manzaradan rahatsızlık duyuyor, bunu onlara yakıştıramıyordu. Oysa henüz bir devlet organizasyonu mevcut değildi ve bu insanlar bir takım yardımsever kişilerin evlerinde misafireten barınıyor ve parasızlık çekiyorlardı.

Dilenen çocukların az ilersinde kendi aralarında toplanıp oturan öz kıyafetleri içersindeki Afganistanlılara yaklaşıp konuşmak istediğinizde pek istekli görünmüyorlardı. Ürkek davranıyor, sorularınızı çoğu zaman anlamıyor veya konuşmak istemiyorlardı. Aradan birkaç ay daha geçtikten sonra dilenen çocukların bundan vazgeçtikleri ve ellerindeki imsakiye, Yasin-i Şerif cüzleri, bir takım kitapçıklar satmaya çalıştıkları görüldü.

Ve tekrar aradan bir beş altı ay geçtikten sonra yine aynı çocukların bu defa kitap vesaire satışı yanında temin ettikleri basit sandıklarla ayakkabı boyacılığı yaptıklarına şahit olduk. Bu çocuklar bir yandan mahallelerdeki akranları ile arkadaş oluyor ve süratle Türkiye Türkçesini öğreniyorlardı. Onlarla bir ayakkabı boyanması süresinde rahatlıkla konuşmak, sohbet etmek imkânı doğuyordu.

Ve nihayet yine bazı büyük camilerin önünde, bu defa büyüklerin, küçük birer tezgâh kurarak, tesbih, takke, esans, eldiven, mendil, baston, seccade, misvak, ilmihal, dua kitapları gibi şeyler satmaya başladıklarını görmeye başladık.

Bunlar bir uyumun, bir hayat savaşının izleri idi.

Yine bunlardan birinden herhangi bir şeyler satın aldım ve,

-Afganistan’dan ne haber? diye sordum.

-Celalâbad uçak yerini bastık, çok kafir öldürdük, helikopterlerini yaktık, diye karşılık verdi.

-Bunları nereden öğrendiğini sordum. Gazete ve radyodan izlemişler.

Türkiye’ye veya başka bir ülkeye göç etmek zorunda kalmış her Afganistanlının kulağı kirişte. Gönülleri terketmek zorunda kaldıkları köylerinin özgür havasıyla kenetlenmiş durumda. Bunun için dış görünüşleriyle ne yapıyor görünürlerse görünsünler, içlerinin derin özlemi ve meşguliyeti sebebiyle daima dalgın ve düşünceliler. Onları büyük şehirlerin büyük caddeleri bir an olsun kendine çekemiyor. Afganistan’daki sayılarıyla, kalplerindeki heyecanla ilgili en yakın bir atmosferi camilerde buluyor ve onların çevresinden ayrılmıyorlar...

Zorla Buğday Olmaz

Eğer olsaydı, Rusya'da olurdu.

Marksist öğreti doğrultusunda idare edilen Sovyetler Birliği'nde tembellik etmek, servet yığıp sırtüstü yatmak yasak. Herkes yemek içmek, doymak istiyorsa çalışmak zorunda. Devlet bireye iş bulmak, göstermek ve çalıştırmak mevkiinde. İşte bu devlet fertlerini sistemli şekilde çalıştırıyor, tarıma müsait alanları modern aletlerle ve gübreyle azami şekilde zorluyor, ancak, içine yirmi tane ABD sığan toprakları olmasına rağmen, buğdayını Amerika'dan almak zorunda kalıyor.

Rusya şimdi de aynı Marksist uygulamalarla Afganistan'ı nasıl mamur (!) bir hale getirdiğini anlatmakla bitiremiyor.

Biz diyor kardeş Afgan halkının sağlığı için her gün yeni yeni sağlık ocakları açıyoruz.

Biz diyor tarım kredi kooperatiflerinin sayısını artırarak çiftçiye yeni yeni imkânlar taşıyoruz.

Biz diyor köylüye krediler dağıtıyoruz.

Biz diyor toprak reformunu ülke sathına yayarak zavallı ezilmiş halkı ağaların, aşiret beylerinin zulmünden kurtarıyoruz.

Biz diyor işte bunlarla binlerce yıldır ezilen Afgan halkına gerçek hürriyeti tattırıyoruz. Ama nedense bu halk "binlerce yıllık ezilmişliğinin" devam etmesini istiyor. Rus'un vereceği krediyi, kuracağı sağlık ocağını, kuracağı kredi kooperatiflerini görmemek, onların getireceği nimetlerden (!) yararlanmamak için direniyor, kafileler halinde kendi köyünü, evini, yuvasını terkederek dağlara, komşu ülkelere kaçıyor.

Rus mezâliminden kaçanların bir kısmını da işgalin hemen arkasından Türkiye kabul etti. Türk asıllı olanlardan gelmeyi kabul eden bir kafileyi. Onlarla konuşun, eğer yakınlarınızda bir yerlerde iskân edilmişlerse, size Rus'u anlatsınlar.

Böyle biriyle ben değişik şeyler konuştum. Şöyle dedim:

-Siz fakir bir topluluk muydunuz?

Kendisiyle dil bakımından ne kadar anlaşılabildik bilemiyorum, ama anladığım kadarını size özetleyeyim. Şöyle diyordu:

-Zenginlik nedir, buzdolabına sahip olmak mı, yoksa bazı şeyleri bozmadan korumak, canının istediği kadar yiyip doymak, hür olmak, kendine yetmek mi? Bugün Kabil gibi bir başkentte oturanların bile çoğu, merkez mahallerde oturanların dışındakiler, evlerinin bir köşesindeki ahırlarında ve kümeslerinde inek ve tavuk, horoz besler. Kırsal kesime gittikçe bu durum daha da yaygınlık kazanır. Afganistan'da basit normal bir ailenin paraya adeta ihtiyacı yoktur. Herkesin muhakkak bir bahçe kümesi, ağılı vardır. Eh, et, süt, yumurta, yağ, sebze, buğday, un ve benzeri maddelere sahip bir insanın başka neye ihtiyacı olur? Biz de sizdeki gibi "tatlı yiyecekler", baklava, kadayıf gibi alışkanlıklar yoktur. Pek az tatlı yapılır. Onlar da daha ziyade çok az şekerli bir tür un helvasıdır. Bunun dışında yani şeker ve gazyağı gibi birkaç maddenin dışında çarşıdan, şehirden alınacak bir şey yoktur. Kendimiz üretir kendimiz yeriz. O sebeple bolluk içinde, kendi kendine yeten mutlu bir toplumduk. Bizim sorunumuz daima istilacılar, dışarıdan gelen zalimler olmuştur.

Demek ki Afganistan toplumuna kullandıkları elektrikli ev aletlerinin sayısına bakıp bir medenilik yakıştıracaksak onlar medeni değil. Ama insanca üretip, yeterince her şeye sahip olup olmadıkları açısından bakacak olursak zengin bir toplum. Sıhhatli bir toplum.

Aşağılık duyguları ile kıvranmayan, psikolojik rahatsızlıklara, uyuşturucu salgınlarıyla, banka soygunlarıyla, anarşiyle boğuşmayan bir toplum. Ya neyle boğuşuyor, sözüm ona kendilerine barış, kardeşlik, medeniyet getirdiğini iddia eden bir müstevli ile...

Afganistan'daki Batılılaşma hareketi hiç de diğer İslâm ülkelerindeki gibi olmamıştı. Belki oraya çok uzak oldukları ve çok da fakir oldukları için. Rus etkisiyle Batılılaşma ise son derece yetersiz kalıyordu. Ruslar sinsi bir kültür emperyalizminin çok uzun süren aşamalarına mütehammil bulunmuyorlar. Moskova'ya Afganlı talebe celbetmeleri, bu yolla idarî kesimleri denetimleri altına almaları şeklinde başlattıkları komünistleştirme hareketlerinin dozunu, Müslüman bir toplumun dejenere olma temposunun çok üzerinde tutunca, karşılarına bir anda direnen yığınlar çıktı. Okun

yaydan çıkması pek uzun sürmedi. Afganistan'da yerli yönetime karşı başlayan ayaklanmaların, Afganistan sınırları içersinde kalması, orada tecrit edilmesi mümkün olsaydı Ruslar büyük bir ihtimalle, karışan bu ülkeyi kendi haline bırakacak, sadece onun maddî zenginliklerini sömürmekle yetinecekti. Ancak Sovyetler Birliği toprakları içersindeki Müslüman bölgelerin Afganistan'a çok yakın olması ve sınırın iki tarafındaki kavimlerin akrabalıkları, yüzbinlercesinin Rus ihtilâli sırasında Afganistan'a göç etmiş oluşu ve bir gün Buhâra'yı kurtarma özlemi ile yaşamakta oluşu, bu gelişmelere Rusların seyirci kalamayacağını gösterdi. Rusya böylece Afganistan'a, daha ileri topraklara karşı kurduğu saldırı planlarından önce, bizzat kendi toprak bütünlüğünü korumak amacıyla, yani bir istikbal korkusu ile girmek zorunda kaldı. Buna eli mahkûmdu.

Deveyi Kim Ürküttü?

Mekke'de İslâm'dan önceki müşriklik döneminde, bir bedevi devesini kurban etmek üzere büyük put Uzza'ya götürdü. Ancak deve ürktü ve kaçtı. Zira putun her tarafına önceden kurban edilmiş sayısız devenin kanları feci bir şekilde yayılmıştı, deve bunlardan ürktü.

O zaman bedevi, putperestliğine rağmen kafasını çalıştırdı, idrakini harekete getirdi. Allah'ın bahşettiği hissini kullandı, aklını devreye soktu da şöyle dedi:

-Sen ne biçim ilahsın ki, sana kurban vermeye getirdiğim deveyi bile ürkütüp kaçırıyorsun? Demek ki senin elinde bir şey yok, bir taş parçasından başka bir şey değilsin.

Bir putperest, tapındığı ve ceddinin tapınageldiği bir putun, bir taş parçasından, bir tahta veya mermer parçasından başka bir şey olmadığını anladığı an düğüm açılıyor, büyü çözülüyor demektir.

Çağdaş bilime, teknolojiye, bazı uygarlıklara duyulan aşırı hayranlıklarda da bir tür muhasebesiz kendini kaptırma, tutulma söz konusu..

Rus istilasına karşı koyan Afgan halkı, 1979'da başlayan ve yıllarca devam eden savaşta böyle bir düğümü açtılar, pençesinden kaçılmaz bir büyüyü çözdüler. Batılıya üstün varlıklar, kendilerine aciz insanlar gözü ile bakmaya devam etselerdi, ellerini kendileri bağlar, Rus efendilere kölelik yaparlardı.

Onlar Rus'un da, kendilerine karşı silah sıkan Kübalının da, Bulgar'ın da (Rusların diğer komünist ülkelerden de asker getirdiği söyleniyor) kendileri gibi insan olduğunu, hatta kendileri gibi inançlı olmadıkları için çürük olduklarını düşünüyor ve harpte kendi metodlarını uygulayarak Sovyetlerin ağır ve ulaşılmaz teknolojilerini hiçe çıkarıyorlar.

Başlangıçta Afgan devleti de kademeli bir şekilde sömürü dairesine giriyor, Rus, aşılmaz bir engel, hâkim bir kuvvet, yıkılmaz bir put halinde ülkeye yerleşiyordu. Ancak Rusların ince siyasetlere fazla mütehammil olmayışları, bazı falsoları sertlikle düzeltmeye kalkışları, devenin çok çabuk

ürkmesine sebep oldu. Yalnız olup bitenlerden bihaber halk değil, bizzat Rusların getirdiği yönetici kadroları bile ürktüler. Ruslar bunların yerine yeni takımlar imal ediverdi. Fakat bir kere deve ürkmüştü. Afgan halkı şöyle dedi:

-Zenginliklerimizi, stratejik öneme sahip topraklarımızı sana sunduk. Kendimizi sana sunduk. Kulun kölen olmaya aday olduk. Ama her tarafın, dünyanın her bir yanından sana sunulmuş kurbanların kanlarıyla o kadar korkunç bir şekilde vahşileşmiş ki, sana sunmaya kalktıklarımızı ürküttü. Sen bir tahta parçası, bir taş put olsaydın, kırar un-ufak ederdik. Kurtulurduk. Ancak insan olman, tanklar ve uçaklarla egemenliğini devam ettirmeye kalkman bizi engellemiyor. Gözümüzden perde kalktı. Seni gerçek yüzün ve niyetinle gördük. Gücün çok. Ama bizimki de fena değil. Şehirlerimize, evlerimize, köylerimize kadar girmiş olmandan dolayı işimiz zor. Ama kölen olmaktan daha şerefli.

Mesele, işlerine geldiği sürece seni idare eden, ama herhangi bir sahada kendi iradeni kullanmaya başladığın zaman hemen dişlerini gösteren düşmanın gerçek çehresini ve niyetini görüp ona göre tedbir alabilmekte.. Fakat en önemlisi, ona dair kafanda belirmiş putu yıkmakta...

İhtiyar dünyanın, zillet dolu günleri tepemizde Demokles’in zalim kılıcı sanki... Ufkumuz kararmış, kalbimiz taş, gözlerimize mil çekilmiş âdetâ... Kendimizden, kendi öz ve süflî menfaatlerimizden başka görebildiğimiz, düşünme haysiyyeti gösterebildiğimiz hiçbir mesele ve hiçbir değer yok gibi...

Bir nefislerimiz ve bir de süflî emellerimiz hükümfermâ şimdi. Oğullarımızı sevişimizde, kızlarımızın üzerine titreyişimizde bile sadece kör bir bencillik hâkim... İffet ve nâmus nöbetinde bile gerekçe çok değişik ve değerler farklı. Allah ve Rasulü’nün yolundan sapanlar için tek girdap: Egoizm, bencillik.

Hep kendi sofralarımızı düşünüyoruz. Aradığımız ilaçlar kendi hastalıklarımızın ilaçları. Kar ve su, sanki bu uğursuz zemheride sadece bizim ayakkabılarımızdan içeri sızmakta... Genç dullar, üç günlük yetim yavrular sanki sadece bizim ailelerimizde...

Bir günlük yakıt yokluğu, aspirin yerine gripin tavsiyesi, kürk mantodaki tüy dökümü, barbut masasındaki tatsız şakalar, pokerde ters dönen şanslar, hipodromdaki müşterek-bahis hileleri, çocuklarımızın on yerine dokuz alışları, süte su katılması, çorbadaki tuz eksikliği...

Say sayabildiğin kadar. Evet, tüm bunlar bizi, hepimizi, bütün bencilleri zıvanadan çıkarmakta, asıl şirazemizi bozmakta, yataklara düşürmekte, asabi tansiyon illetine giriftâr etmekte... Etrafımız için, sıhhatimiz için zehir-zemberek olmaktayız.

Bu kadar basit meseleler için bile, bu hassasiyyet neden? Neden kendimizin dışındaki dev hadiselerin farkında bile değiliz? Yahut, şuurlu Müslüman'ın fark etmeğe mecbur olduğu hassasiyyet içerisine giremiyoruz? Kör olası bencillik burada da hükmünü icra etmekte, herkes yine kendini ve sadece kendini görmektedir.

Peygamberimiz'in mübarek diş'i şehid oldu diye, otuz iki dişine kerpeten atan Veysel Karâni hazretlerinin ruhundan ve şuurundan bir zerre, sadece bir zerre nasibimiz yok mu?

Afganistan'ın parası, bir günde RUBLE oluverdi. Tığ gibi delikanlılar, toprakla kucak-kucağa... Devlet, yanaşma; ülke ise eyalet yapıldı. Yoldaşlarla mücâhidler alabildiğine savaşta...

Bizler, İstiklal harbini birkaç kişinin eseri ve hüneri zanneden dar görüşlü zavallılar.. Ne çabuk unuttuk, Hindli, Afganlı, Cezayirli, Libyalı kahramanların Anadolu'da İslâm için İstiklalimiz için şehid düştüklerini!..

Dehşet

İsrail'in Filistin kamplarında kurşunlayarak, bıçaklayarak öldürdüğü Müslümanların üst-üste yığılmış cesetlerine bakarken duyduk dehşet hissini. Evlerin bahçelerinde, odalarında, ana, oğul, gelin ve çocukları günlük elbiseleri içersinde birbirlerinin üzerine yığılmıştı ve yerlere akan kanları birbirine karışmıştı.

Afganistan'ı ekonomik çıkarları adına 1979'da işgal eden Ruslar, bir defasında jetlerin çılgınlar gibi bombaladığı, tankların un-ufak ettiği bir köyden kaçıp, bir su tüneline giren, çoğunluğunu kadın ve çocuklar olan 150 köylüyü öldürmek için yanıcı gazlar kullandılar. İlkin suyunu kestikleri tünele gaz püskürttükten sonra ateşe verdiler. 150 sivil yanarak şehidler kervanına katıldı. Haberi duyduğumuzda dehşetle kavrulur gibi olduk.

1950'lerde it sürüleri gibi Müslüman Türkistan'a giren ve öldürmekle bitmeyen Kızıl Çin birlikleri ülkeyi esir alınca ele geçirdikleri doksan bin Mücâhidi hemen hemen aynı günlerde toptan idam sehpalarına çekti. Bütün ülke sathında, bütün yerleşim bölgelerinde, her meydanda, her ağaçta iplere asılmış olarak duran onbinlerce Müslüman... Duyduğumuz dehşet hissi öylesine büyük ki, dağlarda dünyadan bîhaber çobanlar olsaydık, bunları görmeseydik, duymasaydık, diyoruz.

Sandalyeye bağladıkları mücahitlerin kafasına çivi çakıyorlardı. Tırnaklarının arasına çivi çakıyorlardı. Vücutlarından küçük küçük parçalar keserek ağır ağır öldürüyor, bu parçaları ağızlarına tıkıyorlardı. Direklere bağladıkları esirlerin, kulaklarına veya gözlerine ateş ederek aralarında yarışıyor, iddialaşıyor, kumar oynuyorlardı.

Kafkaslar'da, Türkmenistan'da, Türkistan'da, Filistin'de, Uganda'da, Moro'da, Eritre'de, Biafra'da ve Amerika'da..

Şimdi de Almanya'da: Çocukları kaçırıp öldürdükten sonra ormana atıyor, evine giden işçiyi kurşunluyor veya birçok ailenin derin bir uykuda olduğu bir saatte, bütün kurtuluş kapılarını kapayacak şekilde benzin dökerek evlerini ateşe veriyor, birbirlerine sarılarak yanan kadınların ve

çocukların çığlıklarını dinliyor, kendilerini alevli pencerelerden sokağa atan insanların düşüp parçalanmalarını seyrediyorlar.

Bütün yukarıdan beri saydıklarımız, Almanya'dakiler dahil, münferit olaylar değil.

Öldürenler, öldürdüklerini et ve kandan ibaret varlıklar, eşyalar olarak görmüyor olsalar bu cinayetleri işleyebilirler mi? Öldürmek için bir araya topluyor, onlara hakaret ediyor, bu insanların duygu ve düşüncelere, bilgilere sahip olduklarını unutuyor, daha doğrusu unutabilmek için onları horluyor ve insanî özelliklerden soyutladıkları bu yığınları, dilerlerse işkence ederek, dilerlerse vakit kaybetmeden yok ediyorlar.

Bunlar tek yanlı bir var olma hırsının, öte dünyasız bir dünya görüşünün, ebedî hayata inanmayanların, apaçık olan bir ölümle sonuçlanacak olan kısa hayatı aşma gayretleri olarak da yorumlanabilir. Ne kadar öldürürlerse kendilerine o kadar hayat kalacak gibidir.

1950'li yıllarda hunharca Müslümanların kafalarına çivi çakan Çinli ile, yerleşim merkezlerinin üzerine misket bombaları atan Yahudi, Afganistanlı Müslümanları napalm ile yakan kızıl Rus hep aynı insandır. Uyguladıkları teknikler, sahip oldukları teknoloji ile okur yazar oranlarının büyüklüğü ile, yüksek tahsil yapmış kişilerin çokluğu ile doğru orantılı olarak değişmekte, fakat onları hep aynı suçta sabit tutmaktadır.

Ne kadar dehşete kapılırsak kapılalım, öte dünyaya ve Allah'a kapılarını kapamış, kalplerini zifiri karartmış olanların, hâkim olmak ve yalnızca kendileri yaşamak için durmadan öldürmeleri ve öldürtmeleri son bulmayacaktır. Bu vahşilerin elinden dünyayı kurtarmak, "öldürmek zorunda kalınca güzel öldürün" emrinin sahibi İslâm'dan başkası ile mümkün mü?

Saygıdeğer Bir Yamyamın Mantığıyla

Şöyle demiş bir yamyam, köyüne gelen Batılı bir antropologa: “Biz insanları yemek için ve ancak ihtiyacımız miktarınca öldürüyoruz. Ama ya siz...

Sanırım yamyamlar arasında araştırmalar yapan bilim adamı, bu sözler karşısında utanmış, sıkılmış ve bu sözlerin Batı medeniyetini eleştiren çarpıcı mantığı karşısında afallamıştır.

O yamyamı düşünüyorum: Kerata, kendi vahşi tabiatını nasıl da masum bir edayla ortaya koymuş. Sanki insan yemek, garip bulsak bile, anlayışla karşılayacağımız cinsten bir gelenek sadece. Yamyamlığı yumuşacık gösteren bir de fıkra var:

Yamyam baba-oğul sofrada yemek yiyorlarmış. (Anlıyorsunuz tabii, ıspanak, kereviz mereviz değil, yine insan eti yiyorlar) Baba oğluna:

-Yoksa anneni hiç sevmiyor musun? diye sormuş.

-Yoo, demiş oğlan, çok severim.

-O halde, demiş baba, neden bir tabak daha yemiyorsun?

Batılı bilim adamı ile konuşan yamyam düşünürün, insan yemeyi masum gösteren sözlerini bu fıkra ile desteklemeye ihtiyaç yoktu aslında. Bir başına alınca, insan yemek, tek kelime ile vahşilik. Bunun, yamyam düşünürün (adama düşünür dediğim için düşünürler alınmasın) sözleriyle bağışlanır hale gelmesini bize sağlayan şey ise Batı medeniyetinin vardığı ahlakî sonuçlardır. Yamyamlık, çağdaş medeniyetin insan hayatı konusundaki hafif meşrebliği karşısında bağışlanır görünüyor.

Sovyetler Birliği, 1979’da Afganistan’ı şu bu gerekçelerle ele geçirmek istedi. Bu ülkeden Sovyetlere karşı bir tehdit veya tecavüz söz konusu değildi. Kendi halinde, kendi kendine yeten, fakir insanların ülkesiydi burası. Fakir ama mutluydular.

Fakat komşuları irileşmiş, azla doymaz hale gelmişti. Fakir Afgan devletinin işletemediği madenler, doğal gazlar boşu boşuna (!) duruyordu

yerin altında. Sovyetlerin doymaz bir ambarı andıran karnı için bu servetler bir İHTİYAÇ halini almakta gecikmedi. Diğer gerekçeleri bir yana bırakalım, yok sayalım. Sadece bu kadarı oraya asker yollamaya yetiyordu. Karşı koyanlar için ise Kremlin'deki odalarda masa başında verilmiş bir tek karar vardı: ÖLÜM.

Bu kararın meş'um bir amacı ise: Açlığı durmadan artan, durmadan büyüyen Ekonomik Karın. Bu karnın doymak ihtiyacı. Bu noktadan bakılınca yamyamla Kızıl Rusya özdeşleşiyor. Sadece işin hacmi büyüyor. Uçaklar, roketler, ağır silahlar devreye giriyor. Servetin sahiplerini, başında nöbet tutanları yok etmek için.

Amerika'da, her biri bir şehir kadar yer kaplayan büyük silah fabrikalarının karnı da çok büyük. Üretilenler mutlaka satılmalı. Silah alımını hızlandırıcı bir takım bölgesel sürtüşmelerin bir anda nasıl alevlendiğini insan anlayamıyor bile. En azından komşunun şu kadar tank ve uçak daha alışı, bir diğerinin aynı silahları alıp EŞİT duruma gelmek için varını yoğunu harcamasına yetiyor. Devletlerde beyin takımları bu silah dengesini kurabilmek için harıl harıl çalışıyorlar. Saldırı veya savunma planları yapıyorlar. Varlığını sürdürmek için yapılan bu çalışmaların bileşkesi, her biri bir devlet kadar zengin silah milyarderlerinin pazarlama holdinglerinin projelerine işleniyor. Ama alımın bir hududu var. Depolamanın bir sınırı var. Yenilemenin bir sonu var. Ne lazım: Daha çok ve daha yenilerinin satılabilmesi için mevcutların kullanılması: Yani savaş çıkartılması. Ve işte bu silahları üreten ülkelerin, yani Amerika, Rusya ve Avrupa'nın dışındaki topraklarda her an yüzlerce insanın öldürülmesine, yaralanmasına, göçetmesine, işkence görmesine sebep olan, dallanıp budaklanan savaşlar... Yukarıya bir sözünü aldığımız yamyam, bu savaşları çıkaran kişilerin, politikacıların ve devletlerin yanında, insana çok daha şerefli ve saygıdeğer görünüyor.

İşte Buna Aklımız Ermedi

İngiltere Lavrens’leriyle ün yapmış bir ülke.

Biri kaypaksa, saman altından su yürütüyorsa, kulis atıyorsa, fitne çıkarıyorsa, iki kardeşi birbirine, iki kavmi birbirine, iki devleti birbirine düşürüyorsa, denir ki,

-Amma da İngiliz’miş namussuz herif!

“İngiliz Siyaseti” deyimi yüzyıllardır halkımız arasında kullanılır. İngilizlerle ilişkilerimiz her ne zaman başlamışsa, işte taa o zamandan beri, aydınımız, köylümüz, askerimiz, işçimiz, hepsi bilir İngilizliğin ne olduğunu.

İngiliz demek bir tohum makinesi, bir biçer-döver makinesidir. Adamlar için siyaset put.

Orta Doğu’ya bölge bölge fitne tohumlarını ekip arkasından da yıllardır bir köşede ellerini göğüslerinde bağlayarak bekleyenler ve arkasından her türlü çeşitli siyasî ve ticarî hasatları biçip toplayanlar bunlar.

(Denir ki artık İngiliz diye bir şey yoktur. Dünya siyasetinde onun yerini başkaları almıştır. ABD almıştır vesaire. İlginç bir iddia. Kafaları yüzyılların İngiliz imajı ile dolmuş olanların birdenbire kavrayamayacakları bir durum. Ama doğru, her ne kadar kafamızdaki tilkilik mevkiini başkalarına vermek istemesek de.)

Bu yazının konusu başka:

Bundan birkaç yıl önce Türk-İngiliz ilişkilerinin 400. yıl dönümü dolayısıyla Türkiye’de bazı törenler yapılmış, İngiltere’den gelen bir devlet adamı bazı İngilizlikler yapıp gitmişti.

Hemen arkasından şöyle bir haber:

İngiltere Üniversitelerindeki Türkoloji bölümleri kapatılıyormuş.

İşte buna aklımız ermedi.

Gerekçeleri neymiş, uzun uzun okuma fırsatı bulamadım. Zira haber sadece bundan ibarettir.

Sanırım şöyle bir gerekçesi vardır:

Artık hiçbir öğrenci Türkoloji öğrencisi olmak istemiyor. Öğrencide böyle bir talep olmayınca da üniversitelerde Türkoloji bölümlerini devam ettirmek israf olacaktı. Birkaç Türkoloji profesörü işsiz kalacak amma ziyanı yok. Zaten İngiliz ekonomisi dar boğazlardan geçiyor. Masraflarda kesintiler yapmak gerekli. İşçiler greve gidiyor, hayat pahalılığı artıyor, buna mukabil işçi ücretlerine zam yapmak yerine onların ücretlerinde indirimler yapmak zorunda kalıyoruz. Onlar da isyan ediyor, greve gidiyor, zavallı halkımızı odunsuz, kömürsüz bırakarak donduruyorlar.

Bilmiyorum İngiltere yöneticileri Türkoloji bölümlerinin kapatılması konusundaki gerekçeleri bu kadar detaylı mı? Ya da bu karardan haberleri var mı? Eğer olsaydı gerekçe olarak bunları sayıp saymayacaklarını bilemiyorum.

Biz bunların hepsini anlayabiliriz de anlayamadığımız başka bir şey. Acaba İngiltere'nin elinde yeteri kadar Türkçe bilenler olduğu için mi ortak Türkoloji enstitülerine gerek kalmadı? Yoksa artık Türkiye'yi iyice defterden mi sildiler? Yoksa 400. yıl dönümü kutlamalarına gelen zatı bizimkiler çok mu kızdırdı, neden İstanbul demiyorsun da Konstantinopolis diyorsun diye.

Velhasıl görüyorsunuz, İngiliz yine aklımızı karıştırdı.

Yenildikçe Güreşe Doymazmış Yenilen

Düşmanla, düşmanın sahasında ve onun silahlarıyla karşılaşmaya hazır mısınız?

Değilseniz başka bir yol deneyin. Aksi takdirde durmadan yenileceksiniz. Bir örnek:

Minder güreşleri.

Onu düşman kendi minderine göre düzenledi. Doğulu ulusların, özellikle Türklerin “ata sporu” diyerek büyük istek duyduğu bu sporun mahiyetini değiştirdi. Türkler acı kuvvete ve daha çok da dayanıklılığa, bir güreş maratonuna yatkın yapıdaydılar. İmparatorluklar kurmuş ve insanlar küçücük salonlarda değil, adeta ovalarda güreşmeyi seviyorlardı. Açık havada, gök kubbenin altında, güneşte yanarak, bazen yağmurda ıslanarak..

Düşman, söz hakkı eline geçer geçmez ilkin onu kapalı bir yere aldı. Sonra göbekle diz kapağının altına kadar kapalı olunması gerektiği kaidesini yıktı. Şalvarın, kısbetin yerine, ince, biçimsiz, hayâ dışı mayoyu koydu. Sonra seyirciyi onların burnunun dibine kadar getirdi. Ve sonra seyircilerin içine kadınların da girmesinde bir beis görmedi.

Herhalde bunlar da yetmeyecekti. Zira görüldü ki bu tavizler verilse bile doğulu güreşçiler yine de bir şeyleri, özlerinde mevcut bir kaviliği koruyor ve onların sırtını yere seriyorlardı.

Zaman ilerledikçe “kondisyon” icat edildi. Güreşin süresi, Batı standartlarına, geliştirilen metodlara göre yetiştirilen, vitaminlerle, çocukluktan alınıp ustalaştırılan bedenlerin imkânlarına göre kısaltıldı ve aynı türde güreş kaideleri kondu. Böylece düşman bizi güreşte saf dışı etti.

Düşmanla, düşmanın sahasında ve onun silahıyla karşılaşmaya hazır mısınız?

Değilseniz başka bir yol arayın. Aksi takdirde durmadan yenileceksiniz. Şimdi durmadan yenildiğiniz gibi.

Güreş mi dedik, salonda, durmadan bağırıp çağıran deşarj hastalarının önünde, yok arkasına geçtin bir puan, köprüye geldin iki puan, zıplamadın üç puan, dirsek çıktın dört puan, yoruldun beş puan diye giden ve üç-beş dakikalık bir süre içinde iki üç kere köşene dönüp, pelte gibi nefes nefese oturup, bakıcıların tarafından bacaklarının ovulmasına, havlularla havalandırmaya, "haydi koçum ye şunu" diye morallendirilmeye razıysan ve bunları becerebileceksen, çık mindere demeyeceğim, bunları becerebileceksen bile çıkma mindere.

Düşmanın minderi berbat, silahları alçakça.

En iyisi aşağılık komplekslerinden kurtulup da güreşi kendi minderinde tut. Hasmını oraya çek.

Afganistanlı mücahitler güreşi kendi minderlerine çektikleri zaman Rusya gibi azgın bir maddî gücün karşısında yıllardır zaferden zafere koştular.

Avrupa Ortak Pazarı'na (daha sonra Avrupa Birliği) katılmaya çalışmak, düşmanın daracık bir salona götürdüğü güreşe, hür havalara alışmış yiğitlerini iğdiş ederek sürmek demektir. Minder onların, seyirci onların, kaideler onlardan, hakem onlar.

Petrol krizinden sonra, Batılı ülkeler petrole bağımlılığı azaltmak için yeni enerji kaynakları aramaya hız verdiler ve genel enerji tüketiminde petrolün payı önemli oranda azaldı. Bütün dünyada, yıllarca süren İran-Irak savaşına rağmen petrol stokları arttı. Bunun üzerine petrol üreticisi ülkeler petrol fiyatlarında önemli indirimler yaptılar. Ancak dışarıda petrol ucuzlarken Türkiye'de petrol fiyatları yılda üç-dört kere artar oldu.

Demek ki güreşlerden bir güreşte daha yeniliyoruz. Nerede, nasıl, niçin oluyorsa, taaa, ucuzlayan bir malı ille de pahalı almaya kadar etki eden ve kurallarını pazar çığırtkanlarının koyduğu bir güreş...

Türkistanlı Nasıl Düştü?

Necip el-Kiylanî'nin Türkistan Geceleri isimli romanından:

-"Rus ve Çin araştırmacılar, 'İslâm'ı Türkistan halkının kafasından söküp hayatından uzaklaştıramazsak başarılı olamayacağımız gün gibi açıktır. İşgal ile, ihtilal ile her şeyin bitmeyeceği mükerrer tecrübelerle sabittir. Düşüncelerimizi onların arasında dinden tokat yemiş ilerici görüşlü kişilerin kafasında yerleştirmeliyiz. Aksi takdirde onlar bozguna uğramış olsalar bile, tevhid inancı ile bizleri kovacaklardır' demektedir."

Türkistan'ı kontrol altına almak amacıyla 1933'de Kızıl Çin ile Rusya arasında yapılan anlaşma sonucu Doğu Türkistan'a yollanan Rus birliklerine kumanda edenlerden Molinkof şöyle diyor:

-Elimizde Rusya'da özel olarak komünist kültürle eğitilmiş Doğu Türkistanlı yüzlerce genç bulunmaktadır. Onlara güveniyoruz. Onlardan faydalanmamız pekâla mümkündür. Askerî ve idarî vazifeler vererek, Çin'e, işgal işinde yardımcı olmalarını temin edebiliriz. İşte o zaman Hoca Niyaz (Türkistan mücadelesinin şehid edilen liderlerinden) gibi gericilerle, Haşim Caci gibi ilericiler arasında gerçek (bir iç) savaş başladı demektir."

Bu iki paragrafta ortaya konan metod aynen uygulamaya konur. Dünyanın her tarafında Müslümanları çözmek için uygulandığı gibi. Türkistan'da küçük yaşta Rusya içlerine kaçırılıp komünist olarak yetiştirilen ve sonra ülkeye sokulan yerli komünistler teşkilatlandırılır. Silah zoruyla elde edilemeyen şeyler bu yolla kazanılmaya çalışılır.

İşgalin bu ilk yıllarında yöneticilerinin çoğunluğu yerlilerden seçilen bir sorgu merkezi açılmıştır. Sorgular, suçlamalar, işkenceler, katiller yanında yoğun bir propaganda bu merkezden yönlendirilir.

İşkence ile Müslümanlara imzalatılan veya imzalatılmış görünen itiraflar basılıp her tarafa yayılarak mücahit liderleri hakkında tereddütler meydana getirilir.

Müslüman liderlerle ilgili iftiralara montaj fotoğraflar da ilave edilir. Bunları işret sofralarında gösteren montaj fotoğraflar gibi...

Bu belgeler suçlu olarak toplananlara gösterilir, okunur, günlerce anlatılır ve ikna olanlar serbest bırakılarak halkın arasına salıverilir. İnanmayanlar, direnenler, oyunu anlayanlar, acımasızca katledilir.

Sorgu merkezinin altındaki bodrumlara üst-üste tıkılan binlerce insan aç susuz bırakılarak ölüme terkedilir. Ölenlerin cesetleriyle baş-başa aç ve susuz kalan yüzlerce insan inleye inleye şehid olurlar.

Ele geçirilen ileri gelenler sorgularından sonra vücutlarından küçük küçük parçalar koparılarak saatlerce süren işkencelerden sonra öldürülürler.

Ve bütün bunlarla halka gözdağı verilir, korkutulur, dehşet duygularına kapılan insanların teşkilatlanmalarına imkân verilmez ve en ufak bir kıpırdanmada bir suçlunun yanında on'larca suçsuz yakalanıp yok edilerek şiddet kullanılır.

İftira, tezvir, fotomontaj, uydurma haberler, düzmece senaryolarla nihayet Müslüman halk saçma sapan söylentilerin münakaşasına başlar. Bölük bölük bölünürler. Her mahalleye, her eve ispiyoncular yerleştirilir. Sorgu merkezince maaşa bağlanan ispiyonculara yeni yeni katılanlar olur. İspiyonculuğu kabul etmeyenlerin evleri başlarına yıkılır, yaşlı ana ve babalarına gözleri önünde işkence edilir, annelerine, karılarına veya kız kardeşlerine yüz kızartıcı fiillerde bulunulur.

Böylece Rus ve Çin birliklerinin barbar saldırılarına yıllarca karşı komasını bilen Müslüman Türkistan halkı kendi içinde hiziplere bölünmek suretiyle içerden çökertilir.

Müslüman toplulukları kuvvet kullanarak alt etmenin mümkün olmadığını anlayan düşmanlar çıkar yol olarak onları içten bölmeyi başarıyla uygulamışlardır.

Bunun yakın tarihteki en kanlı örneği batı ve doğu Türkistanların Ruslar ve Çinliler tarafından işgal edilip esir alınmasıdır.

Komünist Çin'in hâkim olduğu Müslüman bölgelerde, işgalin daha ilk yıllarında çocukların süt kokan ağızlarına sosyalizm sloganlarının yerleştirilmesi, bunların Rusya'ya kaçırılarak eğitilmeleri, sonra ülke içinde önemli mevkilere getirilmeleri ülkenin kaderini tayin eder.

Yoğun propagandaya, Marksist eserlerin tercüme edilerek kitapçı vitrinlerinin bunlarla doldurulmaları ilave edilir. Süratle hareket eden Marksistler maddî güçlerinin de yardımı ile bazı zayıf karakterli olanları da satın alarak, 1930’lu yıllardaki işgal faaliyetini, dağlara çekilmiş mücahitlerin bütün direnmelerine ve İkinci Dünya Harbinin Rusya ve Çin’in dikkatini başka tarafa çekmesine rağmen devam ettirirler. Yerli komünistlerin yetiştirilmesi Türkistan mücadelesinin dönüm noktası olur.

Şehirlerde, kasaba ve köylerde ajanlar, ispiyoncular cirit atmaya başlar. Suçlu suçsuz ayırımı yapılmaksızın toplanıp götürülenler, işkence edilenler, zindanlara atılanlar yüzünden şehir halkı bir türlü derlenip toparlanma imkânı bulamaz. Her mahalleye, her eve yerleştirilen ispiyoncular sebebiyle herkes birbirinden şüphe etmeye başlar. Güven kaybolur. Bu bulanık hava ise işgalcilerin işlerini kolaylaştırır.

Bir dönemde Ruslardan da yardım alan 400 milyonluk işgalci bir güce karşı, onların yirmi beşte biri bir nüfusla karşı koymayı bilen kahraman Doğu Türkistan halkı, üzerlerine yollanan zırhlı araçlara, uçaklara ve öldürmekle bitmeyen, hayvan sürülerini andıran askerî birliklere değil, kendi içlerine sokulan fitnelere yenik düştüler.

Kızıl Çin, “İslâm’ı Türkistan halkının kafasından atıp, hayatından çıkarmanın” yollarını bularak galip gelir.

Türkistan parçalanır. Ölenler ölür. Göç edenler eder. Hem de ne şartlar altında. Yıllarca süren ve Finlandiya, Amerika, Avustralya’ya kadar uzanan göçler sırasında binlercesi yollarda ölür. Göç sırasında adeta yeni nesiller doğar. Kaçamayanlar Kızıl Çin diktası altında nefes almaya vakit bulamadan yaşayıp giderler ve gitmekteler.

Fakat gerek Kızıl Çin, gerekse Kızıl Rus idaresi altındaki Türkistan’larda, bütün kuşkulara, tereddütlere, fitnelere, yoğun propagandaya rağmen içten içe o İslâm ateşi yanmaktadır. Aynı ateş diğer esir Müslüman toplumlar içinde de yanmaktadır.

Yurtlarından göç ederek dünyanın dört bir yanına dağılan, görünüşte kaybolmuş Müslümanlar arasında da, umuyoruz, bazı ticarî ilişkiler şeklinde de olsa bir ilgi ağı örülmektedir.

İrili ufaklı bütün irtibatların, alevlerin birbirine uzanma, birbirinin ısısı ile parlama istekleri, doğru bir orantı ile sömürücü yönetimler arası ilişkileri ve bunlar arasındaki denge pazarlıklarını etkilemektedir.

Onlar, karşılarına çıkmak üzere kabul ettikleri bu müşterek tehlike karşısında yeni yeni yöntemlerle parçalama hareketlerine girişirken, diğer yandan kozlar elinde olan (ABD), bu tehlikeyi (Edirne'den Sibirya içlerine kadar uzanan geniş bir hat üzerinde aynı dili konuşan, aynı dine mensup insanların bulunuşunu) ötekine karşı gerektiğinde Demokles'in kılıcı gibi Sallayacağını belli etmektedir. Müslüman ulusların güç kullanarak veya daha çok içten çökertilerek parçalanmalarını gösteren grafik, şu anda, yüksele yüksele geldiği tepe noktasında eğleşiyor gibidir.

Bu noktaya Türkiye'nin Pakistan'daki Afganistanlı göçmenlerle ve yurtlarından göç etmiş iki milyonu aşkın insanın yurtlarına dönmeleri gerektiğiyle yakından ilgilenişini ve bu göçmenlerden Türk asıllı olanlardan bir bölümü kabul edip iskân etmesini de ilave etmek gerekir.

Tepe noktasına gelmiş olan komünist işgal grafiğinin inişi, herhalde Müslümanların lehine ve pek heybetli olacaktır..

Âlimler ve Şâirler

Kızıllar, gerek Çinliler gerekse Ruslar, cebren, ama her zaman hile ve fitne ile el koydukları ülkelerde, Marksist liderleri sevdirmek, Allah inancını yok ederek, imansız bir toplum ortaya koymak için eğitime büyük önem vermekteler. Bütün direnenleri acımasızca katlederek yerleştirdikleri bu eğitim sistemi, küçük yaşlardan itibaren sloganların, iyi bir hayatın, zenginliğin, övgülerin denetimine alınan çocukların ve yeni yetişen gençlerin üzerinde kesin sonuçlar alıyor.

Öte inancına en ufak bir açık kapı bırakmayan, Allah ve Peygamber kelimelerini hakaret etmeksizin kullananların cezalandırıldıkları veya ustaca hazırlanmış mizansenlerle tereddüde düşürüldükleri bir anlayışın eğitim sistemi.

(Marksist diktanın ve kültürün denetimi altına giren tüm Müslüman toplulukların okullarında, küçücük çocuklara yapılan gösterilerden bir tanesi şöyle: Çocuklar karınlarının aç oldukları bir saatte büyük bir odaya alınıyorlar. Orada “Şimdi herkes ellerini açsın, Allah’a dua etsin, ondan karınlarını doyurmak için yiyecekler istesin” deniyor. Çocuklar söylenenleri uysallıkla yapıyor, kendilerine o anda yiyecek yollaması için Allah’a dua ediyorlar. Marksist sahtekârlar bir müddet bekledikten sonra, “şimdi de, diyorlar, Lenin’e (veya Stalin’e) aynı şekilde dua edin bakalım”. Çocuklar bu kez yemek yollaması için Stalin’e rica ediyorlar. Aynı anda özel olarak yapılmış bir sistemle ortaya en âlâsından yiyeceklerle dolu bir sofra çıkıyor.)

İşgal altındaki bölgelerde gericiliği ve cahilliği ortadan kaldırmak, aydın insanlar yetiştirmek için eğitim yaygınlaştırılmakta, okuma yazma seferberlikleri düzenlenmektedir.

15-20 yıllık acı bir mücadele sonunda Rusların ve Çinlilerin denetimine geçen Doğu ve Batı Türkistan’da da, ele geçirilen her bölgede, vakit geçirilmeden bu eğitim sistemi yoğun bir propagandanın eşiğinde yürürlüğe konmuştur.

Ücra köylere kadar dağıtılan broşürlerle okuma yazma teşvik edilmekte, oralara kadar öğretmenler yollanmakta, “aydınlar”, “âlimler” yetiştirmek için büyük gayret gösterilmektedir.

Ne var ki bu uygulama devam ederken, memleketin yüzlerce yıllık öz kültürünün bir semeresi olarak ülkenin her tarafında görev yapan, insanları irşad eden, camilerde vaaz vererek onları doğru yola sevkeden, her türlü meselelerde danışmanlık yapan, akıl veren, bütün hayırlı teşebbüslerde imzaları bulunan alimler bir bir toplanmakta, çeşitli suçlar isnad edildikten sonra vatan haini ilan edilerek meydanlarda asılmaktadır.

İşgal yıllarında Türkistanlı binlerce alimin idam edilmesi, zindanlarda yok edilmeleri yetmemiş, kısa bir süre sonra, şairlerin de kızıl rejim için tehlike teşkil ettiğine, onların ağızdan ağıza dolaşan şiirleri ile, bir muhalefeti körüklediklerine, insanları isyana çağırdıklarına karar verilerek, ülkenin her tarafında toplanıp, suçlanmalarına, sorguya çekilmelerine ve büyük çoğunluğunun idam edilmesine başlanmıştır.

Her biri nice emeklerle, yüzyılların birikimi olan bilgilerle yetişmiş, insanların gözbebeği ve iftihar kaynağı alimlerle, pek ender olarak binde bir ortaya çıkan şairleri dar ağaçlarına çeken bir zihniyetin, aynı anda ülkede okuma yazma seferberliği açması arasındaki dehşet verici tezat..

Bir yanda okuma-yazma seferberliği, öte yanda idam sehpalarında şairler ve alimler.

Bir yanda okuma-yazma seferberliği öte yanda yollara saçılmış, başta Kur’an-ı Kerim olmak üzere, tefsir kitapları, hadis kitapları, fıkıh kitapları.. ve bunları sokak aralarında, meydanlarda yakarak, soğuktan korunmaya çalışan işgalci kızıl askerlerle, memleketi aydınlatma (!) için okuma-yazma seferberliği açanlar arasında, insanlığın yüzkarası kafa benzerliği..

Yahudi Soygunları

Derler ki Yahudi tüm dünya devletlerinde kolları olan bir imparatorluktur. Her birinde, para akıntılarının kilit noktalarında Yahudi vardır ve bu çark o ülkelerin esas zenginliğini, malın kaynağını Yahudi adına soyar, soğana çevirir.

Soyulup soğana çevrilmiş uluslar, ne olup bittiğini anlamaya çalışırlarken, bakkaldaki yumurtanın birden bire nasıl beş liradan on beş liraya çıktığını, nohudun, peynirin niye bu kadar pahalı olduğunu anlamaya ve onlara para yetiştirmeye çalışırken, çook yukarlardan minik ayarlamalarla milyar dolarları içinden Yahudi, bunun önemli bir yüzdesini, “Dünya İmparatorluğu”nun resmen, fiilen gerçekleşmesi için İsrail’e akıtır durur.

Ve tüm dünya bir “İsrail Mucizesi” ile sarhoş edilir.

Çöl topraklarında fidanlıklar, sebzelikler kuran Yahudi’nin bunu, çöle yeşil yeşil dolarlar döşeyerek gerçekleştirdiği görülemez de, onların bu yaptıklarına bakılarak Yahudi’yle Arap kıyaslanır, birinin çok çalışkan ötekinin çok tembel, pis ve pısırık olduğu sonucu çıkarılır.

Bütün dünyadan İsrail’e yollanan ama gizlice özel tahsisatlarla ve özel yollarla yollanan milyar dolarlar, İsrail’de sadece Yahudi’ye kan verir. Görünüşe bakılırsa, İsrail de diğer birçok ülke gibi ekonomik kriz içindedir.

Fert başına düşen milli gelir azalmaktadır. Şu bu yatırımlara para bulunamamaktadır. Fakat biraz deşildiğinde ekonomik krizin bir düzmece olduğu anlaşılmaktadır.

İsrail toprakları içersinde özellikle Kudüs’de ve işgal altındaki topraklarda İsrail’in canını sıkmaya devam eden Arap unsurlar vardır. Bu insanlar da İsrail ekonomisinin zenginliğinden veya fakirliğinden şu veya bu şekilde etkilenmektedirler. Yani bu devletin vatandaşıdırlar.

İşte İsrail ekonomisinin canlı olması bu insanların ülkede kendilerini rahat hissetmeleri açısından sakıncalıdır. Ekonomi bozuk olacak ki zaten siyasî baskı altında, polisin ve askerin tehdidi altında bulunan Araplar aç kalsınlar ve çareyi başka yerlere göç etmekte bulsunlar.

İşte bu sebeble İsrail ekonomisi, İsrail'in merkez bankasındaki fazla milyar dolarlara rağmen bozuktur.

Milli gelir düşük seviyededir. İşsizlik vardır.

Bunlar olduğu için de Yahudi vatandaşlar el altından doyurulur, çeşitli yardımlar görür, en azından işsizlik pirimi, bedava sağlık hizmetleri, bedava konutlar edinirken, Arap asıllı olanlar, bozuk (!) İsrail ekonomisinin acılarıyla kıvranırlar. Belirttiğimiz gibi maksat tedirgin olmaları ve özellikle Kudüs'ü boşaltmalarıdır. Nitekim son 20 yıl içersinde Kudüs'ün Arap nüfusu % 60 oranında azalmıştır. Polis baskısından, işkencelerden kaçan Arapların kaçışı ekonomik baskılarla da hızlandırılmaktadır.

Yahudi burada da durmayacaktır. İslâm ülkeleri istedikleri kadar "Mukaddes toprakları Yahudi'ye bırakmayız" diye arada bir toplantılar düzenlesin, zaman zaman "petrolü silah gibi kullanmaya kalksınlar", Yahudi Amerikan desteğinde planını adım adım gerçekleştirmekte, işgal altındaki topraklarda yerleşim bölgeleri açmakta, son olarak da elindeki Golan tepelerinde de yerleşim bölgeleri açmayı kararlaştırmış bulunmaktadır.

Bunlara Lübnan'ın şimdilik güney kesimlerinin İsrail'e katılması operasyonu ilave edilmiştir. Adım adım ilerleyen İsrail planı Dicle-Fırat vadisine doğru ilerlemektedir.

İsrail'in büyümesi adeta farkedilmiyor. Zira yavaş yavaş ve gözümüzün önünde cereyan ediyor bu gelişme. Fakat bir gün dünya gözünü açacak ki şimdikinin on katı topraklarda, sınırlarında Amerikalı ve Batılı jandarmaların nöbet tuttuğu kocaman bir İsrail devleti var karşılarında.

İşin Başka Bir Tarafı

Hak din olan Hıristiyanlığın ve imanın şartlarından biri olarak inandığımız İncil'in tahrif edildiğini bilmekteyiz.

Bu tahrifin boyutları hakkında geniş bilgilerimiz yok. Ama esaslarını biliyoruz ve bu bize yetiyor. Veya bu tahriflerin yapıldığını bizzat Kur'an-ı Kerim'in söylemiş olması bize yetiyor. Merak edip teferruatını öğrenmek bundan sonra artık kişisel bir şey.

Ortaokul ve lise tarih kitaplarında da Roma İmparatorlukları veya Bizans konuları işlenirken, teşkil edilen dinî heyetlerin, İncil olarak teklif edilen 400 kitap arasından 4 tanesini seçtiğini biliyoruz.

Tahrifler nasıl olmuş, bu iş bir takım siyasî emellere, çıkar hesaplarına alet edilmiş mi, ayrıntılarını bilmiyorum.

Bir vesile ile okuduğum uzun bir mülakat tahrifin başka yönlerini de açığa çıkardı, hiç olmazsa bizi haberdar kıldı.

Ben şahsen Hıristiyan batı dünyasının İsrail'den yana olmasını, kendi kendime, Siyonizm'in ve ona direkt veya endirekt olarak tâbi bir takım teşkilatların, Batıyı teknik düzeyde ve maddi bir şema içersinde kendine ram ettiği şeklinde açıklıyordum.

Bu hareketin elbette kültür alanlarına, ders kitaplarından felsefî teorilere, düzenlenmiş "bilimsel gerçekliklere" kadar ahtapot kolları uzanmaktadır.

Fakat onun kiliseye, oradan da dini bütün Hıristiyanlara ve onların evlatlarına nasıl etkili olduğu hakkında bir bilgim yoktu.

Müslümanlığı seçişi dolayısıyla kendisiyle yapılan uzun mülakatta R. Garaudy, kiliseden yüz çevirişini şöyle dile getiriyor:

-"Katolik kilisesinin, Filistin meselesindeki tutumunun iç yüzüne vâkıf olduktan sonra bu yola (İslâm'a) girdim".

Neydi Filistin meselesinde Katolik kilisesinin iç yüzü?

Hıristiyan Batı’da kilise, Yahudi hâkimiyetine nasıl katkıda bulunuyordu? Garaudy devam ediyor:

-“İsrail’in Lübnan’a yaptığı son istilanın ilk günlerinde Le Monde gazetesinde uzun bir beyanat yayınlayarak, Siyonizm’i takbih ettiğimi açıkladım. Bunun sonunda hem benim hem de Le Monde gazetesinin Yazı İşleri Müdürü’nün aleyhinde, Yahudi aleyhtarı olmaktan dolayı dava açıldı. Oysa tamamen aksine, Siyonizm din olarak Yahudilikten çıkmış değildir.

Siyonizm 18. yüzyılda Avrupa’da ırkçılık ve milliyetçilik atmosferinin hâkim olmasının sonucudur. Üstelik siyasî Siyonizm’i kuran Teodor Herzl, dindar değildi, bilakis dinsizdi.

Tevrat ve İncil’i sadece iddialarını kuvvetlendirmek için kullanmıştı. Velhasıl beni Yahudi düşmanlığıyla itham ettiler.”

Burada dikkati çeken şey, Garaudy’nin de açıkladığı gibi, Hıristiyanlığın, muharref Tevrat’ı ve dolayısıyla ondan kaynaklanan, Yahudi’nin üstünlüğü saplantısını kabul etmesi ve dinî faaliyetleri içersinde bunu işlemesi, buna mukabil Yahudilerin İncil’i kabul etmemesi; İkincisi ise, Siyonizm aleyhine bir yazı kaleme alan yılların düşünürünün ortada bir şikâyetçi olmadığı halde, batıda “Amme davası” açılarak mahkemeye verilmesi, verilebilmesi.

Alman halkının belirli yıldönümlerinde milyonlarla sokağa dökülerek, harpte kendi verdikleri ölüleri anmak dururken, Yahudi lehine büyük mitingler tertip etmesi ve “doğranan” Yahudilere ağlaması, Batının, Siyonizm’in elinde nasıl oyuncak olduğunu göstermeye yetiyor aslında.

İntihar Örnekleri

Yahudi menfaatlerine hafifçe sırt çevirmeye kalkan bir ABD başkanına, eyaletlerden birinin Yahudi valisi yaklaşıyor ve kulağına,

Sayın başkanım, diyor, başınızı arı kovanına sokuyor, bir bakıma intihar ediyorsunuz. Başkanın hemen kendine çeki düzen verdiğini kaydetmeye lüzum var mı?

Afganistan'ın 27 Aralık 1979'da, görünüşte birdenbire, Ruslar tarafından işgali üzerine ABD Moskova olimpiyatlarını boykot etti. Bu artistik jestten sonra, Rusya'ya ekonomik ambargo da uygulamaya başladı. Bu ambargonun baş kalemi buğdaydı. Amerika Rusya'ya, işgalden vazgeçmediği sürece buğday satışlarını durdurmuştur. Fakat n'oldu? Batı'nın çok uluslu şirketleri kısa zamanda organize olup buğdayı kendi adlarına aldılar ve Rusya'ya sattılar. Fakat bu, tıkır tıkır çalışan eski alışveriş düzeninin yerini tutmadı. Para alıcılara gitmeye başladı. ABD bütçesi ve üretici zarar ediyordu. Başkana ambargodan vazgeçmek gerektiği, şövalyelik yapmanın gereği olmadığı anlatıldı. Fakat başkan bir süre daha bu zararı göze alarak Amerikan şemsiyesi altına, kendini hikâyeye muhtaç hissettiren civcivleri toplamaya devam etti. Fakat üreticinin feryadı baskın çıktı ve başkana:

-Bu konuda diretmen siyasî bir intihardır, kendine çeki düzen ver, dendi.

Rus işgali sona ermediği halde, ABD'nin, Rusya'ya uyguladığı buğday ambargosundan vazgeçtiğini kaydetmeye lüzum var mı?

Gelişmiş sanayi ülkelerinde lükse ve paraya duyulan açlık sürekli bir tırmanış içersinde. Zenginliğe doymayan insanlar, birbirlerini ezerek paraya, kudrete saldırıyor. Şirketler arası rekabetler sonucu birincilik kürsülerinin dar alanlarında birbirini iten dev holdinglerin kimi tepetaklak gidiyor ve binlerce insan işsizler ordusuna katılıyor. Sorun burada ama tedbirler buna değil, bu itişip-kakışmanın, bu gayr-i insanî ticaret dünyasının gayr-i insanî sonuçlarına göre alınıyor: Yerli sanayileri canlandırmak, iş sahaları açmak için en kolay çözüm, dış alımları frenlemek. Yani az gelişmiş ülkelerden yapılan alımları durdurmak.

Bu uygulama sonucu çeşitli Orta Doğu ülkeleri Güney Amerika ülkeleri ve bu arada elbette Türkiye'ye de konan gümrük duvarları, kotalar ve türlü çeşitli sınırlamalarla gelişmiş ülkeler halkı, yerli imalatları almaya zorlanıyor.

Yapıyorlar bunu. Ama silah bir kere daha geri tepiyor. Bu ülkelerin ekonomi dergilerindeki yorumcular "Tehlike çanları çalıyor, siz ne yapıyorsunuz?" diye feryat ediyorlar. Diyorlar ki:

-Gelişmekte olan ülkelerden mal alımını durdurursak, onların döviz gelirleri azalır ve bizden makine, silah alamazlar. Alınmış olan tedbirlerin bugün için bir yararı olabilir, ama yarın, kurtarmaya çalıştığımız sektörlere, esas ağır silah ve makine sektörlerimiz de girer ki o zaman batarız. Bu bir intihardır.

Gelişmekte olan ülkelerin mallarına konan sınırlamalar, bu arada Avrupa'nın Türkiye'ye adeta özel bir hınçla getirdiği engeller, görülüyor ki batının kendi eliyle kendi boynuna attığı kementler oluyor.

Aslında Batı'nın ekonomik ve dolayısıyla siyasî diktasını devirmenin tam zamanı. Ovalar dolusu pamuk verip ağır makineler almaktan vazgeçmeyi başaracak bir irade, batıyla doğuyu masaya eşit söz hakkı ile oturtmaya yetebilir. Bütün geri kalmış diye nitelenen ülkeleri, süperlerin ağız kokusunu dinlemekten kurtarabilir...

Tahrip Ustaları

Ünlü bir Yugoslav sanat adamı şunu söyledi:

-Müslüman Osmanlılar bu topraklarda (Yugoslavya'da) tam 400 yıl kaldı. Ama Naziler 4 yıl bile barınamadılar.

Bu cümleler, Müslümanlar hakkında gerçeği söyleyebilmiş pek az Batılı sanatkâr, bilim adamı ve devlet adamından birine aittir. Diğerleri, Müslümanlara, özellikle Müslüman Türklere "barbar" diyen fanatik atalarının izinde yürüdüler.

Osmanlılar Yugoslavya'da 400 yıl boyunca hükümran oldular.[3] Bu uzun asırlar sonunda, oradan ayrıldıklarında, Hıristiyan yerli halk, hırpalanmamış, aşağılanmamış, işkence görmemiş ve değişmeye zorlanmamış olarak olduğu gibi duruyordu. Bu muamele tarzı, İslâmlıktan başka hiçbir kültürün idrak edemeyeceği nitelikte. Otoriteyi kaba kuvvet, işkence ve terör vasıtasıyla kurmaya yönelik felsefeler ve bunlara bağlı yönetimler, başka inançtaki insanlardan daima korku duydular ve onların varlıklarına tahammül edemediler. Sistemli katliamlarla yüzbinlerce insanı yok etmekten çekinmediler. İkinci Dünya Harbi sıralarında Almanların, Polonya, Rus ve Yahudi asıllı milyonlarca insanı, "Alman üstün ırk" nazariyesi için yok edişi, Rusların, Kırım'ın Müslüman nüfusunu milyonlardan yüzbinlere indirecek kadar katliama girişmesi, İslâm dışı sistemlerin insana vermediği değeri belgeleyen örneklerden sadece bir bölümüdür. Vietnam harbi boyunca kızılların güneylilere, Amerikan askerlerinin kuzeylilere uyguladıkları toplu katliamlar, Kızıl Çin'de Müslümanların sistemli şekilde yok ediliş, Rusya'da özellikle 1917 Marksist İhtilaldan bu yana milyonlarca Müslümanın ortadan kaldırılması, bu sistemlerin hayvanî yapılarını gösteren diğer örneklerdir.

Bu barbar sistemler, başka inançtaki insanları etkisiz hale getirmenin çok çeşitli metodlarını geliştirdiler. Savaş şartlarında ya da Rusya ve Çin gibi hiçbir dış müdahalenin yapılamadığı ülkelerde, hâlâ katliamlar yapılırken, Yunanistan, Bulgaristan, İsrail gibi ülkelerde, değişik maddi ve manevi baskılar uygulanıyor. Yunanistan'da Müslümanların her geçen gün daha fakir ve sefil olmaları için özel kanunlar yürürlükte: Yeni cami yapamıyor,

toprak satın alamıyor, satmak zorunda kaldıkları topraklarını ancak devlete satabiliyor, bir başka Müslümana satma hakkından mahrum bulunuyorlar. Göç etmeye, yüzyıllarca adil bir idare altında tuttukları insanlara köle olmaya zorlanıyorlar. Müslümanların tesirsiz hale getirildikleri bir başka bölge İsrail:

Burada oynanan oyun belki de en acısı. Dünyadaki bütün Müslümanları ilgilendiren bu kutsal beldelerde, küfrü tam hâkim kılmak için Yahudi Faşizmi, başta Amerika olmak üzere bütün Batı devletlerinin desteğiyle faaliyet gösteriyor. Bu ülkelerden yağdırılan hadsiz hesapsız dolarlarla yapılan işleri, dünyaya, "Yahudi Mucizesi" diye propaganda eden Yahudi, İsrail'deki ve işgali altındaki Müslüman nüfusu tam bir ekonomik mahrumiyet içersinde tutuyor. Bu uygulama özellikle "Kudüs'ü Yahudileştirmeyi" amaçlıyor. 1967 yılında 130.000 olan Kudüs Arap nüfusu, geçen yılın başlarında 90 bine inmiş bulunuyordu. Bugün (1980) bu sayının 80 bin civarında olduğu tahmin ediliyor. Azaldıkça kuvvetleri de azalacak olan Müslümanlar, ileriki senelerde, Kudüs'ü daha büyük bir süratle terkedecekler. Ekonomik Yahudi ambargosu ve Yahudi'nin can tehdidi karşısında kaçan Araplar, aslında Yahudi planının gerçekleşmesine yardım ediyorlar. Ama mecburlar.

Humeyni'nin ilk beyanatlarından biri, Kudüs'ün kurtarılması içindi. Onu karalamayı huy edinmiş bir kısım Müslümanlar, Humeyni'deki bu şuurdan bile mahrumlar.

Yılanın Başı

Tam önünden geçmek üzere olduğum bir dükkân, tüp patlaması sonucu olduğu gibi dışarı çıktı. Donup kaldık.

İçerden peş peşe iki kişi çıktı. Biri başından hafifçe yaralanmıştı. Daha başkaları var mı içerde, diye sorduk. Yokmuş. Bu ikisi de ucuz atlattılar. Dükkânın içi bomba patlamış gibi allak bullak olmuştu. Bütün vitrinler aşağı inmiş, her taraf toz toprak içersinde. Dükkân 10-15 metre kare kadar. Bir de iç kısım var. Tüp oradaymış.

Oraya bakıyoruz. Yerde küçücük bir alev belirdi. Bir kibrit çöpü yanıyormuş kadar küçük. Hiç kimse, yeni bir patlama daha olur korkusuyla, gidip bu küçük alevin üzerine ayağıyla basmadı. Alev büyüdü. Hâlâ gidip bir insanın ayağıyla söndüreceği kadar küçük. Kimse giremedi. Hatta düşünemedik bile.

Alev biraz daha büyüdü. Hiç kimse gidip bir kartonla, bir bezle, havluyla vurup bu alevi söndürmedi.

Ve alev biraz daha büyüdü. Hiç kimse gidip komşulardan bir kova alıp, iki üç kova su atıp alevi söndürmedi.

Hepimiz, patlayan dükkân bir eczane olduğu için, içerde patlamaya hazır bir takım maddelerle dolu kaplar var sanıyoruz. Ve alevler büyüdükçe büyüyor. Ve işte bir yangın böyle gözümüzün önünde, biz daha o küçücük bir alevken ona baka baka çıktı ve büyüdü.

Daha bir iki dakika geçmeden, alevler dev dilimler halinde, bir ejderhanın dili gibi, ön kısma da atladı ve yanmaya hazır hale gelen kıvır kıvır birçok şeyi bir anda tutuşturarak eczaneden dışarıya doğru uzandı. Yangının, dipten dibe havanın içindeki oksijeni nasıl emdiğini ürkütücü sesini duyuyorduk.

Meğer dükkanın hemen arkasında, evin veya bir fırının odun deposu varmış. Büyük bir istek ve katılma ile onlar da tutuştu. Onlar tutuşunca üstündeki ev, dibinde ateş yakılan bir kazan gibi kaynamaya başladı.

Yangının başlamasını izlemeye fırsat bulabildikleri için ev sahipleri birkaç parça eşyalarını zar-zor dışarı attılar, geri kalanı ateşin insafına bıraktılar.

Civardaki evlerin insanları, üzerlerine doğru gelen ateşin dokunmasına az bir zaman kala pencerelerden ellerine geçeni, kırılır kırılmaz demeden, hiç olmazsa parçalarına sahip olmak için hababam sokağa atıyorlar. Su her şeyi bir anda ıslatıyor, yataklar yorganlar çamur içinde yüzüyorlar.

Nihayet beş altı ev, bir o kadar dükkân, hâlâ yanmaya devam ederken, işimin başına döndüm.

Ertesi gün söndürülmüş yangına baktım.

Simsiyah, kovuk kovuk evler ve dükkanlar. Şu kadar bu kadar zarar ziyan.

Alev küçükken, yılanın başı küçükken ezilmemişti.

“Hayâller ve gerçekler karşısında Siyonizm” başlıklı bir yazıyı okurken bu kasaba hatırası aklıma geldi.

Filistin toprakları üzerinde bir İsrail devletinin kurulmasını Sultan Abdülhamid, o yangına sebebiyet vereceğini çok iyi gördüğü için engellemişti. O gitti ve bu patlama oldu. O küçücük alevin üzerine gidip bir ayağı ile şöyle ezip söndüren çıkmadı.

Nihayet yangın büyüdükçe büyüdü.

Ve o yangın büyüdükçe büyüyor. Alevleri hissetmeye başlayan nice evleri, pencerelerinden eşyalarını sokağa atarken görüyorsun. Yani, pesler, tavizler, kabuller.

Şimdi uzak yakın semtlerin, kasabaların itfaiyeleri de çağrılıyor ama, görüyorsun ki yangına su yerine PETROL sıkıyorlar.

Morolu Müslümanlar

Bangsomoro Ülkesi

Filipinler’in güneyinde Müslümanlarla meskûn on üç vilayetten oluşan ve 116.000 mil (yaklaşık olarak 302.000 km) bir alana yayılan ülkeye Bangsomoro adı verilmektedir. Bu ülke, “Argenil”, “Sulu”, “Tawi-Tawi”, “Basilan” ve “Mindanao” adalarıyla, Kuzey ve Güney Zambaanga, Kuzey ve Güney Lanao ve Woba vilayetlerini içine almaktadır.

Sahip olduğu tabii kaynaklar, bu ülkeyi oldukça varlıklı bir yapıya sahip kılmaktadır. Batıdaki “Polawan” adasında Manila hükümetince işletilen zengin petrol yataklarına ilaveten; demir, bakır ve diğer mineraller bulunmaktadır. Fakat bölgedeki istikrarsızlık dolayısıyla bu minerallerden yararlanmak mümkün olamamaktadır.

Müslümanlarla meskûn Filipin Adalarında ticaret de iyi bir duruma erişmiştir. Sulu adasında yer alan Zambaanga Limanı, bölgedeki ticaretin büyük bir bölümünün gerçekleşmesinde rol oynamaktadır. Askerî açıdan, Bangsamoro ülkesi, Güney-Doğu Asya’nın stratejik önemi en yüksek bölgelerinden birini teşkil etmektedir. Sulu Denizindeki Tawi-Tawi adası, 1944 yılında Japonlar Amerikalıları Filipinlerden sürüp çıkardıkları zaman, yeniden ve kolayca bu bölgeye geri dönebilmeleri için Amerikalılarca kullanılan ve stratejik önemi haiz olan bölgelerden birisi olarak mütalaa edilmiştir. Bu adanın stratejik değerini idrak eden Amerika, burada, bugün de varlığını muhafaza eden, bir askerî üs tesis etmiştir. Tawi-Tawi adası, halen, Filipinlerin güvenliği yönünden, hayatî önemi haiz bölgeler arasında yer almaktadır.

Bangsomoro Sakinleri

Bu bölge halkının çoğunluğunu çiftçiler teşkil etmekte ve çiftçilik modern ve mekanize araçlar kullanılmadan yapılmaktadır. Bangsomoro’nun toplam nüfusu 10 milyon dolaylarında bulunmakta ve bunların içinde Müslümanların nisbeti sağlıklı olarak bilinemeмektedir. Müslümanların maneviyatını zayıflatmak amacıyla, merkezî hükümet nüfus sayımlarını olduğundan daha az göstermeye çalışmaktadır. Bu sayılara göre güneydeki

Müslümanların miktarı 1,5-2 milyon kişi kadardır. Fakat bundan elli yıl önce, bütün Filipinlerin nüfusunun 17 milyondan biraz az olduğu bir sırada, Müslümanların sayısının 3 milyon kişi olduğu hatırlanacak olursa, bugün bölgede yaşayan Müslümanların 6 milyon kişi kadar olduğu tahmin edilebilecektir. Güney bölgelerindeki Hıristiyanların sayısı 1,5 milyon kadardır. Budizm gibi diğer dinler sadece küçük gruplar teşkil etmektedir. Güneydeki nüfusun geri kalan kısmı, bağımsızlığın ilanından sonra, devlete ait olduğu iddia edilen Müslüman topraklarını gasbetmek üzere, güneye göçe zorlanan kuzeylilerden ibaret bulunmaktadır.

Filipin Müslümanlarının Mücadelelerinin Tarihi

İslâmiyet'in girişinden önce Filipinler olarak bilinen takımadalarda yerlilerin sürdürdükleri hayat tarzı oldukça ilkel bir görünüm arz etmekteydi. Buralarda güçlü bir kültür ve Çin, Vietnam ve Kamboçya'dan farklı olarak, muktedir bir merkezî hükümet mevcut bulunmamaktaydı. Filipinlerin Çin gibi güçlü bir medeniyete sahip bulunan ülkelerle geliştirdikleri ticarî ilişkiler kendi zararlarına sonuçlar vermekte ve onların kendilerine has kültürlerinin bozulup inkıtaa uğramasına yol açmaktaydı. Bu olumsuz etkiler daha sonra, bu bölgeye İslâmiyet'in girişine zemin hazırlamış ve onu kolaylaştırmıştır. İslâmiyet'in bölgeye 12. ve 13. asırlar arasında kalan bir tarihte, Malezyalılar ve "Damak"lar tarafından sokulduğu bilinmektedir. İlk girişini takiben İslâmiyet, Filipin yerlilerince hoşnutlukla karşılanmış ve Güney bölgesinde resmen tanınan bir din hüviyetini kazanmıştır. Daha sonraki yıllarda İslâmiyet, 15. asırda Filipinlerdeki ilk devletin kurulmasını başarabilecek bir süratle, kuzeye doğru yayılmaya başlamıştır. Bu hükümet Ortadoğu'daki diğer Monarşik devletlere benzer bir yapıya sahip bulunmaktaydı. Bu ilk devletten sonra, bölgedeki Müslümanlar, İslâmiyet'in buralarda nasıl bir hızla yayıldığını ortaya koyan, bir dizi başka devletler kurmayı da başarabilmişlerdir.

Ne var ki bu takım adalarda İslâmiyet'in hızlı bir yayılma göstermesi, sömürgecilik ve saldırganlığın 16. asırda Filipinlerde baş göstermesiyle aynı zamana isabet etmektedir. Tarihçiler, sömürgeciliğin bölgeye bir asır gecikerek gelmiş olması halinde, İslâmî gelişmenin sömürgesi işgali imkânsız kılacak derecede güç kazanacağına inanmış bulunmaktadırlar.

Filipin takım adalarına ayak basan ilk sömürge temsilcisi Ferdinand Macellan olmuştur. Ondan önce Müslümanların bu topraklara ulaşmış

olmasına ve bu ülkede İslâmiyet'in hüküm sürmesine bunun açık bir delilini teşkil etmesine rağmen Batılılar, sonradan, Macellan'ı bu toprakların kâşifi olarak kabul etmişlerdir. Ne var ki 1921 yılında Macellan bir yerli tarafından öldürülmüş ve onun ölümüyle Filipinlerde sömürgeciliğin tesisine yönelik ilk teşebbüs başarısızlıkla sonuçlanmıştır. Bunu tâkib eden yıllarda sömürgeciliğin ülkeyi hâkimiyet altına almayı hedef alan bir dizi teşebbüsü de sonuç vermemiştir. Nihayet 1565'de dış güçler bölgeye nüfuz etmeyi başarabilmişlerdir.

O zamanlar, Romanın Papası, Batılıların nazarında bilinmeyen topraklar olarak kabul edilen ülkeleri devrin iki sömürge imparatorluğu olan İspanya ve Portekiz arasında taksim etmiş bulunmaktaydı. Söz konusu taksimata göre bu topraklar Portekiz'in payına düşmüşse de İspanyollar takım adalara daha önceleri ulaşarak buraları sömürgeleri altına almış ve İspanya Kralı II. Filip'e izafeten adalara Filipinler adanı vermişlerdir.

Sömürgeciliğin bölgeye ulaşmasından önce; Kuzeyde Norun, merkezde Visayos ve Güneyde Bangsomoro olmak üzere üç ayrı ülkede üç ayrı devlet hüküm sürmekteydi. İslâmiyet güneyde çok yaygın bir durumda bulunmakta, Kuzeye doğru gidildikçe Müslüman nüfusun nisbeti azalmaktaydı. Buna rağmen yukarda sözü edilen üç bölgenin hepsinde de devlet Müslümanların kontrolü altında bulunmaktaydı. İslâmiyet'in bu üç bölgedeki yayılma derecesi dikkate alındığı zaman Orta ve Kuzey bölgelerdeki devletlerin güneydekine nazaran daha zayıf oldukları sonucuna varmak mümkün olmakta ve bu durum tabii karşılanmaktadır. Üç asırlık hakimiyet sürelerince İspanyollar, özellikle Müslümanlara karşı, çok şedid ve kaba bir davranış göstermiş, sadece ülke ekonomisini sömürmekle yetinmeyip din ve kültür hayatını da kontrol altına almak istemişlerdir.

İspanyollar şu veya bu şekilde, bir milleti ekonomik bakımdan sömürebilmek için o milleti öncelikle kültür yönünden sömürgeleştirmek gerektiğini idrak ettikleri için yerlileri özellikle Müslümanları, Hıristiyanlaştırmak için her türlü çabayı sarfetmişlerdir. İspanyol sömürgeciler merkezdeki Moro ülkesini işgal ettikten sonra güneye doğru saldırmaya başlamış, fakat orada güçlü bir devletle karşılaşmıştır. Sonuçta aradaki ihtilaf üç asır devam etmiştir.

19. asrın sonuna doğru Küba'da İspanya'yı mağlubiyete uğratan ABD, İspanyolların ne denli zayıf olduklarını görerek, gözlerini Filipinlere

çevirmiştir. İspanyol sömürüsünden bıkıp usanan Filipin halkı da fırsattan istifade ederek başkaldırmıştır. Bu durumu değerlendiren ABD, sürgündeki Filipinli liderlerle temas kurup onlara kayıtsız şartsız yardım taahhüdünde bulunarak takımadalara nüfuz yolunu açmıştır. Sonuçta İspanyollar, halkın fikrine müracaat lüzumunu bile duymaksızın, Paris'te, ABD ile bir kontrat imzalayarak Filipinleri 20 milyon Meksika doları karşılığında onlara satmışlardır. Bu müzakerelerin sonunda ABD Filipinlere girerek Bangsomoro ülkesinin kendisine ait olduğunu iddia etmiştir.

Bu sıralarda Filipin halkından hiçbir kimse ülkelerinin el değiştirdiği vakıasının farkına varmış değildir. Müslümanlar da dahil olmak üzere halk, ABD'ne karşı isyan etti ve böylece Filipin-ABD savaşı başlamış oldu. Fakat, sömürgeciliğe karşı savaş veren bir tarihe sahip bulunan Müslümanları yatıştırmak için ABD, Bangsomoro'ya bağımsızlık tanıyan Batch Anlaşmasını imzalamayı uygun buldu. Bu anlaşmayı takiben ABD, Filipin halkını baskı altına almaya başladı. İhtilalcilerin ABD ordu kuvvetlerince devamlı baskı altında tutulduğu birkaç yılı takiben ABD'nin Batch Anlaşmasını ihlal ederek Bangsomoro ülkesine saldırmasıyla İkinci Dünya Savaşının başlangıcına kadar devam eden, Moro-Amerikan harbi başlamış oldu.

Müslümanlarla giriştikleri mücadelede Amerikalılar, İslâm'a karşı vaziyet alışlarına ve aşırı ölçüde askerî şiddete başvurmalarına ilaveten, kuzeydeki Hıristiyanları güneye göçe ikna ederek yeni bir stratejik yaklaşımı denemeye başladılar. Bu suretle, Müslümanların ekseriyeti kaybetmeleri sağlanacak ve onların bağımsızlık iddialarından vazgeçmelerine yol açılmış olacaktır. Ne varki geniş kapsamlı bu teşebbüs 1950 yılına kadar başarısız kaldı. İkinci Cihan Savaşı sırasında, 1940 yılında, Japonlar Filipinlere taarruz ederek adaları Amerikalıların ellerinden aldılar. Dört yıl süre ile devam eden bu işgal esnasında Müslümanların Amerikalılara karşı verdikleri şiddetli muharebeler durdurularak Japonlara karşı verilen savaşlar yoğunlaştırıldı. Japonlar her ne kadar kuzey bölgelerini hakimiyet altına almayı başarmışlarsa da, güneyde güçlü bir Müslüman mukavemetiyle karşılaşmışlardır. Japon savunma bakanlığının raporlarına göre Japonlar, en büyük askerî kayıpları güney bölgesinde vermişlerdir.

Japonlarla harbederken Müslümanlar Amerikalılara yardım bile etmişlerse de, harp sona erer ermez Yankiler onlara karşı eski metodlarını

uygulamaya başlamışlardır. Filipinleri doğrudan doğruya hâkimiyetleri altında bulundurdukları sürece ABD, yerli halkı güçlü bir kültür baskısı altında tutmuştur. 1898-1946 yılları arasında her yerde İngilizce okutulmuş, Amerikan eğitim metodları uygulanmış ve Amerikancılık büyük bir yayılma göstermiştir.

Bu kültür baskısı öyle bir raddeye varmıştır ki, harbi takib eden yıllarda bir Filipinli kendisini bir yerliden daha çok bir Amerikalı olarak kabul etme eğilimi göstermiştir. 1944 yılında, Japonların ülkeyi terk etmeleri üzerine, Amerikalılar geri döndükleri zaman Filipin halkı, bu olayı hürriyetin dönüşü olarak kabul edip kutlamışlardır. Ortalama Filipin vatandaşları arasında böylesine bir düşünce tarzının varlığı Amerika tesiri altında kalan bu çeşit adaların gerçek bir hürriyete kavuşmalarını imkânsız kılmıştır. Bu gerçeği fark eden Amerika, 1946 yılında, Filipin adalarına şeklî bir bağımsızlık tanımaya karar vermiştir. Bu bağımsızlık beratında Bangsomoro Filipin Adalarının bir parçası olarak mütalaa edilmiştir.

Bu hareket Müslümanlarca şiddetli bir muhalefetle karşılanmış ve Filipin Müslümanlarının halen sürdürmekte oldukları savaş ve muhalefetin temel sebebini teşkil etmiştir.

Adaların bağımsızlık kazanmasından sonra Manila’daki merkezî hükümet, Müslümanlara ait bütün malların devlete ait olduğunu ve sadece Hıristiyanların mülk sahibi olabilmek için gerekli şartları haiz bulunduklarını ilan etmiştir. Bu ilanla birlikte Müslümanların gösterdikleri muhalefet de yeni bir boyut kazanmıştır. Fakat, bu güçlü muhalefet karşısında merkezî hükümetin güney bölgelerinde kontrolü de kaybetmesine rağmen, Hıristiyanların güneyde Müslümanlara ait bulunan verimli topraklara karşı duydukları hırs şiddetinden hiçbir şey kaybetmemiştir.

Ülkenin zahirî bağımsızlığını takiben 10 yıl geçtikten sonra, 1965 yılında Ferdinand Marcos Filipinlerin başkanlığına seçilmiştir. Bu, sözüm ona seçimden sonra, güneydeki Müslümanların mücadelesi, hafiflemek bir yana, evvelkinden daha yaygın bir mahiyet kazanmıştır.

Müslümanlara karşı verdiği savaşta Marcos, Amerikan tecrübesine ilaveten İsrailli uzmanların da yardımıyla yeni taktikleri uygulamaya koymuştur. Kuzeydeki Hıristiyanların güney bölgelerine göç etmelerinden

de yararlanarak Hıristiyanları güneydeki Müslümanlara karşı silahlandırmak amacıyla terörist grupları harekete geçirmiştir.

Bu terör grupları 1970 yılında çok yaygın bir faaliyete girişmiş ve 1972 yılında şiddet olaylarını azami seviyeye eriştirmişlerdir. Bunlar Müslümanları öldürmekte, cami ve okulları yakmakta, evleri harabeye çevirmekte, çocuk ve kadınları katliama tabi tutmaktadırlar. İşin en çok elem veren yönü öldürme olaylarının büyük bir kısmının camilerde cereyan etmesidir. Moro Milli Kurtuluş Cephesinin temsilcileri, Marcos rejiminin, esas itibarıyla bu terör grupları marifetiyle ekseriyeti kadın ve çocuklardan ibaret olan, 90.000’den fazla Müslüman şehid ettiğini, 300.000’den fazla Müslümanın evini yaktığını, 500’ü aşkın cami ve 700’den fazla İslâmî okulu yıkıp harabeye çevirdiğini belirtmektedirler. Bu mezâlimin doruğa ulaştığı bir sırada, 7 Haziran 1971 gününde bu terör gruplarından birisi camide Cuma namazı kılmakta olan 64 Müslümanı şehid etmiş ve pek çok sayıda mü’mini de yaralamışlardır.

Marcos’un kanlı saltanat döneminde, merkezî hükümetin güney bölgelerine yöneltti̇ği askerî saldırılar büyük ölçüde artmış; Müslüman bölgelerin Filipin Kara Kuvvetlerince her gün, sistematik olarak bombalanmasını gerektirecek bir noktaya ulaşmıştır. Filipin Hava Kuvvetlerinin, Moro Kurtuluş Hareketinin ana üssü olan “Jalo”ya yöneltti̇ği bir saldırıda şehrin % 75’i, sürekli bombardıman sonucu, tamamen tahrip ve toz duman edilmiştir. Moro Mücâhidlerine karşı giriştiği saldırılarda Filipin Ordusu, Müslümanların bulunduğundan şüphe ettikleri her bölgeye insafsızca saldırabilmekte ve karşılarına çıkan herkesi, fark gözetmeksizin, öldürebilmektedir. Filipin Savunma Bakanlığının bir raporunda bu katliam kurbanlarının esas itibarıyla sivil sakinlerden ibaret olduğu da itiraf edilmiştir.

Filipin Anayasası, bir başkanın sekiz yıldan fazla görevde kalamayacağını belirtmesine rağmen, Marcos’un ülkedeki saltanatı kısa bir süre önce 17. yılını doldurmuş bulunacaktır.

İran'ı Bir Türlü Anlamıyorlar

Egemen güçlerin Müslüman topluluklara, ancak kendilerine bağlı olmak kaydı ile özgürlükler tanıdığı bir garip devir yaşıyoruz.

Bir yanda Amerika, Avrupa Devletler Topluluğu, Sovyet Rusya ve Çin, öte yanda bu güçlerin hassas dengeler içinde, kendi aralarında bölüştükleri diğer devletler. Egemen güçlerin kendi paylarına düşen devletleri pranga altında tutma metodları farklılıklar gösteriyor. Rusya en küçük bir karşı koyuşu, "kanlı" olmasına bilhassa özen göstererek bastırıyor, yaygın bir jurnalcilik faaliyeti ile herkesi birbirinden kuşku duyar hale getiriyor ve böylece Sovyet diktasına karşı örgütlenmeyi daha başlangıçta felce uğratıyor. Maddî imkânlar bakımından insanları sürekli olarak devlete muhtaç tutarak onlara kölelik şahsiyeti aşılıyor.

Kızıl Çin'in güttüğü metoda, Rusya'nınkine ilaveten bir takım felsefî çılgınlıkları, özellikle Müslüman kavimler üzerinde, mezbaha usulü denediği "Çinleştirme" faaliyetlerini eklemek gerekli.

Bizi daha çok ilgilendiren "Demokratik Batı Ülkeleri" dediğimiz barbar vahşilerin, birçok ülkede, bizzat o ülkelerin adamlarını kullanarak tatbik ettikleri "Batılılaştırma" siyasetleridir.

Batılılar İran'ı da aynı şekilde ele geçirmişler. Pehlevî ailesini ilkin kendi avuçlarına almışlar, sonra da bu ailenin eline bütün imkânları vermişler. Kendileri "demokrasi havarisi" olmalarına rağmen, İran'ın şahlıkla idare edilmesinde bir sakınca görmemişler. Kendilerine (Amerika ve Avrupa'ya) İran'ın bütün zenginliklerini cömertçe takdim eden, yabancı sermayeye ayrıcalıklar tanıyan, kendilerinden giyim, kuşam, moda, ahlak, örf, âdet, adabı muaşeret, kanun, tüzük, araba, televizyon, ruj, peruk ve saire ithal eden bir rejim ister Cumhuriyet ister Şahlık olsun fark etmemiş. İran'da Amerika ve Avrupa'ya hayran profesörler, öğretmenler, talebeler, devlet adamları, memurlar yetiştirilmiş. İran televizyonu yabancı diziler, şovlar, aranjmanlarla dolmuş. Müslüman nice aile, kızlarının sokak kadını kıyafetiyle dolaşmalarına artık engel olamadıklarını hayretle görmüşler. Bu bozuk üretimin kaynağını bir türlü kestiremez, Şahlarını ve Diba'larını sever, kime buğzedeceklerini bilemezlermiş.

Ama günün birinde bilenler çıkmış. Neyin nasıl olduğunu, ne şekilde olması gerektiğini düşünmüşler, planlamışlar, örgütlenmişler ve tatbik etmişler.

1970’li yılların sonunda İran’da meydana gelen mutlu hadiseleri biliyorsunuz.

İran devrimin ilk yıllarında iyice çalkalandı. Belki daha on yıl, yirmi yıl bu leziz çalkantıyla yatıp kalkacak İranlı Müslümanlar. Her gün Batının, uzun yıllar memleketin, devletin, insanların, kurumların orasına burasına girmiş zararlı parazitleri, keneleri ortaya çıkaracak, onarılacak, temizlenecek, havalandırılacak.

Bugün İranlı Müslüman, İran’daki Batının ayağını yerden kesmiştir.

Mısır’da, Cezayir’de, Afganistan’da, Pakistan’da, Tunus’da, Fas’da, Libya’da, Suriye’de, İran’da, Irak’da yıllardan beri Batı çizgisinde olup bitenlere şartlanmış olanlar, İran’da olanları elbet anlayamazlar. İran’a Batı kafası ile bakanlar şaşı gözle bakıyorlar. Bu şaşı ve afyonlu bakışlar, suçları aynı olduğu için, köylü veya profesör veya esnaf veya general veya başbakan, herkesin aynı cezaya çarptırılmasındaki parlak ve sıhhat aşılayan mantığı ve Batıcılığın kökünden reddedilip yok edilişinden hududsuz mutluluğu hiçbir zaman göremezler.

Meğer solcular, Humeyni’nin İran’da “Müslüman Demokratik Halk Cumhuriyeti” diye Sovyet Rusya modeli bir devlet kuracağını sanıyorlarmış da, bizdeki sağcılar da bundan pek korkuyorlarmış. Bizdeki sağcılar dediğimiz, şu kapitalist Amerikancılar, Avrupacılar, AP’liler şunlar bunlar. İşte bunlardan bir profesör yazarın eveleyip geveledikten sonra ağzından çıkardığı baklaya bakın: “Ama işler böyle çıkmadı, (Solcuların dediği gibi olmadı demek istiyor) çıkacağa da benzemiyor. Ya ayine-i devran ne gösterecek dersiniz... Şah yıkıldı. Fakat bir türlü, Sosyalist Müslüman İran Cumhuriyeti ilan edilmiyor. Aksine, İslâmî esaslar, halkın hayatından, devletin zirvesine doğru işin içine sosyalizm filan karıştırılmadan tatbike geçiliyor.”

Bunun böyle olduğunu geç de olsa fark etmiş tilki profesör. Hülasa politika mahallesinin bu gezgin çocuğu, yazısının özeti olarak şöyle diyor:

“Sosyalizm getirecek diye korkuyorduk. Rusya’nın bu işlerde parmağı var biliyorduk. Meğer adam A’dan Z’ye İslâm’ı getiriyor.”

Seviniyor mu yeriniyor mu belli değil. Yazısındaki havaya bakınca onun “sosyalizm gelmiyor, iyi ama galiba İslâm geliyor, yağmurdan kaçarken doluya tutulduk” dediğini duyar gibi oluyoruz.

Aynı gazetenin başka bir yazarı ise, kendisi hakkında “galiba mason olmuş” şeklinde söylentilerin çıkmasına neden olan yazılarından sonra, şimdi Humeyni’ye kıtır atmaktan, uydurma ya da en azından Marksist İranlı profesöre isnat ettiği ithamlardan yorulmuşa benziyor: “İslâm’a, Şeriat’a evet ama, böyle değil” diyor. “Saç baş kapatmakla, zoraki tesettürle, kadınlara zorla çarşaf giydirmekle, plajları yasaklamakla Şeriat gelmez” diyor. Yazara göre ilkin insanların zihniyetlerini değiştirecekmişsiniz, sonra onlar kendiliklerinden örtüneceklermiş.

Yazar Ramazan günlerinde elbette İstanbul’da Suadiye’de, Beyazıt’ta, Boğaz’da, Beyoğlu’nda dolaşıyordur. Modern yaz giysileriyle kendilerini göbekleri görününceye kadar teşhir eden, ellerinde külah külah dondurma, kıçlarında blucin binlerce kadının örtünmesi için, ilkin onların zihniyetini değiştirme yöntemini uygulasan acaba kaç bin yıl geçer. İnsanları açık-saçıklığa fuhşa, kumara, mübtezelliğe götürmek çok kolay. Sokaklarda gördüğüm manzaraları alafranga kafalar yıllardır uğraşa uğraşa meydana getirdiler. Giyimleri, makyajları, takılarıyla sokak dilberlerine benzemek için yarışan bayanlardaki bu aşırılık kokuşmayı durdurmak için, demek elinize imkân geçse, onları kendiliklerinden örtünür hale getirmeye çalışacak, onları, örtünmek için eğiteceksiniz. Onları bir tek emirle, bir tek günde hizaya getirmeyi uygunsuzluk sayacaksınız.

Biz sizlere, ruhunuzu ve aklınızı Batıya satmışsınız dediğimiz zaman biraz ileri gittiğimizi söylüyorlar. Erkekçe ve açıkça söyleyin, Humeyni’nin yapıp ettiklerinden dolayı kendinizi Batılılara karşı mahcub hissediyor musunuz hissetmiyor musunuz?

Adam içki fabrikalarını kapattı, içkiyi yasakladı, yüzbinlerce galon alkolü lağımlara döktürdü diye bu eylemin günümüzün uygar dünyasında Batılılara karşı ayıp bir şey olduğunu mu düşünüyorsunuz?

Ama erkekçe, dürüstçe cevap verin! Plajlar kapatıldığı için Batılılara karşı ayıp mı olmuştur? Homoseksüeller cezalandırıldığı için, olayı protesto eden Batılı homoseksüellerle aynı kanaatte misiniz? İleri Batı uygarlığının geldiği bir zamanda, onları Şeriat adına cezalandırmak ayıp mı oluyor?

Batılılar “He” demedikçe, tek başına bir anlamı yok mu sizin için Şeriat’ın? Batı sizi bir akrep gibi sokmuş. Müslüman dünyasına Müslümanın verdiği bilgilerle bakmak sizde alerji yapıyor. İlle de Yahudi haber kaynaklarına bakacaksınız. Batı basınına bakacaksınız. Amerika’nın ağzıyla konuşacaksınız. Hiç bu ağız son nefeste kelime-i tevhidi hatırlayabilir mi?

Hadi hadi insanı günaha sokmayın.

İngiliz Öldürmeye Devam Ediyor

İngilizler Hindistan'ın Assam eyaletinde binlerce Müslümanın kanına daha girdi, desek bir bakışta anlamsız görünecek. Ancak yüzyılın başlarına dönerek olaya bakarsak, dökülen kanlarda onların parmağını göreceğiz.

20. yüzyılın başlarında Assam eyaletine ilk Müslüman göçmenleri İngilizler getirdi. Bundan iki amaç güdüyorlardı. Birincisi uçsuz bucaksız çay bahçeleri için ucuz işçi temin etmek, ikincisi ise bu ucuz işçilerle yerli Hindu halkını işsiz, dolayısıyla de güçsüz bırakmak. Çok sayıda getirtilen bu göçmenler neye alet edildiklerini uzun süre anlayamadılar. Yerliler de anlayamadı. Ama yeni gelenleri benimsemediler de. Aralarında daima çatışmalar, sürtüşmeler oldu. Böylece zamanla kaynaşmaları, barış içersinde yaşayıp gitmeleri gereken bu insanlar, birbirlerinin kanlarını kollayıp durdular. Birbirleriyle çatışan bu insanlar, esas düşmanları olan İngilizlerle çarpışmakta, onları ülkeden kovmakta daima geç kaldılar.

İngilizlerin ektiği bu husumet tohumları, her yıl yüzlerce insanın katledilmesi şeklinde daima mahsul verdi. İşte son olarak geçen haftalarda yapılan eyalet seçimlerinde (1980), göçmen Müslümanlara oy hakkı verilmesi ile başlayan olaylar, (söylentilere göre) 2.500 kurban verdi. Müslüman köylere akınlar düzenleyen yerli Hindular, İngiliz fitnesinin ektiği kuvvetli kin duygularıyla akıl almaz bir katliama girişerek, kadınları, çocukları ve ihtiyarları da katletti ve arkasından alınan bütün güvenlik tedbirlerine rağmen olaylar yatışmayınca Müslümanlar kafileler halinde komşu eyaletlere göç etmeye başladılar.

Müstevli Batılıların ektikleri düşmanlık tohumlarının bu ne ilki ne de sonuncusu. Hindularla Müslümanlar, Pakistan'la Hindistan, Orta Doğu'da İsrail'le Filistinliler arasındaki çatışmalar, Sudan'da kabileler arasındaki kan davaları hep İngilizlerin marifetleri. Diğer Batılı sömürgeciler ve işgal ettikleri topraklarda aynı sinsi, insanlık dışı metodlarla davranarak, oraları kolayca idare yolunu seçtiler. Fransa, Hollanda, İtalya, İspanya ve Belçika sömürgelerinde benzer durumların ortaya çıkışı tesadüf değil

Batı Sahra'da İspanyolların, Yeni Gine'de Hollanda'nın, Uzak Doğu ülkelerinde Fransa'nın, Habeşistan'da İtalyanların ve Burundi'de

Belçika’nın ektiği husumet ve fitne tohumları, onlar buradan çekildikten sonra da etkilerini devam ettiriyor ve bu zavallı ülkeler kendilerini bu anlamsız çekişmelerden bir türlü kurtaramıyorlar.

Batılıların Müslüman ülkelere ektiği en önemli ve etkili fitne tohumu, İslâm Birliği’ni sağlayan ümmet düşüncesini parçalamak için bu birliği meydana getiren insanlara ırklarıyla ilgili üstünlük düşünceleri ve iddiaları aşılamak oldu.

Bugün yalnız değişik ırktaki insanlar değil, aynı ırktaki insanlar bile kendi aralarında ırk davası gütmedeler. Buna paralel olarak İngilizlerin “Lavrens harekâtı” Osmanlı’yı müstevli olarak tanıtması, batının elde ettiği en bozguncu başarı oldu.

Fransızlar Suriye ve çevresine hâkim oldukları devirlerde bununla da yetinmediler. Şiiliğin dejenere olmuş bir kolu olan Nusayrileri, azınlıkta olmalarına rağmen ülkenin hâkimi durumuna getirmekte fayda görerek Nusayrileri askerî okullarda yetiştirerek ülkenin başına getirdiler.

Hafız Esat ve kardeşlerinin emrinde, azınlık Nusayriler, çoğunluğu teşkil eden Sünnî Müslümanlara kan kusturuyor. Terör, katliam ve çeşitli zulümlerle, ülkelerin esas sahipleri susturuluyor, dikta altında tutuluyor. Yani dünyanın dört bir yanında, aslında, demokrasi havariliği yapan Batılılar, öldürmeye, parçalamaya, ocakları söndürmeye devam ediyorlar.

Fransa’nın bir başka yönüne daha işaret edelim. Ermeni canilerinin açıkça himaye görüp kışkırtıldıkları bir ülke: Fransa.

Özellikle Fransa’da işlenen cinayetlerin hemen sonrasında, Fransız televizyon ve radyolarında ve basınında, Türklerin Ermenileri katlettiklerine dair yoğun dokümanter yayınların başlaması, hükümetin de dikkatinden kaçmamakta ve bu konuda Fransız hükümeti nezdinde çeşitli girişimlerde bulunulmaktadır.

Fakat bu konuda Fransa o kadar vurdum duymaz ve kararlı hareket etmektedir ki, bizim tarafımızdan yapılan girişimlerin, kaale alınmayışımızın insanımız üzerinde etkileri keder verici olmaktadır.

Bu konuda dışarıda yayınlar başladığı zaman maalesef sadece bir savunma psikolojisi içersinde hareket ederek, o da sadece kendimize hitap

edecek tarzda, Ermenileri toplu şekilde katletmediğimizi ispatlayan yayınlara girişmekteyiz. Oysa bu konuda yapılması gereken şey Fransızlara bu konuda masum olduğumuzu ispatlamak değildir. Bunu onlara duyurabilsek bile, oradaki Ermeni baskısının yanında solda sıfır kalacaktır. Yapılması gereken şey, işte bu sebepten dolayı, Fransızca onların silahı, onların metodu ile karşılık vermektir.

Bırakalım Ermenileri katletmediğimizi ispat etmeyi. Veya bunun bir yandan devam ettirelim. Yapılması gereken şey, onların yaptıklarına karşı, onların yaptıklarından sadece bir kısmını sergilemek. Mesela Fransızların Cezayir'de giriştikleri canavarlıkları sergilemek. Fransızlar Cezayir'de Hitler'e parmak ısırtacak vahşilikler yaptılar. Aradan onca yıllar geçti ama Cezayir'de hâlâ toplu mezarlar bulunuyor.

Fransızlar ve diğer bütün düşman tavırlı, zihniyetli dostlar (!) tâ eskilere ait sayısız dokümanlar bulabiliyorlar. Cezayir katliamları hakkında bilgiler, dokümanlar toplamak çok daha kolay. Daha dün gibi yakın bir zamanda oldu bu olaylar. Belirttiğimiz gibi hâlâ toplu mezarlar bulunuyor ve bunların içinden yüzlerce iskelet çıkıyor. Yani Türklerin Ermenileri katlettiğini söyleyen ve bunları gündeme getiren Fransızların çoğunun elleri hâlâ Müslüman Cezayirlilerin kanlarıyla kıpkızıldır.

Televizyon, radyo ve gazetelerimizde bu konuyu işleyen yoğun bir yayın Fransızları çok kısa zamanda dize getirecektir. Bu konuda kesinlikle savunma psikolojisiyle hareket etmemek, kesinlikle taarruza geçmek sonuç alacaktır.

Hama

1982 yılı Şubat ayının ilk günlerinde, Suriye devlet kuvvetleri, bir şehirlerini yok sayarak, haritadan silmek istercesine havadan ve karadan bombalamışlardı. Bu bombardıman dünyanın herhangi bir yerinde iki düşman ordu arasındaki savaş esnasında yapılmış olsaydı bile tüyler ürperticiydi. Zira askerî bir merkez değil, doğrudan doğruya sivillerin oturduğu bir şehir bombalanmakta idi.

Bu bombardımanda binlerce sivil ölüyor, evlerinden kaçarak büyük alanlarda toplanarak hayatlarını kurtarmak isteyen kadınlı çocuklu kalabalıkların üzerine makinelerle ateş açılıyor, askerler ağır bombardımandan sonra şehre bir işgal ordusu gibi zafer nağraları atarak giriyor, ev ev operasyonlar düzenliyor, belli mahallelerdeki evlerden ayakta kalanlar ayrıca buldozerlerle yıkılıyordu.

Sosyalist Nusayri rejimi, İslâm çizgisinden ayırmakta aciz kaldığı bu şehri yerle bir etmekten başka çıkar yol bulamamıştı.

Bu şehirde öyle mahalleler vardı ki mevcudiyetiyle zalimlerin yüreğine korku veriyordu. Bunlardan en önemlisi “Geylânî” mahallesi idi. Buraya bu ismi, Abdülkadir-i Geylânî hazretlerinin torunlarından birkaç ailenin gelip yerleşmesi ve çoğalması sebebiyle vermişlerdi. Üstün ahlaklı bu insanlar rejimin empoze ettiği dejenerasyonu kabul etmiyor, İslâm’dan taviz vermeye yanaşmıyorlardı. Ticaretle ve dinî eğitimle meşgul oluyor, evlatlarına iyi Müslüman olmayı talim ettiriyor, Hac yolu üzerinde bulunan bu şehirde, gelip gidenleri soyup soğana çevirmeyi değil, onlara İslâm’ın emrettiği şekilde “yolcu” muamelesi yapmayı öğütlüyorlardı. Yetişen pırıl pırıl gençler bu öğretinin ışığı altında davranıyorlardı.

Hama şehri, adeta bu mahalleden yayılan İslâm nurunun ışığı altında Orta Doğu’nun bozulmamış, kumara, sefahate, safsataya, ahlaksızlığa kapılmamış yegâne beldesi olarak biliniyor ve Hac’ca gidip gelen her Müslüman tarafından da bu durumu görülüyor, anlaşılıyordu.

Nusayri rejiminin bu şehri ortadan kaldırmak için gösterdiği gerekçeler ne olursa olsun, olayın özünde yatan gerçek bu...

2 Şubat 1982 günü şehrin bazı semtlerinde duyulan silah sesleri, öncekiler gibi küçük bazı çatışmalardan ibaret sanıldı. Ama kısa zaman sonra bunun, arkasında büyük planları saklayan bir tertip olduğu anlaşıldı. İnsanlar şehrin üzerine dalışlar yapan uçakların, çok önceden planlandığı açık seçik belli olan bir Saldırı furyası halinde belli evleri hedef aldığını görmekte gecikmediler. Belli ailelere ait binalar bombalanıyor, sonra bütün o sokak ve mahalle gelişigüzel bombalanarak yerle bir ediliyordu. Üç beş gün içinde tankların, roketlerin ve uçakların düzenlediği saldırılar tam bir katliama dönüştü. Bu kez ağır silahlarla kuşanmış piyade birlikler şehre daldı ve yine belirlenmiş evlerden başlayarak ayakta kalanlar, içinden sağ çıkanlar tek tek temizlendi, şehrin etrafındaki ablukayı geçerek dağlara kaçmaya muvaffak olanlar ısrarla takip edildi ve yakalandıkları yerde katledildi. Başta Geylânî Mahallesi olmak üzere bir çok mahalle tamamen, diğerlerinde ise belli sokaklar yerle bir edildi. Yine başta Peygamber Efendimizin soyundan gelen Geylânî ailesi olmak üzere, temiz bir İslâmî yaşayış içersinde olan belirlenmiş diğer ailelerden kadın ve çocuklar ve yaşlılar dâhil tek fert bırakılmaksızın katledildiler.

Bütün bu olanlara bütün dünya Suriye’nin bir iç meselesi olarak ses çıkarmadı. Olay “insan hakları” konusunda acâib titizlikler gösteren mahut teşkilat tarafından da hiçbir zaman gündeme getirilmedi. Zira öldürülenler Marksist değil, Müslüman’dı. Zira katliamı yapanlar Marksist’ti.

Bizim yapabileceğimiz de bundan, bir hatırlamadan ibaret. Şehidlerin ruhlarına bir Fatiha sebeb olur ümidiyle…

Katliam Tek Boyutlu mu?

Hama şehrinde düzenlenen katliam acaba tek boyutlu mudur? Nusayrilerin Şubat 1982 başlarından itibaren bir ay boyunca karadan ve havadan bombalayarak ve sonra buldozerlerle yıkarak üçte birini tamamen yok ettiği şehirde, bir habere göre yedi bin, diğerine göre ise otuz bin Müslüman can verdi.

O tarihlerde Suriye resmi açıklamaları "isyancı" güçlerin Amerika'dan yardım aldığını, bunun bir CIA kışkırtması olduğunu iddia ediyordu. Oysa biliniyordu ki o tarihlerden epeyce öncesinden Suriye'nin Sovyetler Birliği ile münasebetleri bozulmuştur ve Suriye ABD'ye yanaşmaktadır. Nitekim aynı tarihlerdeki gazetelerde, Suriye ile Sovyetler Birliğinin yeniden yakınlaştıkları ve Rusların yeni füze rampaları için Suriye ile anlaştığı bildirilmektedir.

Hama olaylarından kısa bir zaman önce Golan tepeleri, bir gece içinde İsrail tarafından işgal edilmiştir ve buna Suriye bazı beyanatların dışında hiçbir tepki göstermemiştir.

Bu hadiseden çok kısa bir zaman sonra Orta Doğu ilkin Hama katliamına sahne olmuş, bütün dünya kimsenin kılını kıpırdatmayan bu olaydan çok kısa bir zaman sonra da İsrail Lübnan'a girip Beyrut'u kuşatmıştır. Golan tepelerinin işgali ile arkasını sağlama alan İsrail emin bir şekilde ve Amerika'dan aldığı, hatta daha Amerika'nın denemediği modern silahlarla Lübnan'ı, Beyrut'daki Filistinlileri hallaç pamuğu gibi atmış, Suriye'nin bu saldırıya karşı çıkışı ise göstermelik olmaktan öteye gitmemiştir.

İsrail gelişmiş silahlarla Suriye'nin elindeki uçaklardan 300 tanesini sadece bir iki hava çarpışmasında düşürdükten, füze rampalarını ise 2 gün içinde hemen tamamen yok ettikten sonra Lübnan'a yerleşmiş, Türkiye'ye doğru önemli bir adım atmış, resmî beyanlarında Türkiye'nin de stratejik ilgi alanı içinde bulunduğu şeklinde tehditler savurmaktan geri kalmamış, Beyrut'un boşaltılmasından sonra ise silahsız Filistinlileri fanatik Hıristiyanlarla bütün dünyaya ne kadar güçlü, küstah, arkası sağlam olduğunu kabul ettirmiştir.

Bu şema içinde değerlendirilmesi gereken bir husus da, Lübnan olayları sırasında Suriyeli devlet adamlarının Moskova ziyaretlerini, onları elleri boş olarak yollayarak cevaplandıran Rusların tutumu olmuştur. O günlerde Suriye'ye yeni füzeler vermeyi reddeden Ruslar, ondan birkaç gün sonra silah endüstrisinin çıkarları için Suriye'ye silah satmaktadır. Dikkat edileceği gibi olaylar sırasındaki Sovyetler Birliği'nin "ideolojik" samimiyetsizliği ne kadar ortada ise, bugünkü "ticaret" arzusu ve mecburiyeti de o kadar ortadadır.

Buraya ilave edilecek bir olay daha var:

İsrail'le Suriye'nin ciddi şekilde harp ettikleri yıllarda İsrail uçaklarının, askerî bir merkez olmadığı halde ısrarla bombaladığı tek şehir vardır, o da Hama şehridir. O zaman, özellikle bu şehre kimyasal bombalar atılmış ve şehirde 10 bin kişi ölmüş, bunun birkaç misli insan ise yaralanmıştır.

Önce İsrail'in, adeta şahsi bir kan davası güder gibi üzerine gittiği bu şehir daha sonra "kendi devleti" tarafından daha ağır bir saldırıya uğramış ve yedi ilâ otuz bin insan hayatını kaybetmiştir.

Dağınık olarak verilen bu bilgilerden kabaca şunlar anlaşılmaktadır:

İsrail'in Beyrut operasyonu için Suriye, İsrail'le anlaşarak ona Golan tepelerini bırakmış, kendisi Hama katliamına girişmiş, hemen arkasından başlatılan İsrail'in Lübnan harekâtı ile de Hama olayları perdelenmiştir.

Lübnan olayları karşısında, halkına ve diğer Arap ülkelerine karşı şaibeli bir duruma düşmekten korkan Suriye ilk günlerde birkaç füze ateşlemiş, birkaç birliğini Lübnan'a yollamış, fakat sonra, İsrail'in üstün teknolojisi karşısında bir şey yapmanın imkânsız olduğunu söyleyerek ve o günlerde Moskova'ya yaptığı ziyaretlerinden sonuç alamadığını ifade ederek İsrail planına seyirci kalmıştır. O günlerde susmayı tercih eden Sovyetler Birliği de, Amerika ile, Orta Doğu'nun yeni statüsü için, görüş birliği içinde olduğunu belli etmiştir.

Hama'ya Bakış Açıları

1982 Şubat'ının onunda büyük tirajlı bir gazetede Suriye olaylarına dair ilk haber yayınlandığında, bir cümle, bir kısım çevrelerin bu bölgedeki olayların gerçeğine ne kadar yaklaşabildiğini göstermesi bakımından dikkati çekti. Gazete devlete başkaldıran Müslüman Kardeşlerin Sünnilerle harbettiğini yazıyordu. Olayların o günden sonraki gelişmeleri gösterdi durdu ama her gazete, radyo ve televizyon haberinde ve yorumunda bu veya buna benzer yanlışlar, bilgisizlikler, kasıtlar, endişeli ve zaaf dolu taraf tutuşlar görüldü.

TRT Haber bültenlerinde nedense ısrarla Suriye'nin resmî açıklamaları kullanılıyordu. Dolayısıyla de olayları buradan izleyenler, Hama kentinde bir kısım isyancıların densizlik ettiğini, devlet kuvvetlerinin de bunları cezalandırdığını, şehrin abluka altına alınarak isyancıların ev ev arandığını, sonuncusunun da yakalanmasından sonra hayatın normale dönmek üzere olduğunu öğrendiler, öyle sandılar.

Yazımızı, TRT'nin haber anlayışı, olaylara bir gözünü kapayarak bakışı üzerinde yoğunlaştıracak değiliz. İşaret etmekle ve haber merkezinde oturanların kamuoyunu yanıltmayı göze alan meçhul endişelerine bir mim koymakla yetinelim. Ama şunu da sormuş olalım: Haber merkezindekiler acaba Marksist ve Nusayri Esat rejimini mi tutmaktadırlar?

Yolcular Bile Hissediyor

Suriye olaylarının elbette uzun yıllar öncesine dayanan bir geçmişi mevcut. Biz sadece olaydan birkaç ay öncesinin sokak haberlerine dönelim: Hac, Umre ve sair amaçlarla Suriye topraklarını izleyenler, her tarafta kavurucu bir siyasî atmosferin, burada birkaç saat geçirenleri bile etkilediğini bilirler. Hac yolu Hama ve Humus'un tam göbeğinden geçmektedir. Bir çevre yolunu izleyerek şehre uğramadan geçmek mümkün değildir. Bu sebeble hacılar ve tüccarların Hama ve Humus'da bu şehirler insanı ile zarurî teması olmaktadır. Sokaklar, oteller ve lokantalar ve kahvehaneler kimi Arapçayı bilen, kimi bir iki kelimesini yolda öğrenen yabancılarla doludur. Sünnilerin yoğun olduğu bu kentler konaklamak için

Türk hacı adayları ve hacılar ve tüccarlarca tercih edilmektedir. Buralarda kendilerini daha bir emin hissetmektedirler.

Sabır Ya Seydi...

Sık sık bu yolu izleyerek iş seyahatleri yapan Türkiyeli bir tüccar sürekli müşterisi olduğu otelde, otel sahibi ile konuşmaktadır. Her zaman ümitsizlik mimikleri ve jestleri ile konuşan adam, birkaç ay önceki bu konuşmada, bu defa sağ elini, beş parmağının uçlarını birleştirip göğsü hizasında hafif hafif kımıldatarak “işler yolunda” işareti yapmış ve şöyle demişti:

Sabır, sabır ya seydi, sabır, ÇOK YAKINDA ÇOK YAKINDA... Böyle derken gözlerinin içi gülüyordu.

İşte Türkiyeli tüccarın, gelişi güzel bir konuşma esnasında duyduğu bu cümle, Şubat ayının ilk haftasında birdenbire gerçekleşmeye başladı. Meğer otelci gelip geçen bir müşterisinin kulağına kalbinin gizli sırrını açıyormuş. Daha sonra kendisi ve ailesi ve yerli ve yabancı müşterileriyle birlikte oteli ve bütün Hama, Rus yapısı Miglerin içinde oturan Nusayri pilotların bombardımanı altında, 250 bin nüfuslu bu şehrin Sünni mahalleleri yoğun bir topçu ateşi ve hava bombardımanına rağmen, zarı delmek ve mücadeleyi bütün Suriye sathına yayabilmek için adeta kendini feda ediyor. Esir olmaktansa topluca yok olmayı tercih ediyorlar. Zira son bir yıldır isyancıların peşine takılan rejim kuvvetlerinin sardıkları evlere operasyon düzenlemeyi bile göze almadıklarını, bu tür evleri pencerelerinden bakan kadınlara ve çocuklara rağmen tank mermileri ile havaya uçurmayı tercih ettiklerini çok iyi biliyorlar. Böyle ölmektense son ferde kadar ve yine kadınlarla ve çocuklarıyla beraber ama gerçek bir cephe oluşturarak harbetmek daha kolay, daha anlamlı ve daha şerefli olacak..

Hayat Normale Dönebilir mi?

Şubat’ın on beşlerinde 13 haberlerinde Suriye’nin Hama kentinde hayatın normale dönmek üzere olduğu ilan edilirken Müslüman Kardeşler Halep Radyo İstasyonu’nu ele geçiriyorlardı. Rejime başkaldırının diğer şehirlere de yayılmaya başladığı bu günlerde Suriye Enformasyon Bakanı Ahmet İskender: Katilleri yok edeceğiz. Şu anda vaziyeti kontrol altına almış bulunuyoruz diyordu. İşte o günlerde Suriye olaylarını veren gazete sütunlarının arasına ‘yorumcuklar’ da girmeye başladı. Kimi imzasız kimi

imzalı bu yorumların yazarlarına ‘Marksist Suriye rejimi artı İsrail karşıtlığı o halde Müslüman Kardeşler Örgütü artı Amerika mantığı büyük kolaylık sağlıyordu. Yazarlar bu beylik şemanın içini doldurmakta Suriyeli yetkililerin beyanatlarından da çok yararlandılar. Bir Suriye dışişleri sözcüsü tam zamanında Amerika dışişleri sözcüsünün açıklamasını diline dolayarak Amerika’yı yalancılıkla ve Suriye’nin iç işlerine karışmakla suçluyor ve “ABD ile Müslüman Kardeşler arasındaki işbirliği su yüzüne çıkmıştır” diyordu.

Çapraz Kurlar

Kimin kiminle kime karşı olduğu konusunda kanaat ve tavırların çeşitliliğinin ve devletlerarası ilişkilerde “çapraz kurların” temaşasına vesile olacak yeni bir fırsat, yeni bir Pazar oluyor Suriye olayları. Bakıyorsunuz İslâm devrimini gerçekleştiren İranlı bir kısım yöneticilerin Suriyeli Marksist yöneticilerle “ılık ilişkilerinden” söz ediliyor. Falanla dost olmak onun düşmanıyla da dost olmayı engellemiyor.

Sanırız burada Türkiye’nin ilginç bir konumu var. Geçen yıllar azınlıktaki Nusayrilerin Hatay bölgesinden çok sayıda Alevi’yi Suriye’ye geçirerek Müslüman Kardeşlere karşı silahlandırdığı iddiaları gazeteleri işgal etmişti. Nusayriler böylece azınlıkta olmalarının dezavantajlarından kurtulmak fakat aynı zamanda Hatay’ı da içine alan ‘malum’ haritayı gerçekleştirmek üzere aynı güçleri Türkiye’ye karşı da kullanmak hesapları içinde olmalıydılar. Türkiye ise müttefikimiz Amerika ile yeni dostlarımız petrol zengini Araplar arasında sıhhatli adımlar atamamanın zorluklarını yaşıyor. Birleşmiş Milletlerdeki bir oylamada Arapların asabını bozan bir çekimser “oy” gündemde. Resmî devlet görüşü olarak ele almak mümkün olmamakla beraber TRT’nin haber bültenlerine yansıyan bir “Esat’ı tutuş” söz konusu. Oysa ABD, İsrail ve Arap devletleri, bunların tümü Marksist Esat aleyhtarı tavırlar içersinde iken, Suriye olaylarını hiç olmazsa BBC ve diğer kolları uzun ajansların tarafsızlığı ile vermek ihtiyatlılık olabilirdi. Burada ihtiyattan da çok gerçekçi olmak gereğinin duyulmayışı çok şaşırtıcı. Yakın bir gelecekte bozguna uğrayabilecek Esat ordularının hem de ellerindeki silahlarla sınırları geçip zoraki bir sığınma eylemine girişeceğini de hesaplara katmak gerekirdi.

Güvenilen Dağlara Yağan Kar

Birçok sorular ve parantezler getiren bu kısa gezintiden sonra tekrar olaylara dönersek, Esat ordusunun da yer yer çatlaklar aldığını göreceğiz; sadece ordudaki Sünni unsurların değil, çoğunluktaki Sünnilerin intikamından korkan alevi unsurların da Esat rejiminden, Sünnilere karşı uyguladığı "kırım"dan rahatsız oldukları ve Esat'ı devirmeye çalıştıkları biliniyor. Hama olayları ise bu parçalanmayı hızlandırmış bulunuyor. Zira Hama ve diğer kentlerde sivil insanların oturdukları mahalleleri bombalamak emirlerine birçok tankçı ve pilot karşı çıkıyor.

Müslüman Kardeşlerin eylemleri zamanlamada ordu içerisindeki sürtüşmeleri de hesaba kattığı anlaşılıyor. Bir intihar komandosunun patlayıcı dolu bir kamyonla Suriye Enformasyon Bakanlığı'na dalışı, Müslüman Kardeşlerin silahlı mücadele yanında bir takım hedeflere özel saldırılar düzenleyerek Suriyeli yönetim kadrosunu felç etmek ve bozguna uğratmak istediği de görülüyor. Suriyeli yetkililer ise durmadan duruma hâkim olduklarını açıklıyorlar. Onlara göre, Hama'da kayda değer önemli bir olay meydana gelmeksizin askerî birlikler harekâtı sürdürmektedir. Ama sahtesi ile sahicisi ile gazetelere yansıyan haberlerin, yorumların toplamının ortaya koyduğu gerçek şu: Sadece Hama'da değil, fakat ülkenin bütün bölgelerinde kayda değer önemli bir tümen olay mevcuttur. (Dünya basını, Amerika, Avrupa ve Sovyet yöneticilerinin adeta düşünce kuluçkasına yattıkları ve henüz sustukları bir dönemde susmayı tercih etmekte ve beklemektedir. Acaba bölgedeki olayın önemli olabilmesi için saydıklarımızın olayı önemsemesi ve üzerinde durması mı gerekmektedir?)

Sorulardan Bir Bölüm

Acaba Müslüman Kardeşler neyi temsil etmekte ve neye karşı mücadele etmektedirler? Memleketin % 65'ini meydana getiren Sünni bir topluluk nasıl % 11'lik bir azınlığın hegemonyasıyla karşı karşıya geldi? Müslüman Kardeşler örgütünün geciken başarısına, geciken genel ayaklanmaya hangi hataları sebeb oldu? Bu örgüt sanıldığı kadar saf "İslâmî gayret" içerisinde olabildi mi, yoksa bazı yöneticilerince yürütülen "kötü bir Arap milliyetçiliği", bugüne kadarki eylemlerinde onu halkın desteğinden yoksun mu bıraktı? Yukarıda söz konusu ettiğimiz olaylarda halkın desteği nasıl sağlandı? Halk zorunlu şekilde Müslüman Kardeşlerin yanında mı yer aldı, yoksa örgütte, zafer getirici ümmet düşüncesine köklü bir geçiş mi

gerçekleşti? Bunda kalabalık bağlıları olan tarikat şeyhlerinin destek kararı aldıkları sonucuna da varılabilir mi?

Yerle Bir Edilen Hama Şehri

Orta Doğu'daki İsrail saldırılarında sivillerin kaçışmalarını, tankların topların uçaksavarların ve füzelerin ateşlenişini, hatta vurulanları bile televizyon ekranlarında, gazete sütunlarında günü gününe görmek mümkün. Bununla, haber ajanslarının cephe şartlarında bile çalışacak bir meslek anlayışı ve disiplini edindiklerini vurgulamak istiyor ve sözü, 1982 yılının Şubat ayında Esad rejiminin yerle bir ettiği Hama şehrinden televizyonlara ve gazetelere bir tek görüntünün getirilmeyişindeki garabete bağlamak istiyoruz.

Hama olayının haber değerinin bulunmadığını söylemek mümkün değil. Nasıl oluyor da Suriye'de hiçbir şey olmamış gibi davranabiliyorlar? İsrail'le çatışıyor gibi görünen Suriye'nin, Golan tepelerinden İsrail'le muvazaalı olarak çekildiğine dair ciddi iddialar mevcut. Hama katliamının ve bu konuda çıt çıkmayışının böyle bir ittifakın kirli yönleriyle bağıntılı olabileceği akla geliyor.

Hama olayından önce yapılan İhvan-ı Müslimîn ayaklanmasının gerekli ve fakat erken olduğunda Müslümanlar hemfikirdir. Ayaklanmayı, zamanından önce başlaması için bizzat rejimin körüklediği söyleniyor. Sonra da "Hama diye bir kentimiz de mevcut olmasın" diye harekete geçen rejim şehri günlerce bombalayarak haritadan sildi. Kaçabilenler yakalandıkları yerle bebelere varıncaya kadar şehid edildiler. Ve bütün bunlar dünyanın gözünün önünde olduğu halde Türkiye'den bile duyulmadı..

Bugün Hama üzerinden seyahat edenler, bu, İslâmî açıdan dopdolu, muhtevalı ve Orta Doğu'nun en Müslüman kentinde canlı kalmadığını, yıkılmış şehrin korkunç bir manzara arz ettiğini, şehrin içinden geçen kara yolunda araçların eğleşmesine müsaade edilmediğini söylüyorlar. Hama Suriye'deki sapık rejim için en büyük tehlikeyi oluşturuyordu. Muhalif Müslümanların yetiştiği, eylem sahnesine çıktığı yerde. Müslümanların sığınağıydı. Diğer kentlerin Müslümanları milyonlarca insanı Allah'a savaş açanlara karşı ağızları ve kalpleri mühürlü olarak kalabildikleri, işleri memuriyet ve ticaretleri ile meşgul olup, çoğunlukta oldukları halde yüzde

onbir’lik bir Nusayri azınlığa boyun eğdiği halde, Hama asla açılmamış kadınları, hüzünlü Müslümanlarla dolup boşalan camileri, sayısız zikir ve sohbet halkasını çekip çeviren büyükleriyle, rejime karşı gittikçe bütünleşen bir siyasî bilincin merkezi oluyordu. Ancak ajanlar ve rejim, örneği pek az görülmüş bir komplo ile böyle bir şehri yeryüzünden sildi. Şehrin yok edilmesine Evlâdı Resul’ün yoğun şekilde bulunduğu Geylânî mahallesinden başlandı.

İşte bütün bunların ne demek olduğunu iyice anlamak için, baba ve analarınız, kardeş ve bacılarınızla dolu bir şehrin, kendi şehrinizin, aynı şekilde, onlar uyuyor, namaz kılıyor, çocuklarını emziriyor ve Kur’an okuyorken bombalanıp yok edildiğini düşünün. Israrla düşünün, zira Hama’da katledilenler bunlardan başkaları değildi. Bu kısa girişten sonra sözü, Hama kentini defalarca görmüş, onu tanımış, onu anlamış olan birine bırakmak istiyoruz. Ahmet Polat Hoca’ya sadece bir tek sorumuz var:

Bize Hama’yı anlatır mısınız?

Hama, Halep’le Humus arasında, Asi nehri vadisinde nehrin iki yakasına yerleşmiş, ruhen ve madden sıcak oluşu sebebiyle aldığı “Hama” ismini yıllarca korumuş, şeriatla tarikatı ve bunların ehillerini misli az bulunacak bir şekilde korumuş ve yetiştirmiş mübarek bir beldedir. Hama tarih sahnesine milattan önce 2150 yılında kuruluşu ile çıkar. Esas gelişmesi Hazreti İsmail evladından Arab Ebu’lFida’nın eliyle gerçekleşti. Hazreti Ömer radıyallahu anhın devri hilafetlerinde Suriye topraklarına gönderilen İslâm ordusu ve onun emin kumandanı Ebu Ubeyde bin Cerrah tarafından fethedilen bu şehir yıllarca İslâm’a, onun şeriat ve tasavvufuna beşiklik yaptı.

Bu vasıflarının yanında, oraya Hicrî beşinci asrın yarılarında İslâm’a ve bütün dünya Müslümanlarına yepyeni bir ruh veren Abdulkadiri Geylânî’nin Abdurrezzak isimli oğlunun ahfâdından bu şehre Bağdad’dan gelip ve orayı kendilerine vatan olarak seçmeleriyle şehir manevi yönden de bizzat kâinatın efendisi Resul-i Ekrem sallallahu aleyhi ve sellemle münasebet kurma şerefine nail olmuştur.

İşte Esat orduları böyle bir şehri yok etti…

Madden Asi nehri ile beslenen, manen de risâlet ve vahyin kaynağına bağlanmış olan bu güzel belde, bütün İslâm âleminin haya ve edep bakımından bozulmasına, cihad ve aşk ruhundan mahrum bırakılmasına rağmen, aslî özelliklerinden taviz vermedi. Orada bugüne kadar açık kadın, Avrupa mukallitliği, İslâm'ın tesettür prensiplerine muhalefet görülmedi. Bu insanların çocukları, bu kadınlardan doğan çocuklar cihad ruhuyla, evladı Resul terbiyesiyle yetiştiler ve bunların muhteva verdiği şehir Hama, Suudi Arabistan'ın en mukaddes şehirleri de dâhil olmak üzere İslâm âleminde mümtaz bir mevki sahibi oldu. Hatta son yıllarda camileri dolduran ve cuma namazından sonra tevhid için dağılmayan cemaat için camilerin dışına sergiler döşenirdi. Mevcut Geylânî ve Şâzelî tarikatları mensuplarının çokluğuyla, cemaat caddelere kadar taşar, akşam ve yatsı arasında dağılmaksızın tevhid okunurdu.

Hamalı gençler Esat rejiminin ithal ettiği gayri İslâmi âdetlerin şehre girmesine muhalefet etmekten bir an geri kalmadılar. Böyle gençlerle ziynetli bulunan o güzel belde, bu insanlarla, vadide yer alan gül bahçeleriyle, buranın manen ve madden muhafazasında güç verir gibiydi. Şehri Halep cihetinden girişte, buranın asrımızda görmek mümkün olmayan bir yapıya sahip olduğunu, bambaşka bir âleme geldiğini hemen anlar ve hissederdi. Müslüman gençlerin tebessüm ve sevgileriyle karşılanırdınız. Zaviyeler, tekkeler, sofilerin çilehaneleri nehir boyunca uzanır gider ve şehrin iki yakasını birbirine bağlayan köprüler Müslümanların medrese-tekke irtibatını temin eden, sırf bunun için mevcut kutlu yollar gibiydi. İlim erbabı sa'y u gayretleriyle insanlara İslâm şeriatını ve onun ilahi muhakeme olduğunu anlatırken, tasavvuf ehli onların ruhî olgunlaşmalarını sağlıyordu.

İşte Esat orduları tonlarca bombayı bunların üzerine attı..

Günden güne gelişen ve küfrün sultasını kovmaya çalışan gençlerin mevcudiyeti Baasçıların uykusunu kaçırıyordu. Bu cihetten dolayı tevhid nurunun Musa aleyhisselam şahsında zuhurundan korkan ve koyduğu casuslarla tesbit ettirdiği her gebe kadından doğan bir milyon insanı Musa diye katleden Firavun aleyhilla'ne gibi zalim Esat ve kardeşi sultalarının yıkılmaya yüz tutması karşısında Firavun'u da geçerek, masum kız kadın ve erkekleri topyekûn katletme planları çizdiler.

Hama'nın artık göre göre alıştığımız yaşama şartlarından farklı bir ciheti de İslâm hayatını tüm olarak yaşama ve yaşatma teşebbüsü idi. Kızlar için

açılmış hususi medreselerdeki muallimelerin denetiminde, daha on yaşındaki kız çocuklarının nikap ve örtüler altında medreselerine gidişi, yüzü nurlu on-beş yaşındaki gençlerden başlamak üzere, yüzüne traş bıçağı vurmamış delikanlıların; camilerde hadis, fıkıh ve tefsir tedrisi yapışları havaya bambaşka bir güzellik katıyordu Hama'da.

İşte Esat orduları bunları kız erkek demeden medreselerinin içinde bombalayarak öldürdü.

Zulüm erbabları bunların varlığından korkuyordu. Maddi yapı itibariyle şehri bir baştan diğer bir başa kesen Asi nehrinin yer yer üzerinde kurulmuş olan su dolapları, nehrin iki tarafındaki Evlâd-ı Resul'den gelen Geylânîlerin tekke ve zaviyelerine, Esma-yı İlâhiye'yi terennüm edercesine inileyerek su çekerdi. Sık sık sırf bunları seyretmek ve dinlemek için yanlarına gittiğim bu dolaplar Yunus'un:

Dolap niçin inilersin
Derdim vardır inilerim
Ben Mevla'ya aşık oldum
Onun için inilerim

mısralarını terennüm etmekteydiler sanki! Bu terennüm yalnız dolaplarda, bu su dolaplarında değil, onlarla birlikte Hama'nın dağlarında taşlarında mevcuttu. Bu şehir Hilafetin nurlu devirlerinden başlayıp günümüze kadar o aşk ve vecd içerisinde, sakalları bembeyaz yüzleri nurlu ihtiyarları, kocasından başkasına tırnağının ucunu göstermemiş yüzü nikaplı kadınları, yüce İslâm dinini Ebu Ubeyde bin Cerrah tarafından fethedildiği gündeki manasına sadık olarak bugüne kadar yaşadılar ve evlatlarına da aşıladılar. Asi nehrinin bir tarafında "Mescidi Nur" ve çevresindeki medreseler, diğer tarafında ise sofiyeye ait tekke ve zaviyelerin İslâm âlemine yetiştirdiği Hüseyin Hamevî, Müftiam ve Seyyid Murtaza gibi nicelerini İslâm'ın nurlu cemaatinin sayılı simalarının arasına katmıştır. İmam Şafii hazretlerinin divanında: "Fakih ve sofi ol, sakın bunlardan birisi olma. Allah için ben sana doğru nasihat ediyorum, sadece fakih olanın kalbi kara, takvadan bir şey tutmadığı gibi, sadece sofi olanın ise kendisi cahil olduğu halde başkasını ıslah etmesi nasıl mümkün" sözünü toparlayan, hem fakih hem de sofi olan bu belde ehlinde İslâmî bir hayatın mevcudiyetini sadece caddelerinde, bahçeleri içersine açılan pencerelerinde ve bütün halkının

yüzünde okumak mümkün. Yani ne tarafa baksanız İslâmî havanın hayata hâkim olduğu görülürdü ve kadınlar tıpkı Asrı saadetteki kadınlar gibi örtülerine bürünmüştü. Bunlar ve camilerin mermerleri üzerinde görülen zarafet ve sadelikle bin üçyüz küsur yıldır İslâm'ın muazzam manzarasının günümüze kadar geldiğini tasdik ederdi.

Şehrin ortasından geçen ve Hicaz yolu üzerinde olması hasebiyle çok işlek olan kara yolunun bazı şehirlere getirdiği bozulmaya, burada rastlamak mümkün olmazdı. Bir dostumdan dinlemiştim: İmam-Hatip Lisesinden bir grup öğrenciyle umreye giderlerken Hama'da mola vermişler. Bir süre sonra onüç-ondört yaşlarında bir delikanlı bir elinde kocaman bir çaydanlık, ötekinde, üzerinde bardaklar bulunan bir tepsi ile gelmiş ve bunu annem sizler için yolladı diye çay ikram etmiş. Kim bilir yol kenarındaki evlerinden daha nice Müslüman yolcuyu böyle çaydanlık, çaylar ve bakraçlarla soğuk ayranlar yolladı bu aile ve diğerleri. Orada şehrin bu işlek kesimlerinde bile yolcuları bir alışveriş kapısı olarak görmeyen asil ve sürekli şahsiyet yaşıyordu ve bu, bozulmayan İslâmî yapıdan kaynaklanıyordu.

İşte Esad'ın cellatları bu insanları, evlerini başlarına yıkarak yok etti. Bu asalet ve şahsiyete hücum etti.

Rastladığımız genç, sizin hele Türkiye'den geldiğinizi farkedince gözleri sevinçle parlayarak yanınıza gelir ve kendini hizmetinize adamak isterdi. Hac mevsiminde cami ve otellerde yer bulamayan hacı adaylarını evlerine götürmek için fırsat gözleyen ve birbirleriyle bu konuda sessiz bir fazilet yarışına çıkan bu insanları nasıl unutabilirsiniz! Biz zannettik ki Müslümanların bu saf ve güzide beldesi ilânihaye var olup gidecek. Ama işte Esat orduları bu insanları topyekûn katletti.

Müslümanlar arasında coğrafî hatları, dil ve ırk ayrılıkları hesaba katmadan, Kelime-i Tevhid'in kendilerine verdiği ruhla bütün Müslümanlara kardeş şefkati ve sevgisi ile muamele eden, onlara, yolculara Allah ve Resul'ü nasıl hizmet et diyorsa; zengin fakir her yolcuya böyle candan davranan bu insanlar şimdi neredeler?

İşte Esat orduları onları öldürdü.

Umumiyetle yaz mevsiminde Hama, etrafı bağ ve bahçelerle çevrili olmasına rağmen kadınları kır gezilerinde görmek muhaldi. Haftanın cuma günleri tatil olmak hasebiyle cuma namazından sonra camilerde mevlid tertip edilir, cemaat hususiyle İslâm'ın anlatılabilmesi, öğretilmesi için gençlerden teşekkül ederdi. Mevlid aralarında Resul ü Ekrem'in hayatı, tatbikî olarak sünneti anlatılmaya çalışılırdı. Bu mevlidler mûtâd bildiğimiz mevlidlerden tamamen uzaktı. Adeta gençlere bir ruh işleyişi havasında olurdu ki, bazen bu mevlidlerde kadınların da sohbeti dinlemek üzere geldiği görülürdü.

Asi nehrinin batı tarafını teşkil eden mahalleye Geylânî mahallesi denir. Bu mahallede hemen hemen sadece Geylânîler yaşardı. Bu mahallenin kuzeyinde bulunan Makberetü'l Geylânî diye bir kabristan vardı ki oraya Evlad-ı Resul olan Geylânîlerden vefat edenler gömülür ve halk tarafından ziyaretçilerle dolup boşalırdı. Oraya girildiğinde binlerce Ehl-i Beyt'in makberlerinden semâya yükselen manevi kokular insanın ruh ve cesedine huzur ve refah bahşederdi. Onun yanı başında bulunan Mürteza-yı Kübra'ya (Büyük Mürteza) ait bir kubbe ve yine bu kubbenin altında Evlad-ı Resul'den ve büyük meşâyihden bir kısmı medfûn idi. Hülasa Hama'nın şarkan ve garben, cenûb ve şimâlen her tarafı bir İslâm beldesi olduğuna şahitlik ederken, içerisi de bir iman volkanı gibi kaynayan imanlı Mücâhidlerin karargâhı ve huzur buldukları bir merkezi İslâmî idi.

İşte Esat orduları, her şeyi, andığımız kabristanları da, İslâm'dan hiçbir hatıra kalmasın diye hayvanî bir vahşetle bombaladı.

Hama'da mahalle içlerinde mermer kemerlerden yapılı sütunlardan içeri girince önce de beyan ettiğim gibi, sofiyenin çilehanelerinde ve bu çilehanelerin müsait bir yerinde tabii mermerden yapılmış pırıl pırıl ferahlatıcı mescitlerde zulmün tasallutundan önceki günlere kadar ilmî müzakereler, nefsî terbiyeler yapılmakta ve akşamları da hemen bu mescidlerin yanında bulunan o tekkenin şeyhine ait güzel su dolabının çektiği suların sesinin geldiği bir hücre bulunurdu ki bu hücrede bir takım eşhas oturur ve sohbet ederler. Her şeyhin tekkesi yanında ona ait zikir halkalarında istimal edilen tennureler.. Ve başka bir çeşnisi olan kahve ocakları. İşte bütün lüksleri.. Tekkeye varınca Arapların mur (acı) adını verdikleri acı kahveden kulpsuz bir fincana sadece bir yudum konularak ikram edilir. Mecliste oturanlardan biri Ehl-i Beyt'e ait medhiyeler söyler;

zâkirlerin ruhlarını heyecanlandırırdı. Şeyh efendi oradaysa imamlık vazifesini bizzat yapar, değilse yerine tevkil ettiği ehliyetli ve hâlis talebelerinden birisi bakardı.

İşte Esat orduları bu hayatı katletti.

Ve bu mübarek şehrin öteki şehirlere kıyasla bir özelliği de şuydu ki Halep, Humus, hususiyle Şam zındıkanın bid‘atları ithal ettiği ve bu suretle insanları ahlâksızlık ırmağında boğduğu halde, o Allah ve Resul'ünün evladı himayesinde, zulümlere direnmiş, teslim olmaktansa ölümü tercih etme cihetine gitmiştir. Zalim caniler korktukları bu membaı tahrip yoluna gitmişler, insanlık tarihinde ebediyen kara bir leke olarak kalacak kötülükleri irtikap etmişlerdir.

Ezan sesleri, arş-ı ilahîye doğru uruc eden esma-i ilahiye nidaları, dertli dolapların sesleri zahiren kesilmişti. Ama Asi nehrinin suları ile akıp Suriye'nin çeşitli beldelerine erişen şehid kanları inanıyoruz ki bir gün bu topraklarda bahar mevsiminde açan çiçekler gibi açacak ve Allah'ın nurunu tamamlayacağı vaa‘di yine tahakkuk edecek, zalimlerin zehirli nefesleri kesilecektir. Dün İsrail kâfirleri aynı şehre zehirli gaz bombaları ile saldırarak onbinlerce Müslümanı, "Rabbim Allah, dinim İslâm" dedikleri için şehid ettiler, bugün Esat'ın katilleri yine aynı şehirde, yetmiş bin Müslümanı "Rabbim Allah, dinim İslâm" dediği için şehid etti. Dökülen şehid kanları Allah'ın lütuf ve keremiyle cennet misali gülistana çevrilecektir. Şairin:

Âşık karalı mısın, candan yaralı mısın
Nedir sendeki bu hâl, yoksa Hama'lı mısın?

dediği Hama'da bugün sağ kalıp da başka yerlere göç edemeyen felçliler, âmalar ve kimsesi kalmamış yaşlılar harabeler etbrafında dolaşıyor ve ağlıyorlardı. Onların gözyaşları şehid kanları ile birleşip sapık Esat ve zalim Rıfat rejimini yıkacak. Âma bir Hamalı şöyle diyor: "Zalim Esad Merih'e çıksa, denizlerin dibine girse, taşların kovuğuna gizlense Allah'ın izniyle zulmen katledilen o nurlu mücahitlerin intikamını koymayacağız." Allahu Ekber.

Hama: Sımsıcak

Hac yolunda bir merhale
Kalbin ve cesedin azık yeri

Tekkeler zaviyeler medreseler ve ulema
Yemiş yüklü ağaçların kolları kökleri

Saf ve seven bir göz gibi bakan şehir
Şimdi tüller arkasına geçmiş gibi

Bülbül yolar dudağını
Bakınca kara aklın batağına

Yetmişbin şehid
Sayısınca billur kase

Öyle bir sarsan ses
Gür gümrah dalmış Hak'la yarenliğe

İçinden akan nehir
İki yakayı çatan nehir

Ak durmadan ak
Yetmiş bin kola ayrıl beş kat'a ak

Sarıklar kan oldu
Ak sakal kan oldu

Demek bitmedi Kerbelâ

Hama Kerbelâsı dehrin

Nasıl kuru dudakları devlet olduysa Hüseynin
Şehid ağzını değdir üstüne ölü kalbimin
Bülbüller anıp susar sesini
Nice tevhid çekti dillerin

Ve üstüm başım perişan benim
Elim hayret kısa kamalarım kayıp

De şehid nefesini değdir üstüne ciğerimin

Beşinci Bölüm

Çeşitlemeler

Güçlü Tutkularımız Var...

Yedi canlı derler ya öyle.. Güçlü tutkularımız var. Bir şeyi sevdik mi, ona kapılandık mı tamam. Bir zamanlar İslâm'a bir sarılmışız ki görenler dillerini ısırmışlar. O ne sadakat, o ne ısrar öyle. O ne hassasiyet. Çocuklarımıza Muhammed adını koymaya ar etmişiz. Mehmet diye çevirmişiz, Suudi Arabistan topraklarında, Hazreti Peygamber nerede bir iki dakika konaklamışsa oraya bir işaret koydurmuşuz, bütün ünlü savaşların, ahidlerin, konaklamaların, olayların geçtiği mahalleri, camilerle, mescidlerle, bin-bir sütunla işaretlemişiz. Öyle incelik ve hassasiyet göstermişiz ki görenler şaşırmış işitenler hayran olmuş.

Ama tutkumuz, inadımız, ısrarımız sadece dinde, cihadda kalmamış, biri bize kötüyü sevdirebilmişse onda da tutkuların en dik âlâsını göstermişiz.

Batıl mı, yanlış mı demeden, bir mübtezeli, bir sevimsizi, bir belayı bile sevmişiz, eğer büyük bildiğimiz birileri bir yolunu bulup hayrına veya şerrine bize onu sevdirmişse.

Anarşide, kardeşkanı içmede iblislere rahmet okuttuk. Vampirler kıskançlık nöbetleri geçirdi bizi gördü de...

Birileri de bira iyidir, hazma nâfi, sohbete yararlı, Batılılaşmaya elverişli diye yutturdu bu millete.

Şehirlerimizin bazı cadde ve sokakları insanlar rahatça dolaşıp alışveriş etsin, araba altında kalmak korkusu duymadan dolaşsın diye trafiğe kapatıldı da buralar adım başı birahane oldu. Halk rahat yürüsün, tedirgin olmasın dendi ama, hele akşam üzerleri sarhoş kusmuklarından, caddelere taşmış yıvışık alkollü suratlardan oralardan da geçilmez oldu. Kadın tellalları da ayrıca sıcak birer yuva buldu buralarda.

Alkolizmin ilk mektebi olan bu birahanelerden herhalde millet çapında veya dünya çapında ünlü sarhoşlar yetişecek de onlarla ulusca iftihar mı edeceğiz acaba? Kim bilir neyi bekliyor ilgililer? Bu kadar faciaya, açık

intihara rağmen hâlâ biranın alkollü olup, alkolsüz olmadığına dair bir karar çıkarmak için en ufak bir kıpırdanma yok. Acaba ülkemizi gezen yabancıların fabrika bacalarını görüp, saniyede ne kadar ileri gittiğimizi düşünmelerini mi istemekteyiz? Ağır makineler üreten fabrikalarımız olmadığına göre, hiç olmazsa onları bira fabrikalarının bacalarıyla mı uyutacağız? Bunlara elbette jiklet fabrikalarını, gazoz fabrikalarını, makarna fabrikalarını da ilave etmeli.

Sigara körpe ciğerlere zift basıp duruyor. Zamlar vız geliyor. Bunda da öylesine ısrarlı, inatçı adeta imanlı haldeyiz ki, sigaraya her yıl yüzde yüz zam da gelse, yatağımızı yorganımızı satar içeriz yine de. Dün İslâm'ın yaşanmasında gösterdiğimiz, Allah'ın emirlerinin uygulanmasında gösterdiğimiz bilinçli ısrarı, imanı, bugün, yine o insanların evladı olarak, bu defa onların harbettiklerini yaşatmak için kullanıyoruz.

Bazı yörelerin insanından bahsederden:

İyisi gayet iyi, kötüsü de gayet kötüdür, derler, işte öyle bir özellik.

İyilikte gayet iyi, kötüleşince de öylesine kötü.

İşin günahı da sevabı da dönüp dolaşıp halka rehberlik edenlerin omuzuna biniyor. Alkolizme, anarşiye, adaletsizliğe kapıyı aralıyorlarsa haydi hurraaa oraya, yok İslâm'ın hakikatine götüren yollara ışık tutuyorlarsa teveccühümüz oraya..

Karnaval Raporu

Brezilya’da düzenlenen geleneksel RİO karnavallarında her yıl yüzlerce binlerce kişi öldürülür. Bu büyük karnavala bir iki hafta kala milleti ısındırmak için çeşitli şehirlerde ufak karnavallar düzenlenir ve renkli resmigeçitlere hükümet düzeyinde temsilciler yollanır.

Rio karnavalı sırasında her yıl yüzlerce insan öldüğü halde devletin yapabileceği tek şey, tedbirler alarak ölümü daha lüks hale getirmekten ibaret. Alkol komasına girenler, birbirlerini vuranlar, delice araba sürerken vitrinlerden içeri girenler mümkün olduğu kadar çabuk şekilde hastanelere götürülsün ve bir an önce kollarına serumlar takılsın için özel timler, sağlık ekipleri, ambulanslar hazır tutuluyor. Yüzlerce insan ölüyor, bir yıl önceden karnaval sırasında vuku bulacak ölümlerin istatistiği yapılıyor ve fakat karnaval devam ediyor.

Demek ki karnaval hükümeti de devleti de halkı da bireyi de aşıyor. Onların hepsinin üstünde bir mahiyetle ortaya çıkıyor ve ona muhalefet edilemiyor.

Şu halde karnaval basit bir eğlence düzenlemesi değil. Demek ki karnaval, bir karnaval değil, insanları mantık zincirlerinin birbirine kavuşamadığı bir noktada yakalayan bir çeşit din...

Putperestlikleri inceleyen sosyologlar, Afrika vahşilerinin totemleri etrafında yaptıkları dinî ayinleri anlatırken, şu şekilde izahlara yer verirler.

-“Yerliler mahiyetini anlayamadıkları tabiat hadiselerinin, insanlar-arası ilişkilerin, karakter ve mizaçların ortasında savunmasız kalan benliklerini tehlikede görürler. Bir takım kirli güçler tarafından istila edildiklerine inanırlar. Bunlardan arınmaları gereklidir. Bu sebeble de dans, müzik ve şuuru bulandıran sularla (içki) bunlardan arınmayı denerler. Bütün kabile enerjileri bitinceye kadar basit çalgı aletlerinin eşliğinde ve bir büyücünün liderliğinde saatlerce hiç ara vermeden dans eder. Bu ayinler sırasında aile bağı gözetilmeksizin, tam hayvanî bir şekilde ve topluca seks ilişkileri de aynı arınma ve kurtulma çırpınışlarının bir tezahürü olarak ortaya çıkmaktadır.”

Vahşi ayinlerinde yüzlerini ve vücutlarını boyayarak başka bir kişiliğe bürünen insanlarla, Rio Karnavalında boyanıp çeşitli kılıklara giren insanın iç dinamikleri birbirinin aynı.

İkisi de putperestçe bir yüceltmenin, hayvanî korkuların, maddi kalıplara sığdırılamayan ruhun çırpınışlarının elinde…

İş burada ve bununla bitmemektedir.

Çeşitli coğrafyalara biraz dikkatle baktığınız takdirde, aynı tezahürleri çok çeşitli kalıplar içersinde rahatlıkla görebileceksiniz. Afrikalı vahşi kendi kanını arıtmak için büyücüsünün emriyle kabilenin birkaç körpe kızını timsahlara atmaktadır. Dinî bir coşku içinde sabahlara kadar dansetmekte, içki içmekte, önüne geleni çalıların içine çekmektedir.

Rio Karnavalında olanlar, alyanslarını atıp Faşing’e katılan Almanlar, birey olarak sahip oldukları tüm özelliklerden vazgeçip, tek bir vahşiliğin denetimine girerek Hitler’lerinin önünde onbinlercesi birden resmi geçit yapan Naziler, Sabra ve Şatilla kamplarına girip yüzlerce Müslümanı katleden Hıristiyanlar ve onları buna teşvik eden Yahudi ve nihayet Rusya’da, Afganistan’da, Eritre’de, Filipinler’de, Kızıl Çin’de, Suriye ve Mısır’da iktidarlarını masumların kan ve işkence gölü etrafında kuran rejimler, aynı tür putperestliklerin varyasyonlarıdır... Bunların içinde sadece Afrikalı vahşi, masum ve affedilir görünmektedir...

Ankara’da İstanbul’dan Bir Manzara

Uzaktan Kocatepe Camii’ne baktığımız zaman, İstanbul’a Ankara’yı yan yana koyarak kıyaslamak için bir imkân kazanırsınız.

İçinde bulunduğunuz çevreyi ve şartları benimseriz. Küçük yerleşim bölgelerinin köylerin insanları oralardaki meselelerle dalarlar ve önemserler. Bazen falanın sarı ineğinin falanın bahçesini yolması bütün köyün başına bela olur. Yalnız o konuşulur. Aynı şeyleri kendi aralarında konuştukları biçimde gelip sana anlatsalar güler geçersin.

Ankara büyük şehirdir. Yıllarca yaşayınca onunla dolar ve çevrenle ilişkilerinin içinde kaybolursun. Fakat İstanbul’la bir temas, birkaç günlük bir gezi, Ankara’daki hayatını basitleştiriverir. Ve görürsün ki kocaman bir kasabadır orası.

Gecekondu semtlerinin büyük şehirler kadar yer kaplamasına rağmen, birer köy olmaktan öte gitmemesi gibi.

Ankara basit bir şema içersinde, derli toplu ve pratiktir.

İlişkiler de öyle. Hiçbir zaman giriftleşmezler. Zorlaşır, dedikodularla çalkalanır ama hiçbir zaman trajikleşmezler.

Eskiden kalma bazı camilerin dışında, modern Ankara’da Maltepe Camii hariç cami yoktur görünüşte. Cami ihtiyacını halk Ankara’nın verdiği pratiklikle çözmeye çalışmaktadır yıllardan beri. “Yeraltı Camileri” diye bir model oluşturulmuştur.

Dış görünüşü itibariyle normal bir apartman.

Bakarsınız böyle bir apartmanın bir köşesinde oklu bir tabela, üzerinde “Cami” diye yazıyor.

Apartmanın normal kapısından veya bir yan kapıdan veya bir pasaj ise onun geniş kapısından girer ve zemine inersiniz. Bakarsınız ki yerin altında halıları, mihrabı, minberiyle, camilerden bir cami. Helaları ve abdest alma yerleri de var.

Bunlardan bazıları ise yine yer altında veya binaların giriş katında olmak üzere resmî binaların bünyesinde yer almaktadır. Üst katlarında yine normal iş yerleri veya resmî dairenin diğer üniteleri olduğu halde. Cumalar da kılınmaktadır bunlarda.

Yer altında veya apartman katlarında açılmış bu camilerin şekillendirdiği bir de dış görünüş vardır elbet. İşte bu dış görünüş insanın canını sıkar. Bir bakmaya tek kelime söylersiniz Ankara için: Mabetsiz şehir.

Belirttiğimiz gibi ma'bedler var ama görünmezler. İşte bu camisiz görünümlü çehre bir yerde, Kocatepe Camii inşaatının bulunduğu yerde değişir.

Cami ilk kabul edilen projede çok modern bir şekilde yapılacakmış. Ama vazgeçilmiş. Bu işe gönül verenler tutmuşlar İstanbul camilerinden birinin aynen taklit edilmesini tasarlamışlar ve uygulamaya geçmişler. Bu bana ilkin çok yersiz gelmişti. İstanbul camilerini, o kubbe ve kemerleri, o günün imkânlarıyla kurmak ve ayakta tutmak marifettir. Yoksa bugünün inşaat imkânlarıyla yapılacak, yapılması planlanacak cami değildir. Böyle düşünüyor, beton ve çeliğin verdiği daha nice imkânların kullanılamadığına bakarak hayıflanıyordum.

Ama şimdi görüyorum ki isabet olmuş.

Kocatepe Camii, model aldığı tipik bir Osmanlı camii görünümü ile bize, unutur gibi olduğumuz bir şeyleri hatırlamaya vesile oluyor Ankara'da.

Bize bir kıyas, bir tefekkür imkânı sağlıyor. Bir muhasebe imkânı veriyor.

İyilerle kötüler arasında, güzelle çirkin arasında, hayâlle hakikat arasında yanılmadan ayırım yapmak imkânını da veriyor.

Dostluk Gayretleri

Bazı ülkelerde sigaraya veya alkole karşı mücadele dernekleri vardır. İçki içmeyen birine, “Yoksa Yeşilaycı mısın?” diye sorarlar.

Türkiye’de bir de Sigara İçmeyenler Derneği varmış. Bu derneğin yöneticileri “sigarayı milletin alamayacağı bir fiyatla satın, üstelik eczanelerde reçeteyle verilen bir ilaç gibi bulundurun da insanlar alamasın, illallah desin de vazgeçsin” gibisinden bir de beyanat vermişler.

Bu tür kuruluşların içerde veya dışarıda ne gibi çalışmaları var bilmem. Ancak birbirlerini Allah için sevdiklerinin bu zararlı alışkanlıklardan kurtulmaları için tek başlarına gayret eden insanlar var. Tabii buna içki dâhil değil. Zira bunlar zaten içki içenleri arkadaş edinmiyorlar. Benim söylemek istediğim sadece sigara ile ilgili.

Sigaranın haram olup olmadığı hususunda eskiden beri tartışmalar sürüp gitmiş. Hangi taraf ağır basmışsa bir ülkede, o anlayış, o fetva kabul görmüş. Mesela Afganistan’da sigara içenlere hemen hemen içki içiyorlarmış nazarı ile bakıyorlarmış.

Birçok büyük insanın bizde vardıkları sonuç ise şu:

Sigara mekruhtur, iyi bir şey değildir.

Böyle diyenler eğer içiyorlarsa, başkalarına, içmeleri için telkinde bulunmamış, içenlere de ses çıkarmamışlardır.

İşimize geldiği için mi nedir, bize bu konuda bu davranış şekli makul görünüyor. Sigaranın kötülüklerinden, bırakmanın zorluklarından söz edip duran birine, arkadaşı:

Sigarayı bırakmaktan kolay ne var, ben yılda birkaç kez bırakıyorum, demiş.

Yılda birkaç kere sigarayı bırakmak kolay da, bir kere ve tamamen bırakmak zor.

Müzmin sigara tiryakisi birine çok sevdiği bir arkadaşı şöyle dedi:

-Seni Allah için seven bir insanım. Eğer sigarayı, sana bu kadar kötülüğü olan şu nesneyi bırakmazsan, seninle arkadaşlığı keseceğim. O insan sigarayı bıraktı. Dostluğu tercih etti.

Bir zamanlar iki hoca efendi vardı. Biri sigara içmiyor, diğeri içiyordu. Olay çok eskilerde geçmiş. O zamanlar böyle sarma sigaralar yok. Tütün içilirmiş. Bu tiryaki hocanın da birbirine geçmeli çubuğu varmış. Onu doldurur uzun uzun içermiş. Arkadaşı demiş ki, ben ona sigara konusunda ne desem boş ve biraz da ayıp. Zira o da benim gibi bir hoca. Senin bildiğini biz bilmiyor muyuz, diye alınır, itiraz eder. Belki kalbini kırarız. Bu sebeble bekler, bir fırsatını kollarmış. Günün birinde bu hocaya tiryaki hoca ziyarete gelmiş. Hocanın öğrencileri de odada toplanmışlar, hocalarının arkadaşına hürmet göstermişler, sohbetten istifade edelim diye beklemeye başlamışlar. Tam o sırada tiryaki hoca çubuğunu çıkarıp doldurmaya başlamış. Öğrenci mollalar hayretle bakarlarmış. Neyse hocamızın misafiridir diye ona yardımcı bile olmuşlar, gidip çubuğu tutuşturmak için köz getirmişler, külleri fiskelesin diye bir çanak bulmuşlar. O ara misafire ikram için bal şerbeti getirilmiş. Bir tas ev sahibi hocanın önüne, bir tas da diğerinin önüne konmuş. Ev sahibi hoca fırsatı yakaladığını anlamış.

Bal şerbeti tasını eline alarak arkadaşına:

-Bak, demiş, şimdi şu kapı açılsa da Hazreti Peygamber içeri teşrif buyursalar, ben derhal kalkar yerimi ona verir ve elimdeki şu bal şerbetini de kendisine sunardım. Böyle bir şey olsa sen ne yapardın?

Tiryaki hoca pek afallamış. Mollalar iki hoca arasındaki bu zekâ düellosunu, ender yakaladıkları zevkli bir fırsat olarak değerlendirmek, tatmak üzere beklemişler. Tiryaki hoca bir-iki saniye bocaladıktan sonra arkadaşının güzel arzusunu anlamış ve:

-Ben de şu çubuğu dizime vurup parçalardım, demiş ve gerçekten de çubuğu o anda kırıp parçalamış. Bir daha içmemiş.

Siz de hâlâ sigara içiyorsanız, ilkin kendinizde, sonra da arkadaşlarınızda bir eksiklik arayın, bakalım kimde bulacaksınız!..

İbtilâların Krizi

Amerikalı siyahi Müslümanların liderlerinden şehid Malcolm X'in anılarında anlatılır: Müslüman teşkilatlar özellikle hapishanelerdeki zenci suçlulara yolladıkları broşürlerle onlara İslâm'ı tanıtmaktadır. Bu yol çok etkili olmuştur. Bizzat Malcolm X de hapishanede iken bu şekilde İslâm'ı tanımış ve Müslüman olmuştur.

Dışarıdaki Müslümanlar, içerden Müslümanlığı seçerek veya buna eğilim duyarak çıkanları cemaatleri arasına alır, onlara bütün sıkıntılarında yardımcı olurlar. Özellikle bazı ibtilalardan vazgeçmeleri konusunda:

Bunlardan en belalısı uyuşturucu madde alışkanlığıdır. Böyle birini aralarına alan bir grup Müslüman, onu bir saniye yalnız bırakmadan birkaç hafta sürecek olan krizi atlatmasını sağlarlar. Onu icabında bağlarlar, yemek yedirirler, moral verirler, eroinsiz günlerin güzelliğinden söz ederler, terlerini silerler, onu bağırlarına basarlar. Gerçek bir İslâm kardeşliğinden kaynaklanan bu yakınlık, ilgi ve sıcaklık sonunda, Amerika'daki İslâm cemaatine bir yenisi daha eklenir ve bu yeni, bir avcı gibi eski arkadaşlarının arasına dalar ve onların içinden sevdiklerini İslâm'a getirmek, onların da uyuşturucu alışkanlığından vazgeçmelerini sağlamak ve ona, o kriz anlarında yardımcı olmak, başında beklemek için fırsat gözler.

Her alışkanlıktan vazgeçmenin veya ondan alıkonmanın bir krizi vardır. Sigara da öyle.

Ramazanda akşamüzerleri işlerinden evlerine dönen kişilerde genellikle bir sinirlilik hali görülür. Gereksiz tartışmalar çıkar. Neden, oruç emredildiği gibi tutulmamaktadır da ondan. Sigara gibi, fıtraten ihtiyacımız olmayan bir nesneye ibtila olduğumuzdan. O gün kanın nikotin istihkakı verilmediğinden.

"Karasakal" derler bir muhterem Hoca Efendi varmış. Konya'da veya Karaman'da, bir Hac kafilesine rehberlik ederek otobüsle yola koyulmuşlar. Sınırı geçmişler. Hoca da koyu sigara tiryakisi. Öndeki koltuğunda şöyle

arka sıralara doğru bakmış, hemen herkesin ağzında bir sigara, tüttüre tüttüre Hacca gidiyorlar. Aşka gelmiş:

-Ey Müslümanlar! demiş, nereye gittiğimizi hiç düşündünüz mü? Yolumuz Kutsal Kâbe'ye, Kara Donlu Beytullah'a, yani Allah'ın Evine. Peki şu halimiz ne? Elleriniz, ciğerleriniz, zihniniz şu meretle meşgul. Bu ne haldir? Sigara içerken, nasıl tefekkür eder, dua eder, Hacca gidersiniz?

Yani Karasakal muhterem, güzel bir söylev çekmiş. Biz yukarıya onun neler söyleyeceğini tahmin ederek yazdık. Kim bilir kendisi ne kadar güzel, ne kadar etkileyici konuşmuştur.

Hac yolcularının hepsi heyecanlanmışlar. Her biri çakmağını, tabakasını, kibritini, sigara paketini çıkarmış. Bunlar bir anda otobüsün açık camlarından fırlatıp atılmış. Herkeste değişik bir iştiyak, bir safiyet hasıl olmuş... Bu durum zaten sigara içmeyenleri de etkilemiş. Ve böylece otobüs, içindeki paklanmış hava ve arınmış hacı adaylarıyla tüy gibi hafifleyerek adeta ayakları yerden kesilerek asfaltta akmaya başlamış.

Ne var ki bir saat kadar sonra sıralardan birinde eften püften bir sebeble tartışma başlamış. Arka sıralardan birinde yine lüzumsuz bir tartışma. Ve aradan yarım saat daha geçince tartışmalar bütün bir otobüse yayılmış. İtişip kakışmalar bile başlamış. İşte o zaman Karasakal muhterem, cebinden tabakasını çıkararak tiryakilere sigara dağıtmış ve:

Haydi, tüttürün de, şu mübarek yolculukta günaha girmeyin, demiş.

Bu da Tamam Oldu

Bazı şeyler var ki insanın kanına dokunuyor. İzzet-i nefsini yaralıyor. Zoruna gidiyor.

İnsanı kahrediyor.

İslâm insanları bir güzel ahlâkla ahlâklandırmak ister.

Ve orada anlatır, ne kana dokunacaktır, ne zora gidecektir ve ne izzet-i nefse dokunacaktır. Bunların şartıyla ilgili sınırlar çizmiştir. İnsanları gerektiğinde başkalarına yumuşaklıkla muamele etmeye, gerektiğinde ise celallenmeye davet etmiştir.

Büyük bir zata bir başkası gelip olmadık hakaretleri yağdırmış.

O ise bunları sükunetle dinlemiş ve sesini çıkarmamış.

Sormuşlar:

-Yahu sende hiç izzet-i nefis yok mu ki, sesini çıkarmadın?

Demiş ki:

-Bizde nefis yok ki izzeti olsun.

Nefis terbiyesiyle ilgili ilginç bir misal bu.

Bambaşka bir idrakin, kendi nefsini hakir, başkalarınkini aziz görmenin, kendinden başka herkesi veli bellemenin ve bundan da asla zararlı çıkmamanın yolunda bir hayli mesafe kat etmiş bir ulu kişiymiş o.

Ama aynı adama gelip de dinine, imanına tasallut eden biri olsaydı, nefsinin izzetine değil de, İslâm'ın izzetine bir tecavüz söz konusu olsaydı, aynı insanın çok başka türlü davranacağını hemen görürdük.

Ermeniler dış ülkelerdeki temsilcilere suikast düzenlediği ve birini öldürdükleri zaman zorumuza gidiyor. Onları Ahmet veya Mehmet oldukları için, kendi zatları için değil, başka bir şey için öldürüyorlar.

Osmanlının belli zamanlardaki bazı icraatlarının intikamını almak için bu eylemleri düzenliyorlar.

Yani Ermeni katillerinin niyeti asırlarca gerilere kadar uzanıyor. Ve işte o noktada bizi kıskıvrak yakalıyor bu eylem ve basit bir katillik olmaktan çıkıyor ve tarihimiz kurşunlanıyor gibi kanımıza dokunuyor.

Ve dönüp dolaşıp sözü kana dokunucu başka icraatlara getirmek istiyorum.

Elimiz kolumuz bağlı seyirci kaldığımız başka bir takım eylemlere.

Bilmiyorum sizleri, ben bazı şeyleri; birbirinizden çok farklı görünmesine rağmen hep aynı düzlemler içersinde görüyorum. Görmeden edemiyorum.

Bakıyorsunuz kredi almak için Dünya Bankasının, IMF'nin ardına düşüyoruz: Benim kanıma dokunuyor.

Bakıyorsunuz parasını peşin peşin ödeyip, kavi anlaşmalar yaptığınız halde, Amerika Birleşik Devletleri şu veya bu gerekçe ile, sana vermekte olduğu, daha doğrusu satmak zorunda olduğu bir malı, genellikle silah veya cephaneyi vermiyor. (Kıbrıs olayları sonrasındaki ambargoyu hatırlayınız) Devletlerarası hukuk kurallarına da, hani "ticaret ahlâkı" diyorlar, kendilerinin uydurdukları bu ahlâka da aykırı bir davranış. Ama elimizden bir şey gelmiyor ve ambargonun kalkması için çare üzerine çare düşünüyorsunuz. Tavizler vermek zorunda kalıyor ve yumuşuyorsunuz.

Oysa bu tür anlar, celallenmek anlarıdır. Ama dünya tersine dönmüş. Celallenecek yerde yumuşuyor, buna mukabil küçük bir hareketle nefsine dokunulan biri o nefsin azmanlaşmış izzeti ile ayaklanıp karşısındakini gebertiveriyor.

Turizm Deyince

Annemi ziyaret ettim. Her zamanki gibi, daha çocukluğumdaki gibi, yine akşamın alacasında, pencereye yaslanmış birilerini, yani bizlerden birini gözlüyor.

Başörtüsü, yaşlılığı ve eve geç kalanlar için daima hazır bir şekilde yanında tuttuğu merakı, meraklanmasıyla.

Bütün anneler gibi, yüzünde, o annelikten gelen ve yalnız onlardan doğup yayılan ve bizleri ebediyyen sarmış, sarmalamış gibi yüzünde peydahlanan aydınlıkla karşıladı beni. Oğul değil mi, erkek değil mi, anne bile olsa, madem kadın, bir Müslüman kadın, onların hizmetine amade gibi, sessiz, her an kendini fedaya hazır, daha çoğunu fedaya hazır, duruşları ve bakışları.

Ne kadar elini tutsan, böyle yapma, asıl saygı ve hizmet duygusu bizde olmalı desen, yine de bizdeki sahte, dilin ucunda, ondaki ise adeta fıtraten mevcut ve hazır.

Sıla-i rahim, anayı babayı, akrabaları ve memleketini ziyaret etmenin İslâm'da ne kadar önemli olduğu ve teşvik edildiği malum. İnsanî bir içeriği var bu davranışın. Gönlü hoş etmeyi, akrabalar ve dolayısıyla bütün Müslümanlar arasındaki iletişimi, haberleşip selamlaşmayı ve gönül birliğini kavileştiren bir davranış bütünü.

Bir ara, nedense, belki de bir çağrışımdan yola çıkarak, Müslümanların sıla-i rahim etmeleriyle turizm kelimesini yan-yana düşündüm ve birinin bütün inceliği yanında öteki çok kaba ve nefsanî kaldı.

Tatilinde ana babasını ve akrabalarını, özellikle yoksul ve hasta yakınlarını ziyarete gideceğine, başını alıp, sakin köşelere, kıyılara, tek başına veya karısı, bir iki çocuğu ile giden modern insanın gayr-i insanlığını düşündüm.

Turizm, sık sık da söylendiği gibi bir sanayi.

Üretim, kazanç kelimeleri ile birlikte anılıyor.

Ve ona yeni yeni görevler veriliyor. Ondan yeni yeni icatlar bekleniyor. Turizmle ilgili konuşmaları dinlerken insan iliklerine kadar titriyor. Deyimler, makinanın, ekonomik çarkın eline düşen insanın, aynı olgular doğrultusunda bu defa başka çelik çarkların arasına düştüğünü gösteriyor. “Dini Turizm” deniyor, “Av Turizmi” deniyor.

Anladığım kadarıyla dînî turizm bir takım kutsal yerlerin ziyaretini, dindarların dini duygularını “turizme” dönüştürmek. Maksat, örneğin Türkiye’de “Meryem Ana” ve saire gibi yerlerin, organize biçimde ziyaretini temin ve buraların tanıtılması, reklam edilmesi. Buna bir de içlerinde hâlâ bir takım putperestlikler taşıyan insanların putperestlik devri kalıntılarına taşınması, harabelerden, taş kalıntılarından, eski insanlara ait bir şeylerin, bir takım yaşantı zenginliklerinin vehmettirilmesi.

Dikkat ederseniz gerek sıla-i rahim gerekse dinimiz gereği yapılan Hac, Allah’a şükür turizm kelimesiyle birlikte anılmıyor, anılamıyor.

Turizm kelimesini yine de biraz istismar edersek, dînî turizm deyiminden de hız alarak, başta İstanbul olmak üzere bütün Türkiye’yi dolduran sayısız türbe, cami ve sair yerlerin önceden ve hassaten planlanarak ziyaret edilmesini salık verebiliriz.

Siz hiç tâ Besni’den, Maraş’tan, Van’dan yola çıkıp, İstanbul’a sırf Eyüp Sultan hazretlerinin türbesini, müzelerdeki kutsal emanetleri ziyaret etmek için yola çıkan insanlar tanıdınız mı? Eminim ki sayısız âşık var böyle ve onlar için iç dokumuzun liflerini örerek durmaksızın ziyaretler yapıyor, bu vesile ile uzak yakın akrabalarını da görüyor ve çok şükür “Yerli Turizm” diye anılmadan güzel ve önemli bir vazifeyi yerine getiriyorlar. Bizler de onlardan olalım.

Bugünün Sokakları

Gelecekte neler olacağını yüzlerce yıl öncesinden anlattı bize. Zamanımız insanını da, onun içinde yaşadığı, cadde ve sokaklarında aktığı şehirleri de.

Yol kenarlarında bulunmaya mecbur olanlara: “O halde (nâmahreme bakmayarak) yolun hakkını verin” buyurdu. İnsanlık ne yaptı, onu unutarak ve aksini bir zamandan ötekine aktarıp durarak, hayvansılığın örtüsüz etini gezdirerek yollarda ve yekdiğerlerinde leş kargası tabiatları uyandırarak, makine ve eşya ile yıpranan ruhları kalabalık akşam “gezilerinde” şehvet kırbaçlarıyla uyandırıp ertesi günlere taşındı.

İşte devrimizin sokak geleneği.

İşleri, bir baş sağlığı dileği, bir bayram ziyareti, bir sıla-i rahim için geldikleri şehirlere tahammül edemeyip dağlarına dönen ender insanlara kaç kişi onlardan “şüphe” ile bakarak kötüleyişleri, kadınları omuzlarından aşağıya kanlı bağırsaklar taşıyarak dolaşıyorlar diye anlatışları ve böyle bir yerde birkaç yüz metre yürüdüklerinde gördüklerinin dehşetinden kan ter içinde kaldıklarını ifade edişleri karşısında kaç kişi “vahamet”i kavrıyor? Onların şu veya bu şekilde içinde olduğumuz ve “kabullendiğimiz” hayata hakaret etmediğini kabullenebiliyor.

Vitrinleri dolduran eşyalara bulanık gözlerle bakan insanlar gördüm.

-Şunları alabilsem, diyen, aynısına sahip olduğu halde, bir yıl, bir model yenisine aynı istekleri duyanlar...

Nefisleriyle baş-başa bırakılan, eşya ile arasında açıktan başka bir ilişki kalmayan insan ne yapacak?

Işıklı caddeler, her cuma akşamından cumartesiye hazırlanan vitrinler, yerlisi ile yabancısı ile “yabancı” olan mallarla dolu dükkânlar, kendilerine bağımlı ve muhtaç insanların karşısında kahkaha atıyor. Küçücük elleriyle vitrinlerin kenarına tutunup,

-Bunu bana al, diye tutturan çocuklarını kadınlar güçlükle, bağırta bağırta sürükleyip götürüyorlar.

-Çocuğum, ondan senin evde var deyişleri, etraftakilere, belki de vitrinlerin “alacaksın” diye emrettiklerini temin etmekte hiç de geç kalmadığını anlatmaya çalışarak:

-Olsun bunu da istiyorum, demektedir. Zira her şeyi, anlayıp anlamadıklarını hiç düşünmeden çocukların yanlarında konuşmaktadırlar. Çocuklar da ana babaları gibi, var oluş hikmetinin ve yaratıcısını düşünüp bilemedikleri için vitrinlerin anonsuna muhtaçlıkla teslim olmaktadırlar.

Yolun hakkı bu defa da verilmiyor.

Bu noktalara nasıl gelindi ve kim bilir hangi noktalara doğru pervasızca gidiliyor?

Ve nihayet taşıtlı vasıtaların insan hayatına yer bırakmaksızın doldurduğu caddelerden, sokaklardan bazılarını, trafikten arındırmak ve insana tahsis etmek gibi bir “sokak hümanizmi” belirdi. Zengin bir dekor içersinde, modern görünüşlü banklar, kafesli yol lambaları ve bu cici görünüm içerisine yerleştirilmiş “sevimli” banka ilanları. Şehir insanının mutluluğu için yapılmış bu fedakârlıkların temelinde namahremin daha zengin sergilenmesi ve insanın daha cazip şekilde maddî zevklere çağırılması yatıyor. Bu sebeple trafikten arındırılmış cadde ve sokakların etrafı süratle birahanelerle doldu. Ramazan dâhil yılın on iki ayında banklarda ailece oturup ekmek arasında döner yiyen, bira yudumlayan insanlar, bölük bölük alkole aşılanan gençler ve kendilerine mekânların en tabiisini bulmaktan mutlu kadın tüccarları...

[1] Beyt ve diğer alıntılar Sadreddin Yüksel’in aslıyla beraber sunduğu Mevlâna Halid-i Bağdâdi’nin Divan ve Şerhi isimli kitaptan alınmıştır.

[2]Meral Maruf Afganistanlı bir öğretmen. Birbirinden acı onbinlerce Hicret Hikâyesinden birini de o yaşadı. Bütün aile fertleri ile birlikte. Onları kaleme aldı. Pakistan'ın Peşaver kentinde Fakirabad isimli semtinde yaşadı. Yokluk ve hastalıklarla savaşarak. Ancak, çadırlarda yaşayan yüzbinlerce Afganistanlı göçmene, ger gün açlık ve salgın hastalıklarla yüzlercesi ölen çocuklara bakarak, kendi halini görmedi bile. Hayır, diğer ülkelerdeki insanların, hele gayr-i Müslimlerin kendilerine acımalarını asla istemiyorlardı. Hatta onlar gaflet derecelerinin en diplerinde eğleşenlere acıyorlardı. Çünkü onlar birkaç parça eşyayı, birkaç parça iyi lokmayı değil, yurtlarını, o özgür havayı terk ettiler. Bir evi birçok aile bölüşüyor, yazın kavruluyor, kışın ısınamıyorlardı. Kardeşlerinin biri gidip biri geliyordu cepheye.

[3]Rahmetli Cahit Zarifoğlu bu yazıyı 14 Şubat 1980 tarihinde kaleme almıştır. Bugün Yugoslavya'nın yerinde yeller esmektedir ve köprünün altından nice sular akmıştır. (H. D.)